

Giới thiệu Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã

Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã thuộc ngôn tình hay nói về đời người như mộng, lúc người quan trọng bên cạnh họ lại không hề biết quý trọng, thậm chí không để mắt đến. Nhưng đến khi mất đi, họ mới nhận ra rằng... Thì ra là chính bản thân mình ngu ngốc, không hề nhận ra người quan trọng luôn ở bên cạnh mình. Trùng sinh trở lại. Cô bắt đầu một cuộc đời mới... xoá đi màu xám đen của năm tháng xưa. Cô sẽ thay đổi tất cả, kiếp trước anh không yêu cô. Kiếp này cô sẽ khiến cho anh yêu cô. Mở ra một truyện tình yêu giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

“Rầm!” Tiếng động vang lên khiến người đi đường giật mình dừng lại, nhìn về phía đó chỉ thấy một xe BMW màu đỏ đâm vào cây cột bên đường, phần đầu xe bị hỏng nặng, cửa kính xe vỡ ra, bên trong còn có người bị đập đầu vào tay lái.

Người đi đường sợ hãi, vội vàng gọi điện cho cảnh sát. Gần nơi đó có một người đàn ông trung niên chạy đến bên chiếc xe, định cứu người ở trong xe.

Đến khi phát hiện trong xe là một cô gái liền hoảng hốt, vội vàng đập cửa kính:

“Cô gái cô tỉnh lại đi... Cô gái...”

Lời của ông khiến cô gái tỉnh lại, cô quay sang nhìn ông rồi mở cửa kính, đầu cô bị va chạm mạnh khiến cho chảy máu, người đàn ông vội vàng mở cánh cửa xe ra, nhưng mở hoài không được, dường như đã bị kẹt!

“Cô gái, cô mau ra ngoài đi, ở trong đó nguy hiểm lắm!”

Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy choáng váng, đầu óc đau đến nỗi cô không thể mở mắt nhìn rõ, toàn thân như rã rời hoàn toàn không nghe được những gì người đàn ông nói.

“Cô gái, cô gái...” Thấy Mạc Từ Yên không trả lời người đàn ông không biết làm sao, hấn liếc mắt nhìn chiếc xe, chỉ thấy xăng đang chảy ra khỏi xe, người đàn ông hoảng hốt, vội vàng kêu lên:

“Không xong, xăng rò rỉ!”

Vừa dứt lời mọi người lập tức xoay người bỏ chạy, chỉ mong tránh càng xa chiếc xe BMW này càng sớm càng tốt!

Chỉ còn người đàn ông đứng nơi đó, vội kêu với cô gái:

“Cô gái, xăng rò rỉ rồi, nếu cô không ra thì sẽ chết đó!”

Chết...?!

Mạc Từ Yên nghe tiếng được tiếng không, duy chỉ có chữ chết là cô nghe rất rõ.

Chết sao...?!

Nếu như vậy, liệu có gặp anh không?!

Cách đây một tiếng cô lẽ ra đang ở văn phòng Tổng giám đốc tại Âm Dạ tập đoàn, nhưng nhận được tin anh nhập viện cô liền vội vàng chạy vào bệnh viện.

Đến khi tới đó, Âm Dạ Nghiên - em gái của anh đã không ngừng rơi nước mắt, khóc lóc đuổi cô ra khỏi phòng, nói là cô hại chết anh!

Khi đó Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy cả thế giới dường như đều sụp đổ! Trái tim cô cũng tan vỡ...

Hóa ra là cô hại chết anh sao?! Là cô đã khiến anh cùng gia đình phải khổ khổ sao?!

Tất cả đều do cô...

Mất hết lý trí, Mạc Từ Yên phóng xe đi, không biết mình đi bao lâu, chỉ cảm thấy mơ hồ, sau đó...

“Cô gái mau ra khỏi xe đi...” Người đàn ông không ngừng đập cửa, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó chịu không thôi.

“Lẽ ra tôi nên chết từ lâu rồi...” Mạc Từ Yên mấp máy, mặc dù người đàn ông không nghe rõ nhưng dường như hắn hiểu được môi ngữ của cô.

“Cô gái, cô còn trẻ như vậy, chết rất đáng tiếc, cô hãy nghĩ cho người thân của mình, nghĩ đến tương lai...”

Người thân? Tương lai?!

Đối với cô thế giới này không có anh, cô cũng chẳng muốn sống nữa...

Người đàn ông khuyên không được thì rất buồn bực, tại sao trên đời lại có người muốn chết như vậy. Lúc này cảnh sát đến, nhận được tình hình thì cảnh sát đến phía sau hắn kéo hắn lại.

“Trong xe còn có người...”

“Chúng tôi sẽ cứu...” Một viên cảnh sát mở miệng nói.

Còn chưa nói xong đã một tiếng “Bùm” vang lên, mảnh vỡ chiếc xe bay tứ tung...

Là cô có lỗi với anh!

Là cô đã tổn thương anh!

Là cô đã hại anh!

Tất cả đều là lỗi của cô!

Nếu có thể làm lại cuộc đời, cô thà chịu bị tổn thương nặng như thế nào cũng sẽ không tổn hại đến anh, cô nhất định sẽ bù đắp lỗi lầm của mình đã gây ra...

Đáng tiếc... Cô chẳng thể làm lại cuộc đời...

~~~~~

Lúc Mạc Từ Yên tỉnh lại là lúc sắc trời đã tối, bóng đêm bên ngoài cửa sổ bao lấy khung cảnh thành phố S.

Khác biệt với bóng đêm bên ngoài, bên trong căn phòng là một màu trắng xoá, mùi thuốc khừ trùng khiến Mạc Từ Yên chán ghét nhều mảy.

Hoá ra cô còn chưa chết...

Định bước xuống giường thì không hề có sức lực, cánh tay lại truyền đến đau đớn khiến cô đau đến nhả mảy.

Nhìn cánh tay đang truyền nước biển Mạc Từ Yên cảm thấy kì lạ, chẳng phải cô bị tai nạn xe sao?! Tại sao lại cổ tay lại giống như bị cắt?

“Yên Nhi con tỉnh rồi!”

Giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn:

Người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, đôi mắt dịu dàng như nước, làn da trắng mịn màng, mái tóc dài búi lên như kiểu các phu nhân quý tộc.

Cõi đời này tất nhiên sẽ có người phụ nữ như vậy tồn tại. Dịu dàng mà không kém phần uy nghiêm.

Người này...

“Yên Nhi của mẹ, bảo bối của mẹ, con cuối cùng cũng đã tỉnh!” Vân Hình Như ôm chầm lấy đứa con gái bảo bối của bà.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên nghi ngờ mở miệng, người này... Là mẹ của cô!!!

Tại sao lại như vậy? Kể từ khi cô đẩy Ám Dạ gia vào đường cùng mẹ luôn tức giận đối với cô, từ đó mẹ chưa từng dịu dàng chăm sóc cho cô nữa, thậm chí không nhận đứa con gái duy nhất là cô.

Sau này ba ba cùng mẹ cảm thấy có lỗi với Ám Dạ gia quá nhiều nên họ đã nhường toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, sau đó bay sang Thụy Điển sống đến hết đời.

Lúc đó cô rất tức giận, tại sao cô là con gái của họ mà họ lại mang toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, nhưng khi nghe tin, mẹ lâm bệnh qua đời thì cô không còn tức giận nữa mà là đau xót.

Những chuyện xảy ra khiến cô không khỏi nghĩ rằng những việc bản thân làm là đúng hay sai?!

Cảm giác mất mát thì ra là như thế, Mạc Từ Yên làm người chưa bao giờ thất bại dễ như vậy...

Chỉ vì cái tình yêu mù quáng đó mà cô đã làm tổn thương đến không biết bao nhiêu người...

“Yên Nhi con không khỏe sao?! Yên Nhi...”

Vân Hình Như lo lắng nhìn con gái, trong lòng có chút tự trách mình.

Nếu không phải vì bà thì con gái sẽ không ra nông nỗi này! Tất cả là tại bà ngăn cản con bé. Người đàn ông đó, bà nhìn là biết hẳn không phải người tốt. Nhưng con gái bảo bối của bà lại ngây thơ bị người đàn ông kia lừa.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên ôm chặt lấy bà, mặc kệ là thật hay mơ, cô cũng không quan tâm. Cô chỉ cần biết, mẫu thân đại nhân đang ở bên cạnh cô, đang ôm lấy cô mà thôi!

Không biết bao lâu cánh cửa lại phòng mở ra, một người đàn ông bước vào, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, cực kì lạnh lùng khiến Mạc Từ Yên không kìm được nước mắt.

“Ba ba...”

Tâm trạng của Mạc Từ Yên hiện giờ đang rất xúc động, mẹ cùng ba ba đều đang ở bên cạnh cô, điều này khiến cô tràn ngập trong hạnh phúc.

Mạc Vũ Hiền thở dài nhìn con gái bảo bối:

“Tình lại là tốt rồi...”

Mặc dù hai người đã cãi nhau đến nỗi suýt nữa cắt đứt quan hệ cha con nhưng dù sao bọn họ vẫn là cha con, có thay đổi thế nào cũng không được. Hơn nữa vì một tên đàn ông mà muốn cha con bọn họ cắt đứt quan hệ, đâu có dễ như vậy!

Mạc Từ Yên nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc, hóa ra nàng lại có giấc mơ tốt đẹp như vậy... Mẹ cùng ba ba đều ở đây... Nếu anh cũng ở đây thì tốt biết mấy...

Mạc Từ Yên rũ mắt, khiến Vân Hình Như bên cạnh lo lắng, liệu có phải con gái bảo bối đang nhớ đến tên đàn ông đó?!

“Yên Nhi đừng buồn, Trác Lâm đó không phải là người tốt, con đừng nhớ đến cậu ta nữa... Chia tay thì chia tay, mẹ sẽ tìm cho con một người bạn trai tốt hơn cậu ta!”

Mạc Từ Yên nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu, tại sao mẹ lại đột ngột nhắc đến Trác Lâm?! Không phải mẫu thân đại nhân rất chán ghét hắn sao?!

“Tiểu Như em đừng nói đến tên đàn ông vô lại đó nữa, con gái vừa mới tỉnh dậy!” Mạc Vũ Hiền lên tiếng nhắc nhở vọ.

Hành động này khiến Mạc Từ Yên nghi ngờ, rốt cuộc bọn họ đang nói gì vậy?! Chẳng lẽ nàng đã chia tay với Trác Lâm năm năm trước rồi sao?! Mặc dù sau này có gặp lại hơn nữa cô còn giúp đỡ hắn thoát đi Âm Dạ thị nhưng theo cách nói của mẹ cùng ba ba giống như là chuyện nàng chia tay với Trác Lâm vừa mới xảy ra hôm qua vậy?

Hôm qua...?!

Lúc này Mạc Từ Yên mới ý thức được một điều rằng, bản thân nàng...

Trùng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tình Thân

“Mẹ, ba ba, hôm nay là ngày mấy tháng mấy vậy?!” Mạc Từ Yên có chút mong đợi câu trả lời của mẹ cùng ba ba, cô không biết bản thân liệu có trùng sinh hay đây chỉ là một giấc mơ...

Nếu là một giấc mơ thì sao...?! Điều này chứng tỏ cô vẫn chưa chết! Nghĩ đến bản thân mình lại sống một mình cô đơn trên thế giới này thì Mạc Từ Yên

có chút hối hận, lẽ ra bản thân cô không nên theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân. Chỉ vì như vậy mà cô đã bỏ lỡ rất nhiều...

“Yên Nhi đừng làm mẹ sợ!” Vân Hinh Như lo lắng nhìn con gái bảo bối của bà, sao con gái đột nhiên lại hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy?! Chẳng lẽ chia tay với tên đàn ông vô lại kia mà con gái bà bị đả kích?! Không xong, không xong, phải gọi bác sĩ!

Mạc Vũ Hiền có chút suy nghĩ nhìn con gái, dù sao cũng là con gái ông, tâm tình của cô ra sao ông còn không rõ sao?! Vấn đề là dường như sau khi tình duyên con gái có gì đó thay đổi, mà thay đổi cái gì ông thật sự nhìn không ra!

“Yên Nhi ngoan, mẹ lập tức gọi bác sĩ đến khám cho con!”

Vân Hinh Như lấy điện thoại, chuẩn bị gọi cho bác sĩ trong bệnh viện thì cánh tay trắng nõn của con gái cầm lấy tay bà.

“Mẹ, con không sao mà, mẹ gọi bác sĩ làm gì?!” Mạc Từ Yên có chút khó hiểu, cô chỉ muốn biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy mà thôi, sao mẹ lại làm như cô bị mất trí vậy?! Thật kì lạ!

Mạc Từ Yên nào biết rằng, tối qua cô cắt cổ tay tự tử trong phòng tắm khiến mẹ cô Vân Hinh Như lo lắng cho cô đến không ngủ được, canh suốt đêm bên giường cô. Sau khi bác sĩ khám xong đảm bảo không có di chứng bà mới có thể an tâm, nhưng hiện tại cô lại hỏi như vậy khiến bà không khỏi nghĩ cô mất trí nhớ mà vội vàng đi tìm bác sĩ!

“Không được, con mất trí nhớ, mẹ phải gọi cho bác sĩ đến khám!”

Mặc kệ con gái bảo bối bên cạnh ngăn cản thế nào Vân Hinh Như vẫn không chịu, một mực đòi gọi bác sĩ.

Biết tính của mẹ nên Mạc Từ Yên không ngăn cản nữa, cô thờ dài ngồi bên cạnh, đợi sau khi mẹ gọi điện xong cô mới lên tiếng:

“Mẹ, con không có mất trí!”

Được rồi, câu trả lời của cô mẹ cùng ba ba còn chưa trả lời đấy, bây giờ lại nói là cô mất trí, thật sự không biết phải làm sao mới phải.

Mạc Từ Yên không biết những thứ này có phải mơ hay không... Hay thật sự là cô trùng sinh?!

Nếu cô thật sự trùng sinh thì tốt biết mấy... Cô có thể thay đổi, bù đắp những tổn thương mà cô đã gây ra...

“Ngao đợi bác sĩ đến kiểm tra!” Vân Hinh Như bên cạnh an ủi con gái, hành động này khiến Mạc Vũ Hiền có chút buồn cười, vợ ông tính tình rất trẻ con, vì vậy mà di truyền cho Yên Nhi không ít!

Mạc Từ Yên bất đắc dĩ ngồi đợi, đợi khoảng năm phút thì có một người đàn ông mặc khoác áo trắng bước vào.

Bác sĩ bị hù dọa bởi giọng nói của Vân Hinh Như, vội vàng chạy tới phòng bệnh của cô, ngay cả nút áo choàng cũng chưa kịp cài hoàn chỉnh. Nhìn thấy như vậy, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút buồn cười. Chợt phát hiện cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị, mà lúc đó trong mắt cô chỉ có mình Trác Lân, cũng chưa từng nhìn đến những cái khác, có lẽ cô đã bỏ lỡ rất nhiều.

Bác sĩ cúi đầu kiểm tra, cẩn thận hỏi:

“Cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?!”

Mạc Từ Yên lắc đầu, cô nào cảm thấy khó chịu, chỉ có cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn mà thôi.

“Bác sĩ con gái tôi bị mất trí nhớ!” Vân Hinh Như thấy vậy lo lắng nói, không tổn hại thân thể nhưng tinh thần có vấn đề a!

“Mất trí nhớ?!” Bác sĩ cau mày, quay sang nhìn Mạc Từ Yên hỏi:

“Cô tên gì?!”

“Mạc Từ Yên!” Mạc Từ Yên không chút do dự trả lời.

“Bọn họ là ai?!” Bác sĩ đưa tay chỉ về ba ba cùng mẹ cô.

“Ba ba Vũ Hiền cùng mẹ Hinh Như a!”

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy chơi rất vui. Thú vị thật, bác sĩ này thật sự khiến người khác tức cười chết mất!

Cô chưa từng nghĩ hoá ra trên đời này lại có những thứ thú vị như thế, cuộc sống luôn muôn màu muôn vẻ mới gọi là đẹp, vậy mà trước kia cuộc sống của cô chỉ có một số màu, hối hận cùng tiếc nuối khiến Mạc Từ Yên sợ hãi.

Sợ hãi rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ hãi bản thân không thể bù đắp lại những tổn thương mà bản thân đã gây ra. Mặc dù có thể khẳng định bản thân mình đã trùng sinh về năm năm trước, khi đó Trác Lân vừa mới chia tay với cô, cô ngu ngốc nghĩ quần mà cắt cổ tay tự tử.

“...” Bác sĩ cảm thấy rất buồn bực, mặc dù tức giận nhưng lại không dám bộc phát, ai bảo bọn họ hần đều chọc không được đây?! Chỉ sợ viện trưởng thấy Mạc phu nhân này cũng phải khép nép cầu xin a!

“Bác sĩ, con gái tôi không bắt hôm nay là ngày mấy tháng mấy!” Vân Hình Như có chút không yên tâm nhìn con gái bảo bối của bà. Mặc dù những điều bác sĩ hỏi Yên Nhi đều trả lời đúng, điều này chứng tỏ con bé không bị mất trí nhớ, nhưng bà vẫn lo lắng không thôi.

“Mạc tiểu thư, hôm nay là ngày mấy tháng mấy?!” Biết Vân Hình Như lo lắng cho con gái nên bác sĩ cũng đành bắt đắc dĩ hỏi để cho bà yên tâm.

“Không biết!”

Được rồi, cô vừa mới tỉnh lại, câu ngày mấy tháng mấy này lẽ ra phải để cô hỏi chứ?! Sao đổi thành người bị hỏi là cô rồi?!

Bác sĩ trầm mặc khoảng hai phút, sau đó quay sang nhìn ba ba cùng mẹ cô.

“Tình trạng này cho thấy Mạc tiểu thư không bị mất trí nhớ, có lẽ vì cô ấy đã ngủ một ngày một đêm nên cô ấy có thể quên mất ngày tháng!”

Đã có không ít trường hợp này xảy ra trên người bệnh nhân, tất nhiên cũng không ít người lo lắng cho con cái của mình mà nghĩ đó là mất trí nhớ.

“Có thật không?!” Vân Hình Như vẫn không tin nhìn bác sĩ, con gái bà vừa mới tự từ ngày hôm qua, hôm nay lại không biết ngày tháng, điều này khiến bà cảm thấy rất lạ.

Bác sĩ gật đầu khẳng định khiến bà không nói thêm gì nữa, Mạc Vũ Hiền đứng bên cạnh an ủi vợ:

“Đừng lo, con gái chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?!”

Vân Hình Như gật đầu, xem như là chấp nhận. Mạc Từ Yên thấy tình hình này cũng chỉ mỉm cười, chỉ có ba ba mới có thể thuyết phục mẹ tin tưởng!

Vân Hình Như thấy con gái cười liền lại ôm cô vào lòng, bác sĩ tất nhiên thức thời để lại không gian cho gia đình bọn họ.

Cảm giác ấm áp như vậy, Mạc Từ Yên vui đầu vào ngực Vân Hình Như. Là trước kia cô bỏ lỡ rất nhiều, bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, bỏ lỡ cảm giác ấm áp của tình thân để theo đuổi một tình yêu mù quáng...

Mặc kệ hiện tại là sự thật hay là một giấc mơ, cô cũng chỉ muốn ôm mẹ như thế này. Nếu thật sự chỉ là một giấc mơ, thì cô thà suốt đời đắm chìm trong giấc mơ này... Cũng không muốn tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Waiting

Hai ngày sau Mạc Từ Yên xuất viện, dù sao cô cũng chẳng bị thương nặng lắm, chỉ cần truyền nước biển và nghỉ ngơi thật tốt là ok. Nhưng cũng tại mẹ cô quá lo lắng cho con gái nên đã bắt cô ở đây hai ngày để bác sĩ kiểm tra cẩn thận, cuối cùng kết quả đã nói là cô không sao, không để lại di chứng gì mẹ cô mới yên tâm để cô về nhà.

Trải qua hai ngày này cô mới biết bản thân mình thật sự đã trùng sinh! Điều này khiến Mạc Từ Yên vừa vui vừa mừng, nhưng dù thế nào thì cô cũng sẽ không để chuyện khiếp trước xảy ra một lần nữa, cô cũng chẳng muốn phải bỏ lỡ hay hối hận lần nữa. Nếu lần này cô thật sự bỏ qua anh, thì ông trời cũng sẽ không cho cô làm lại từ đầu được nữa...

Sống hết một kiếp suy nghĩ của cô cũng chừng chạc đi rất nhiều, hơn nữa những sai lầm của quá khứ khiến Mạc Từ Yên như trở thành một con người hoàn toàn khác. Đối với cô trên đời này, không ai quan trọng hơn gia đình và anh...

“Bảo bối, lên xe đi...” Vân Hình Như thấy con gái như người mất hồn đứng đó thì không khỏi lo lắng, nếu không phải bác sĩ đảm bảo con gái bà không sao bà cũng sẽ không để cô xuất viện đâu!

“Vâng...” Mạc Từ Yên mỉm cười, mở cửa xe bước, sau khi ổn định vị trí cô mới ôm lấy cánh tay của mẹ.

“Bảo bối, lát nữa về đến nhà mẹ sẽ bảo di Truong nấu món con thích nhất cho con!”

Vân Hình Như xoa đầu con gái cưng, ánh mắt lộ ra tia lo lắng, nếu con gái đã chia tay với tên họ Trác đó thì bà sẽ giới thiệu cho con gái một người chồng tốt. Nhưng nghĩ đến tính tình của con gái thì bà bất lực thở dài, con bé rất ngoan cố, nếu không trước kia sao lại không đồng ý mỗi hôn sự mà bà đã sắp đặt?! Nghĩ đến đứa con rẻ hiếm có như vậy, bà cũng cảm thấy tiếc nuối, mặc dù nhà bên kia đã nói một phần cũng do con trai bọn họ nhưng dù sao...

Càng nghĩ Vân Hinh Như càng cảm thấy không vui, nếu trước đây con gái đồng ý mối hôn sự này tốt biết mấy, con gái cưng của bà cũng không cần phải vì người đàn ông đó mà cắt cổ tay tự tử!

Nhưng mọi chuyện đã qua, không thể nào quay lại được. Có trách là trách bọn trẻ không có duyên với nhau...

“Aizz...” Vân Hinh Như không khỏi thở dài khiến Mạc Tử Yên bên cạnh có chút khó hiểu:

“Mẹ, mẹ làm sao vậy...”

“Mẹ đã nghĩ đến chuyện cũ thôi...” Vân Hinh Như lắc đầu, vuốt nhẹ tóc con gái.

Ánh mắt Mạc Tử Yên như có điều suy nghĩ, sống một đời sao cô không nhìn ra được mẹ đang suy nghĩ gì chứ, chỉ là mẹ không muốn nói mà thôi.

Chắc là mẹ đang suy nghĩ về hôn sự của cô hai năm về trước, đó là lần đầu tiên cô gặp anh.

Cô nhớ rất rõ, ngày hôm đó vốn là cô có hẹn với Trác Lâm nhưng mẹ bắt cô nhất định phải đi xem mắt, cô buồn bực vô cùng nhưng dưới sự áp chế của ba ba cô không thể cãi lời mẹ được.

Mặc dù tâm trạng cô không tốt nhưng bởi vì anh xuất hiện quá bất ngờ nên ấn tượng về anh mãi mãi không bao giờ phai trong kí ức của cô. Hôm đó, không biết có phải do sắp đặt hay không mà anh mặc một bộ tây trang màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng hiệu Forever 21 - hiệu thời trang cô thích nhất,

kết hợp với chiếc quần jean màu đen, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, lạnh lùng trầm tĩnh khiến một người không mấy yên tĩnh như Mạc Tử Yên cảm giác có chút áp lực. Ánh mắt anh là một màu đen tăm tối, sâu không lường được, lông mi dài giương lên, môi mỏng nhếch lên, đáng vẻ lịch sự sang trọng cao nhã, cười như không cười nhìn cô.

Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào cao nhả như anh, ấn tượng đầu tiên của cô đối với anh là một người trầm tĩnh, dường như xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Cô có thể đảm bảo người như anh là một người đàn ông lý tưởng trong lòng các cô gái, nếu không phải vì khi ấy cô yêu Trác Lâm, thì chỉ sợ là cô đã phải lòng anh mất rồi!

Nghĩ đến chuyện xưa Mạc Tử Yên không khỏi có chút hối hận, bây giờ cô đã biết thế nào là nào là câu “Bỏ qua một lần chính là bỏ qua cả đời”!

“Đến nhà rồi!” Vân Hinh Như mở cửa xe cho con gái, Mạc Tử Yên chỉ cười rồi bước xuống xe, đập vào mắt cô chính là ngôi nhà quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Đây là ngôi nhà cô đã sống hai mươi năm, đến năm cô hai mươi đã gả cho anh, bởi vì Trác Lâm nên cô cũng ít về thăm nhà, thăm ba ba và mẹ... Mặc dù là hai mươi năm nhưng tính ra cô cũng chẳng ở nhà mấy tháng.

Vào nhà, căn nhà vẫn được trang trí quen thuộc như vậy, cô đi khắp một vòng ngôi nhà, khi đến ngoài vườn, một chiếc xích đu màu trắng đặt ở đó, nó khiến cô nhớ lại những lúc còn nhỏ cô thích nhất chính là chiếc xích đu này, cô thường ngồi trên đó, ban ngày ngắm mặt trời mọc, ban đêm từ ngắm những ngôi, khoảng thời gian ấy trôi qua thật vui vẻ.

Đến khi trong đời cô xuất hiện một cái tên Trác Lâm, cô biết đến hắn trong một buổi lễ kỉ niệm trường, khi ấy cô vừa mới học năm nhất, còn hắn thì học năm hai. Khi ấy cô cũng giống như bao cô gái khác, đều khát khao gặp được hoàng tử của lòng mình, vì vậy cô đã theo đuổi Trác Lâm.

Quen nhau ba năm cấp ba với một năm đại học, tình cảm của bọn họ không phải chỉ là đùa. Nhưng mấy tháng trước, hắn đột nhiên đòi chia tay với cô, cô nhất quyết không chịu, còn hắn thì mặc kệ cô cảm giác của cô. Hoá ra tình yêu của họ chỉ là một sợi dây mỏng manh như vậy, biến cố nào đều có thể cắt đứt... Tại sao lúc đầu cô không nhận ra rằng hắn không yêu cô?! Bỏ phí bốn năm tuổi thanh xuân của mình, cô luôn tự hỏi bản thân: “Như vậy có đáng không?!”

Sau này cô quyết định gả cho anh, mặc dù giữa bọn họ không tồn tại cái gọi là tình yêu.

Kết hôn năm năm, cô và anh đều sống cuộc sống của bản thân, không ai xen vào chuyện của ai. Cho đến khi gặp lại Trác Lâm, cô mới nhận ra bản thân vẫn còn tình cảm với hắn... Vì hắn mà hãm hại anh, lừa dối anh, làm tổn thương anh...

Nghĩ đến những chuyện trước kia Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, vì một tình yêu mù quáng mà khiến cô đã phải trả giá rất nhiều...

Đến trưa, mẹ cô cho gọi cô vào ăn cơm, Mạc Tử Yên dẹp bỏ những kí ức đáng buồn đó, cô đi vào nhà bếp.

Bàn cơm đã được dọn lên, trên bàn đều là những món cô thích, di Trương đứng đó nhìn cô cười, cô kim lòng không được mà chạy đến ôm di Trương.

“Di Trương...” Ngoại trừ ba ba cùng mẹ thì di Trương là người yêu thương cô nhất, nhớ trước kia di Trương luôn khuyên bảo cô đừng quen với Trác Lâm bởi hắn không phải người tốt, nhưng cô lại không nghe, còn cãi lại lời của di...

“Tiểu thư, mừng cô trở về nhà của mình!”

Di Trương là một người phụ nữ ngoài ba mươi, bà rất thân thiện và thích nhất là cô tiểu thư bé bỏng này. Tiểu thư được bà chăm sóc từ nhỏ, đối với cô đều như con gái của mình, từ trước đến nay tiểu thư chưa bao giờ cãi lại lời bà nhưng lại vì tên tiểu tử họ Trác đó mà lời cãi lời bà. Điều này khiến Di Trương vô cùng đau lòng, nhưng khi biết tiểu thư bé bỏng vì tên đó mà cắt cổ tay tự tử thì bà càng đau lòng hơn.

“Được rồi, đến đây ăn cơm đi nào. Hai đi cháu lát nữa hãy tâm sự!”

Bữa cơm diễn ra vô cùng vui vẻ, trên mặt mọi người đều có nụ cười, điều này khiến Mạc Từ Yên rất hạnh phúc.

Sau bữa ăn cô muốn đi ra ngoài dạo nhưng mẹ cô lại không đồng ý khiến Mạc Từ Yên làm nũng đến nửa giờ mới được phép đi.

Vì vừa mới xuất viện nên cô không muốn lái xe, bác Hải - tài xế nhà cô chở cô đi đến tiệm sách mà cô đã yêu cầu.

Chào tạm biệt bác Hải cô liền bước vào trong, đó là một tiệm sách gồm hai tầng, tầng dưới là tiệm sách nhưng bên trên lại là quán cà phê.

Tiệm sách mang tên Waiting được trang trí vô cùng đơn giản, nhưng lại thanh nhã, khiến cô cảm thấy rất thoải mái, mặc dù là lần đầu tiên đến đây nhưng cô rất quen thuộc nơi này.

Thứ cô thắc mắc nhất là cái tên tiệm này - Waiting có nghĩa là chờ đợi, kiếp trước anh rất hay đến đây, cô không biết anh đến đây làm gì, phải chăng là chờ đợi một ai đó?!

Bất kể người anh chờ là ai nhưng người đó tuyệt đối không phải cô!

Cô cười nhạt, đi về phía giá sách tùy ý chọn một quyển sách, cầm lấy nó đi về phía ghế sa lông. Chợt, cô nhìn về phía lầu hai, một gương mặt đập vào mắt cô, ánh mắt ấy khiến trái tim cô không khỏi lỡ nhịp!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Gỡ (1)

Gương mặt khôi ngô tuấn tú, sở hữu nét đẹp ôn hòa, đáng vẻ thư sinh nho nhã, ánh mắt sâu như biển, lại trong như ngọc, môi mỏng nhếch lên, nở nụ cười nhợt nhạt nhưng lại quyến rũ không nói nên lời.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt gọn gàng như mới, quần tây xếp li thẳng tắp, trên người mang vẻ thanh nhã, trầm tĩnh.

Cô không ngờ... Mình lại có thể gặp anh nhanh như vậy...

Vẫn gương mặt ấy, vẫn ánh mắt ấy, khiến cô không khỏi đắm chìm trong kí ức.

Cô và anh chỉ gặp nhau có ba lần mà đã kết hôn, đối với hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu rõ đối phương.

Lần đầu tiên gặp anh, đó là lần xem mắt của hai gia đình. Thật ra cô cũng không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng lại không thể mở miệng nói ra, chỉ là cô không ngờ anh cũng phản đối! Đường như ân tượng đầu tiên đối với anh là một người rất quy củ, có thể thấy anh rất quý trọng gia đình của mình, hơn nữa nhìn thái độ, chắc hẳn anh là một người con hiếu thảo...

Hoàn toàn không giống với cô, có lẽ cô rất yêu thương bố mẹ mình nhưng nếu ép buộc cô làm những chuyện mà cô không thích, cô nhất định sẽ không đồng ý.

Bởi vì anh phản đối mà cuộc xem mắt kết thúc, lúc này cô mới biết hoá ra lời nói của anh lại có trọng lượng như vậy, ngay cả mẹ cô chấp cũng cô cũng không thể nói được gì.

Lần thứ hai bọn họ gặp gỡ là sau khi cô chia tay Trác Lâm, lúc đó trong đầu cô trống rỗng, cảm giác như mất đi cả thế giới, bởi vì giây phút ngu ngốc ấy mà cô đã đến gặp anh, đề nghị kết hôn!

Cô vốn không biết số điện thoại của anh, vì vậy mà cô đã xin mẹ mình, mẹ cô nghĩ là cô nghĩ thông suốt nên không phản đối cô tìm anh, có được số điện thoại, cô liền gọi cho anh, hẹn nơi gặp mặt.

Đó là lần thứ hai, cô hẹn anh ở một quán cà phê cô hay đến, đó là một nơi yên tĩnh, thích hợp nói chuyện của bọn họ.

Anh vẫn tuấn tú như vậy, hai năm sau anh vẫn không thay đổi, hôm ấy anh cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khi đó cô bắt đầu nhận thấy dường như anh rất thích màu trắng.

Hai năm trước là bởi vì cô đắm chìm trong tình yêu Trác Lâm mà bỏ qua anh, hai năm sau cô lại vì tuyệt vọng trong tình yêu mà lại bỏ qua anh lần

nữa...

Dường như bọn họ vốn không có duyên phận...

Cô đề nghị kết hôn với anh, khi đó anh chỉ kinh ngạc rồi không chút suy nghĩ đồng ý. Điều đó khiến cô rất ngạc nhiên, cô không nghĩ anh lại trả lời cô nhanh như vậy. Vì vậy cô đã hỏi anh vì sao anh lại đồng ý, bọn họ kết hôn nhưng không phải vì tình yêu.

Khi đó anh nói: Ba mẹ tôi đã già, rất muốn uống chung trà con dâu. Hôm nay cô tự động đưa đến, tại sao tôi lại không nhận?!

Giọng nói anh trầm thấp, không biểu hiện rõ cảm xúc. Khi ấy anh rất hợp ý cô, dù sao cô đến với anh cũng vì tuyệt vọng, còn anh lại vì gia đình, như vậy không tốt sao?!

Đắm chìm trong kí ức, Mạc Tử Yên đã quên mất mình là ai, đang ở đâu và làm gì...

“Cậu đang nhìn như vậy?!” Tôn Lãnh Diệt khó hiểu nhìn theo hướng bạn thân.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, cô ngồi trên sa lông, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước, ánh mắt chứa sự đau thương, hối hận không nói nên lời. Cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản, trên váy có viền những đóa hoa mai, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái. Mái tóc cô dài, xoã tự nhiên phía sau, môi hơi trắng, nhìn có vẻ yếu ớt.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy cô gái này rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng lại không nhớ rõ.

“Cậu biết cô ta à?” Quay sang nhìn bạn thân, Tôn Lãnh Diệt mở miệng hỏi.

Là bạn thân hai mươi mấy năm, Tôn Lãnh Diệt rất hiểu rõ người bạn này. Cậu ta chưa bao giờ để ý đến con gái, mỗi lần bác gái giới thiệu người cho cậu ta xem mắt thì cậu ta lại tìm cách chạy trốn, tất nhiên tàn cuộc là để cho hấn dọn!

Có lần bác gái dùng biện pháp mạnh, ép buộc cậu ta đi xem mắt cô gái nào đó, cậu ta nhất quyết không chịu đi, dần dần bác gái nghĩ con mình có bệnh không tiện nói, nên nhờ hấn kiểm tra dùm.

Tất nhiên hấn cũng nghi ngờ bạn thân mình, dù sao đứng trước con gái, cậu ta ra dáng quân tử, không hề đụng vào cô gái đó dù chỉ một chút. Càng nhìn hấn càng nghi ngờ, vì vậy quyết định nhốt cậu ta một đêm với cô gái đó.

Ở bên cạnh cô gái xinh đẹp, quyến rũ như rắn một đêm, hấn không tin Âm Dạ Duật vẫn là bộ dạng Liễu Hạ Huệ*!

*Liễu Hạ Huệ là một chính nhân quân tử. Một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét công, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

Kết quả là sáng ra, nhìn cô gái ngồi trên đất khóc sụt sùi, Tôn Lãnh Diệt khẳng định rằng bạn thân hấn nhất định là quá cuồng, làm con gái nhà người ta khóc than một đêm.

Sau đó nghe cô gái giải thích, dù cô có quyến rũ thế nào thì người đàn ông đó vẫn bình thản, hoàn toàn không để ý đến cô, điều này khiến một cô gái tự tin với sức quyến rũ của mình như cô thật không thể nào chấp nhận.

Nghe những lời của cô gái kia, Tôn Lãnh Diệt khẳng định bạn thân của hấn bị bệnh không tiện nói ra. Hấn cũng đã nghĩ cách đưa bạn thân đi gặp bác sĩ nhưng hấn nhất quyết không chịu đi, đến nước này Âm Dạ Duật bắt buộc phải nói ra sự thật, anh không phải có bệnh khó nói mà là... Anh có người trong lòng!

Sau khi biết được sự thật Tôn Lãnh Diệt tất nhiên sẽ không nghi ngờ bạn thân nữa, dù sao với tính cách của cậu ta cũng không thể nói gì!

“Cô ấy là người mà tớ đi xem mắt hai năm trước...”

Nhìn Mạc Tử Yên, đôi mắt anh loé lên tia khác thường. Không nghĩ đến hai năm không gặp, cô lại yếu ớt đến như vậy...

“Chính là cái lần cậu từ chối?!” Tôn Lãnh Diệt nhíu mày, tính tình của bạn thân thế nào hấn còn không rõ sao. Mấy năm trước nghe tin anh từ chối cuộc hôn nhân giữa hai nhà đã hấn nghi ngờ không thôi, bởi vì những lần trước Âm Dạ Duật đều tìm cách chạy trốn nhưng lần này lại từ chối thẳng thừng như vậy, có trời mới biết trong hồ lô của anh đang bán thuốc gì!

“Ừ...” Âm Dạ Duật gật đầu, ánh mắt rời khỏi người Mạc Tử Yên.

“Tại sao?!” Tôn Lãnh Diệt nghi ngờ nhìn bạn thân, dường như không giống với tính tình của Âm Dạ Duật?!

“Không tại sao cả!”

“Reng reng!” Âm thanh duyên dáng vang lên, Âm Dạ Duật bắt điện thoại.

“Mẹ...?!”

“...”

“Con biết rồi.”

“...”

“Con trở về liền...”

Tắt điện thoại, Âm Dạ Duật thở dài, dường như mẹ của anh lúc nào cũng muốn anh lấy vợ!

Nhìn về mặt của bản thân, hẳn tất nhiên biết nội dung cuộc điện thoại, chắc hẳn bác gái lại gọi bảo Duật đi xem mắt đây!

“Về thôi...” Hai người đứng dậy, đi xuống lầu.

Lúc này Mạc Từ Yên đã thoát khỏi kí ức của bản thân, bởi vì có người đến gần gọi cô khiến cô giật mình.

“Tôi có thể ngồi cùng không?!”

Mạc Từ Yên gật đầu, hoá ra là cô chiếm hết cả cái ghế. Vì vậy Mạc Từ Yên đứng lên, nhường chỗ cho cô gái.

Không ngờ lúc này, cô lại đụng phải một bức tường thịt!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giải Nguy

“A!”

Mạc Từ Yên không ngờ cô vừa quay người lại đụng trúng một bức tường, mà bức tường này nói cứng nói mềm cũng không mềm, có điều nó có một mùi hương thoang thoảng, mùi vị giống trà xanh, thanh khiết nhưng không quá nồng nàn.

Mùi hương này như đưa cô về ngày hôm đó, hôm đó là ngày tổ chức hôn lễ của cô và anh. Hôn lễ của họ được tổ chức ở nhà thờ, gia đình hai bên bận bịu tiếp khách, anh cũng bận rộn không kém, chỉ có cô ngồi đó, không nói gì. Mặc dù nói là hôn lễ của cô nhưng mọi chuyện đều do người lớn quyết định, người làm cô dâu như cô thật ra chẳng khác nào bù nhìn, chính xác hơn mà nói là cô không quan tâm đến hôn lễ của bản thân.

Trên lễ đường, hai người bọn họ đứng nhìn nhau, nhưng lại như thông qua người này mà liên tưởng đến người khác. Cô đã từng mong ước sẽ có một ngày bản thân mình sẽ trở thành cô dâu, nhưng ước mơ đã thành hiện thực, mà chú rể lại không phải người cô yêu!

Ngày hôm đó anh mặc một bộ com lê trắng, rất nhã nhặn, trên người thoang thoảng mùi trà xanh khiến người khác cảm thấy dễ chịu, trên môi anh nở nụ cười nhạt, khiến những người xung quanh đều hâm mộ cô, nói là cô sẽ rất hạnh phúc khi ở bên anh. Khi ấy cô không có biểu tình gì, có thể bọn họ nói đúng, nếu Trác Lâm không xuất hiện thì cô sẽ sống hạnh phúc một mình.

Nhưng định mệnh trớ trêu thay, Trác Lâm lần nữa lại xuất hiện, cô lại lần nữa yêu hắn... Chính xác hơn là cô không quên được hắn. Vì muốn quay về bên cạnh hắn, cô đã phải trả giá tất cả, mẹ và anh... Cô mất tất cả, cuối cùng phải chết trong tuyệt vọng, chết trong sự hối tiếc của bản thân...

Bất quá dường như ông trời không quá bất công, đã cho cô sống lại để sửa chữa những lỗi lầm bản thân đã gây ra, bù đắp lại những tổn thương mà cô đã gây ra...

Vì vậy cô quyết định sẽ tìm anh, kiếp trước là cô bỏ lỡ anh, kiếp này sẽ không như thế nữa, cô nhất định sẽ không buông tay anh, sẽ khiến cho anh yêu cô!

Âm Dạ Duật có chút bất ngờ khi bị tấn công, nhưng khi nhìn thấy cô gái tấn công mình là cô thì anh không khỏi trầm mặc.

Ấn tượng đầu tiên của anh với cô là một cô gái rất ngang bướng, rõ ràng cô không chấp nhận cuộc hôn nhân này nhưng lại không thể mở miệng, dường như cô rất sợ cha mẹ mình. Khi ấy anh đột nhiên cảm thấy từ chối cũng không phải không tốt, như vậy có thể khiến mẫu thân đại nhân nhà anh không cần phải bắt anh đi xem mắt, hơn nữa cũng không cần khiến cô phải khó xử.

Âm Dạ Duật cũng không biết tại sao hôm đó anh lại mở miệng từ chối, có lẽ bởi vì tình yêu trong sáng của cô không dành cho anh?! Như vậy rất tốt, có thể thành toàn cho cô, xem như bản thân đã tích đức vậy.

Nhưng mà sau lần ấy mẫu thân đại nhân nhà anh không vẫn như cũ, luôn muốn có con con dâu, suốt ngày nói anh bất hiếu, không chịu cưới vợ sinh con,

để sau này cha mẹ không có người chăm sóc.

Nhìn lại cô gái nhỏ nhắn đang dựa vào người anh, anh cảm thấy cô thật nhỏ, khác hẳn với vẻ nghịch ngợm của hai năm trước, bây giờ cô đã 20 tuổi, đã là một người trưởng thành, trầm tĩnh hơn nhưng trong mắt cô có gì đó khiến anh cảm thấy khó hiểu.

“Hai người định ôm nhau cho đến khi nào?!” Tôn Lãnh Diệt đứng một bên, trầm mặc nhìn hai người.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, hai người này nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy kì quái. Hẳn biết rõ tính tình của bạn thân mình, nếu có cô gái xa vào lòng anh, anh nhất định sẽ né tránh.

Nhưng trước mắt là tình huống gì thế này?! Âm Dạ Duật không những không tránh mà còn đứng đó ôm cô ta. Rốt cuộc Âm Dạ Duật đang giấu hẩn chuyện gì?!

Mạc Từ Yên giật mình, vội vàng lui ra phía sau, bởi vì lùi quá nhanh mà giày cao gót đột ngột nghiêng qua, khiến cô mất thăng bằng mà ngã về phía sau.

Chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ như vậy, trước mặt bao nhiêu người mà cô lại như vậy... Mẹ mà biết nhất định sẽ không cho cô ra ngoài nữa.

Vốn nghĩ bản thân sẽ nằm trên mặt đất khoảng chừng một bàn tay vươn ra, ôm cô vào lòng, trong mũi toàn là mùi hương của trà xanh khiến tim cô không khỏi đập nhanh.

“Không sao chứ?!”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai cô, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

...

Trầm mặc ba giây, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần. Hoá ra là anh, hèn chi trên người lại có mùi hương của trà xanh...

“Cô không sao chứ?”

Đã bao nhiêu lần Mạc Từ Yên đã nghĩ bản thân sẽ gặp anh trong tình cảnh nào, nhưng không ngờ lại như thế này...

“Kh... Không sao...” Mạc Từ Yên vội lắc đầu, giọng nói có chút run run không rõ.

Cô mới phát hiện bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người xung quanh từ lúc nào, chỉ thấy mọi người đều hâm mộ nhìn cô, ánh mắt nhìn Âm Dạ Duật như nhìn bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

“Không sao là tốt rồi!” Anh gạt đầu, buông cô ra, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Tôn Lãnh Diệt liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên rồi lướt qua cô.

Mạc Từ Yên nhìn theo bóng lưng của anh không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ anh không nhận ra cô?!

~~~~~

Vũ đến nhà, Mạc Từ Yên mệt mỏi ôm lấy mẹ, trong mắt là sự thất vọng tràn trề, dường như anh thật sự không nhận ra cô...

Đối với điều này Mạc Từ Yên có chút buồn bực khó hiểu, trong lòng cũng thầm mắng anh, rõ ràng cô biết trí nhớ anh rất tốt, vậy tại sao lại không nhận ra cô...

Âm Dạ Duật đáng ghét!

Nhìn bộ dạng con gái như đang oán giận ai đó, Vân Hình Như có chút buồn cười, không khỏi mở miệng hỏi:

“Yên Nhi, là ai chọc giận con vậy?!”

“Không có, làm sao có ai dám chọc giận con gái bảo bối của mẹ!” Mạc Từ Yên bừa bãi, thật ra là có đó!

“Đúng rồi, tối mai có một bữa tiệc từ thiện, con có muốn đi với mẹ không?!” Vân Hình Như mở miệng hỏi, dựa theo tính cách của con gái bảo bối, bà tất nhiên biết đáp án, chỉ là con bé vừa trải qua chuyện không vui, đi ra ngoài cũng tốt!

Bữa tiệc từ thiện?! Dường như kiếp trước mẹ cũng hỏi cô như vậy, nhưng khi ấy cô vừa mới chia tay với Trác Lân nên không có tâm trạng, vì vậy cô đã không đi cùng mẹ. Nhưng trải qua một kiếp, Mạc Từ Yên biết được rằng cần phải trân trọng những thứ trước mắt, kiếp trước có nhiều tiếc nuối như vậy... Kiếp này cô sẽ không để chuyện này diễn ra nữa.

“Đi, tất nhiên là đi ạ!”

“Thật sao?!” Vân Hình Như có chút bất ngờ khi thấy con gái đồng ý, nhưng rất nhanh liền mở miệng: “Vậy chiều mai chúng ta đi lựa lễ phục!”

“Vâng!” Sau này cô sẽ ở bên mẹ nhiều hơn, sẽ không để bản thân phải hối hận nữa!

Buổi chiều ngày hôm sau Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến shop thời trang mà trước kia cô hay đến, vốn dĩ là cô muốn làm tóc trước nhưng ngắm nghĩ lại kiểu tóc trước kia của cô là dựa theo sở thích của Trác Lâm nên cô không muốn làm lại nữa. Dù sao giữa cô và hân đã kết thúc, kể từ cái ngày hân nói hân chỉ lợi dụng cô để đạt được lợi ích của bản thân mà cô vẫn ngu ngốc tưởng rằng hân vẫn yêu cô thì tình cảm của cô dành cho hân đã không còn nữa rồi.

Tình cảm mà cô dành cho hân đã quá nhiều, một năm thâm thương trọn nhớ, ba năm quen nhau, ba năm tương nhớ cùng hai năm giúp đỡ hân, cô đã làm cho hân bao nhiêu chuyện, thậm chí vì hân mà trả giá quá nhiều, đến cuối cùng người thua là cô, cô không được tình yêu của hân, cũng mất đi mẹ và anh...

Đời này, cô đã làm rất nhiều chuyện sai trái vì hân, vì vậy cô quyết định sẽ không lưu lại bất kì thứ gì liên quan đến hân nữa, kiếp trước đã quá đủ rồi, cô không muốn kiếp này lại tái diễn nữa.

Đột nhiên điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Mạc Từ Yên vội bắt máy.

“Mẹ?”

“Yên Nhi bảo bố...”

“Mẹ đã làm tóc xong chưa ạ?!” Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ khiến Mạc Từ Yên vô cùng tưởng niệm, khung cảnh vẫn không có gì thay đổi cả, thứ thay đổi duy nhất chính là lòng người.

“Bảo bố cho mẹ xin lỗi, mẹ vốn nghĩ Sally sẽ làm xong lúc 4 giờ...” Giọng nói của Văn Hinh Như bên kia điện thoại vô cùng bất đắc dĩ, vốn dĩ muốn đi chọn lễ phục với con gái nhưng giờ như vậy thì xem ra là không thể.

“Bây giờ là 4 giờ 39 rồi đấy ạ!” Nhìn đồng hồ trong điện thoại, Mạc Từ Yên mở miệng nhắc nhở.

Ngày hôm qua mẹ cô rõ ràng đã nói sẽ đi chọn lễ phục với cô nhưng hiện tại thì xem như xong rồi, cô chỉ muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn một chút, chẳng lẽ khó đến vậy ư, cô chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm của bản thân mà thôi.

“Aizz, bảo bố ngoan đừng giận, con chọn lễ phục xong thì mẹ sẽ đến nhanh thôi, ngoan...” Văn Hinh Như bên kia điện thoại dụ dỗ con gái bảo bố khiến Mạc Từ Yên bật cười.

“Vậy được rồi, con đi trước, mẹ nhớ đến nhé...”

Sau khi tắt máy cô khẽ thở dài, cô vốn không có hứng thú với tiệc tùng nhưng vì mẹ nên cô phải tham gia, những chuyện trước kia cô đã làm cô rất hối hận nên dù thế nào cô cũng sẽ nghe lời mẹ...

“Tiểu thư đến nơi rồi ạ...” Bác Hải dừng xe lại trước một shop thời trang khá lớn.

“A, cảm ơn bác Hải, nhờ bác đến đón mẹ cháu ở chỗ dì Sally ạ!”

“Vâng...”

“Tạm biệt bác!”

Nhìn bóng lưng Mạc Từ Yên, bác Hải cảm thấy tiểu thư dường như thay đổi 180 độ, như trở thành một con người khác vậy, trước kia đâu thấy cô lễ phép như vậy, hơn nữa còn quan tâm đến phu nhân... Xem ra chia tay với tên họ Trác đó là vô cùng đúng, tiểu thư bây giờ đáng yêu biết chừng nào.

...

“Mạc tiểu thư...” Vừa bước vào cửa tiệm cô đã được quản lý cùng một đám nhân viên chào vô cùng cung kính.

“Chào.” Mạc Từ Yên lạnh nhạt mở miệng, dường như sau khi trùng sinh tính tình cô đã thay đổi, ngoại trừ gia đình và anh, ai cô cũng đối xử lạnh nhạt.

“Tôi qua trợ lý có gọi điện bảo tôi hôm nay Mạc phu nhân và Mạc tiểu thư sẽ đến nên tôi đã...” Quản lý không để ý đến thái độ lạnh lùng của Mạc Từ Yên mà thái độ phục vụ rất nhiệt tình.

“Ủa, sao không thấy Mạc phu nhân?!” Quản lý lúc này mới ý thức được.

“Mẹ tôi có việc nên lát nữa mới đến...”

“Vậy ạ, mời Mạc tiểu thư theo tôi, bên này là hàng mới về, đảm bảo hợp ý của tiểu thư.” Quản lý dẫn đường cho Mạc Từ Yên đến một nơi trưng bày lễ phục, bộ nào bộ nấy đều có phong cách riêng.

Mạc Từ Yên thờ dài, mặc dù nói là tiệc từ thiện nhưng chỉ là nơi để giới thượng lưu giải trí mà thôi, vì vậy mặc đồ gì cũng chẳng sao, quan trọng là không

bị mất mặt.

Cửa phòng thử đồ mở ra, Mạc Từ Yên với tóc đen xõa dài dáng người cao gầy mặc bộ lễ phục màu trắng khiến cô như một nàng công chúa trong truyện cổ tích, xinh đẹp dịu dàng, lại vô cùng thuần khiết, nếu hiện tại cô có thêm đôi cánh ở phía sau sẽ khiến người khác nghĩ cô là thiên sứ, những đường cong duyên dáng của cơ thể hiện ra khiến những nhân viên cùng quản lý khen không ngớt.

Cho dù không đeo trang sức, không trang điểm thì vẻ đẹp vẫn là trời sinh, cô chỉ cần im lặng đứng đó không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

“Mạc tiểu thư, bộ lễ phục này rất hợp với cô, y như công chúa trong chuyện cổ tích vậy...”

“Đúng vậy, đây là mẫu mới của tháng này, đều là may tay, tiểu thư mặc vào càng làm tăng sự hoàn mỹ của dáng người...”

Mạc Từ Yên không hề để tâm những lời tán thưởng, những lời này cô nghe không dưới trăm lần, là thật hay giả, cô sống một đời còn không biết sao?!

Nhẹ nhàng kéo làn váy lật phất dưới đất đi tới bên giá treo, lựa bộ lễ phục, cô mặc quần áo rất chú ý, cũng tin rằng không có thích hợp nhất chỉ có thêm thích hợp.

Biết thân phận của cô, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, không có chút rề rà, chỉ cần là lễ phục đẹp liền đem ra cho cô chọn lựa.

“Xin mời quý khách.”

Cửa mở, tiếng nhân viên vang lên, Mạc Từ Yên thoáng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy quý phụ đó thì bàn tay đang chọn quần áo bỗng cứng đờ.

“Đem mẫu mới nhất của tháng này ra cho tôi xem!” Tiếng phụ nữ êm tai vang lên, sau đó nhân viên lễ phép xoay người đi lấy lễ phục.

Có lẽ do ánh mắt của Mạc Từ Yên nhìn quá chăm chú, nên vị phu nhân liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường, kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên mặc bộ lễ phục màu trắng sang trọng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã.

Mạc Từ Yên không ngờ tới lại gặp mẹ của Trác Lâm, cô cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng bà Trác rất không thích cô.

Bà Trác nhìn thấy Mạc Từ Yên không được tự nhiên liền ung dung đi tới, dung nhan xinh đẹp không vì thời gian mà lưu lại vết tích, vì chịu ảnh hưởng của giáo dục chế độ cũ càng khiến cho bà trở nên cao quý.

Đối với Mạc Từ Yên, mặc dù trong lòng cũng không vui vẻ, nhưng trên gương mặt cũng không bày ra, tỏ vẻ hiền lành lịch sự.

“Cháu chào bác.” Chỉ là lạnh nhạt chào hỏi, cô đối với bà Trác không còn sự kính hãi và lo lắng như trước, chỉ có sự lạnh nhạt. Trước kia vì Trác Lâm mà cô đã tìm mọi cách để lấy lòng bà Trác nhưng bà chẳng nể mặt, luôn dùng dáng vẻ cao quý này khiến cô rất khó chịu.

Bà Trác gật đầu, cử chỉ tựa như nhân vật nổi tiếng rất tao nhã. Nhân viên bán hàng của tinh ý, liền đi ra để lại không gian cho hai người.

“Nghe nói cô tự sát?”

Bàn tay ép ngay váy khế siết chặt, ánh mắt khẽ trầm xuống nhưng vẫn nở nụ cười nhạt.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Tôi không cần biết vô tình hay cố ý, tôi chỉ quan tâm suy nghĩ của con trai mình!”

Mạc Từ Yên định mở miệng nói thì bị bà Trác cắt ngang, không để cho cô nhiều lời liền giành nói, lời nói chanh chua cố tình làm khó làm dễ.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, Lâm tuy là CEO của Trác thị, nhưng thích chơi đùa, hơn nữa...” Liếc xéo về mặt đang co lại của Mạc Từ Yên, đôi mắt hắt lên bày tỏ sự khinh thường. “Chơi đùa thì có thể, nhưng mà Trác gia chúng tôi không cho phép một đứa con gái của một gia đình sa sút vào cửa, dù Trác thị không phải là con rồng trong nền kinh tế, cũng không phải loại nhà giàu mới nổi, con dâu muốn vào được không phải ai cũng có thể!”

“Mạc tiểu thư, tôi nói như thế chắc cô cũng không để tâm? Suy nghĩ của người làm cha mẹ này hy vọng cô có thể hiểu...”

Lời nói thẳng, không phải là muốn nói cô không xứng làm con dâu sao?

Mạc Từ Yên cười nhạt, trước kia vì muốn chứng tỏ bản thân mà cô đã nói mình là con của một quý tộc sa sút, đó là điều mà Mạc Từ Yên muốn chính mình cho ba cô, Trác Lâm đến với cô không phải vì tiền, càng không phải vì địa vị, nhưng lại trong nghĩ tới trong mắt người khác lại là cô đeo bám Trác Lâm.

Loại lời nói này không phải nghe lần đầu, nhưng đến lúc này cô mới biết, những lời nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng đến mức nào, đồng thời cũng hiểu ở trước mặt Trác Lâm, lòng tự trọng của cô đã không còn.

Nổi chua xót dâng lên trong mắt, đầu đang cúi thấp từ từ ngẩng lên, cao ngạo nhìn bà Trác cười, không để đến sự kinh ngạc của bà liền bình thản nói: “Trác phu nhân yên tâm, quý công tử có mắt nhìn cao như thế làm sao để ý đến đứa con gái nghèo khổ này? Sự lo lắng của Trác phu nhân cả đời này cũng không xảy ra. Hơn nữa Mạc Từ Yên cũng đã chia tay với quý công tử, sẽ không đeo bám con trai phu nhân đâu.”

Trên gương mặt của bà Trác xuất hiện sự méo mó, bàn tay cầm túi xách nổi gân xanh, giận quá mà cười:

“Đừng nói những lời tự mãn như thế, thiếu gì kẻ già vờ tốt lành để vào nhà giàu, Mạc Tử Yên cô cũng không ngoại lệ, ở với Lân, chẳng lẽ cô dám nói cô không ham tiền của nó sao?”

Ba năm bỏ ra khi quay đầu lại chỉ có sự chế nhạo và coi thường, bởi vì cô nói cô chỉ là một đứa nhà nghèo, trong mắt đám nhà giàu cô là đang dụ dỗ Trác Lân, cho nên cô không được vào Trác gia.

Ha ha, tình yêu thật đáng buồn cười, cô lại không hề tự ái, để cho người khác sỉ nhục bản thân như vậy.

“Anh yêu!” Giọng nói thân mật dịu dàng cất lên, chúng tỏ là một cô gái đang yêu rất thẹn thùng, giọng nói đó thu hút sự chú ý của đám nhân viên.

Trong đôi mắt lạnh lùng của bà Trác lộ vẻ kinh ngạc, thần nhiên cười, một gương mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ như bông bách hợp nở rộ, rất thuần khiết xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn nhanh chạy tới bên đó.

“Anh đi đâu vậy? Lúc này em phải đi tìm anh khắp nơi.”

Bàn tay trắng nõn phủ lên đôi cánh tay gầy gò kia, Mạc Tử Yên cười tủm tỉm để lộ gương mặt xinh đẹp, hướng về phía cửa nhìn người đàn ông làm nũng nói.

Mạc Tử Yên không chờ được nữa, muốn đem nổi tức giận uất ức bao năm tiết ra, đối với sự sỉ nhục của bà Trác cô đã chịu đủ rồi, như vậy mới không quan tâm ánh nhìn của công chúng kiên quyết lôi kéo một người đàn ông xa lạ. Huống hồ, người đàn ông xa lạ này cũng không phải xa lạ...

Ám Dạ Duật không ngờ lại gặp Mạc Tử Yên ở đây, càng không ngờ cô sẽ xưng hô với mình như vậy, gương mặt nhả nhặn lóe lên sự mê hoặc, không vạch trần cô mà cúi đầu nhìn người con gái đang cười rất ngọt ngào.

Mạc Tử Yên cảm thấy rất vui vẻ, mùi hương bạc hà thoang thoảng bên mũi khiến nụ cười của cô càng thêm chói mắt. Len lén liếc nhìn anh thì thấy đầu anh đang cúi, Mạc Tử Yên vội dời ánh mắt, cô sợ bản thân nhìn không được mà bị anh mê hoặc.

Sắc mặt bà Trác tối lại, nhìn đôi nam nữ thân mật tựa vào nhau, hận không thể tiến lên giáo huấn “đôi cầu nam nữ” này. Nhưng sự giáo dục kĩ lưỡng đã nhắc nhở bà phải bình tĩnh, không mất đi sự cao quý thanh nhã, đáng về chủ tịch phu nhân!

Bà Trác từ từ bước tới cửa, đôi mắt sáng đánh giá người đàn ông cô đang ôm, áo cổ chữ V màu xanh, ăn vận bình thường, quần áo dù không nói lên danh tính nhưng lại cho ra những điều quan trọng.

Cánh tay bị Mạc Tử Yên ôm vẫn để trong túi, chẳng những không hề mất đi vẻ lịch sự ngược lại càng làm tăng vẻ tự nhiên ung dung.

Người đàn ông này không hề kém con mình, đây là nhận xét đầu tiên của bà Trác khi nhìn Ám Dạ Duật, trên người anh che dấu sự cứng rắn, so với đáng vẻ sạch sẽ xuất trần bên ngoài thì khí chất bên trong không giống nhau lắm người ta thán phục.

“Không ngờ, nhanh như vậy Mạc tiểu thư đã tìm được ý trung nhân?” Bà Trác tuy cười nói nhưng gương mặt gian xảo, chế giễu, đôi mắt bộc lộ sự thịnh thường miệt thị.

Ánh mắt cô trầm xuống, nhìn về phía bà Trác cười đắc ý, lay lay Ám Dạ Duật: “Anh yêu, sao không chào hỏi bác Trác đi?”

Ám Dạ Duật đeo kính râm che khuất đi nửa gương mặt khiến cô không thể nhìn thấy mắt anh, tự nhiên cũng không biết anh đang suy nghĩ gì, chỉ có thể tiếp tục diễn.

Bà Trác không phải kẻ ngốc, sao lại để Mạc Tử Yên chơi bà, phát hiện hành động cả hai cứng ngắc, nhìn không được mịa mai nói: “Diễn xuất của cô...”

Lời bà Trác chưa nói xong, thì bị một giọng nam réo rất đầy thu hút cắt ngang.

“Chào bác Trác.”

Mạc Tử Yên ngẩng đầu, đập vào mắt là Ám Dạ Duật đang tươi cười để lộ hàm răng trắng sạch sẽ, giống như có cơn mưa to rơi xuống khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ám Dạ Duật là người hoàn mỹ, cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này, người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, giống như cây thuốc phiện khiến cô trầm luân không biết từ lúc nào.

Trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười nũng nịu, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trán cô, ôn nhu nói: “Anh đi lấy lễ phục đâu phải bỏ trốn, em lo lắng gì chứ?”

Đối với hành động thân thiết đầy bất ngờ của anh, Mạc Tử Yên sững sờ, để mặc anh sờ tóc cô, sau đó mới phản ứng lại, hai gò má ửng đỏ, xấu hổ dời mắt nhìn về mặt cực kỳ khó coi của bà Trác lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Màu Đỏ

Trong lòng cô rất vui vẻ, nhìn gương mặt của bà Trác, chắc là đang hận chết cô, vì vậy cô tương kế tựu kế, quàng tay qua lưng áo của anh, gương mặt nhỏ nhắn có chút ngượng ngừng cười.

“Anh yêu, em mặc váy này đẹp không?”

Lời này của cô là bày phần thật, ba phần giả, quả thật cô rất muốn hỏi anh, cô mặc váy này có đẹp hay không, câu hỏi này cô đã muốn hỏi anh lâu rồi, trước đây vì Trác Lâm mà cô đã bỏ lỡ anh hết lần này đến lần khác. Đến khi nhận ra tình cảm của bản thân thì chính mình đã mất đi anh vĩnh viễn, cô biết bản thân sẽ không còn một cơ hội nào nữa nhưng ông trời thật không phụ lòng người, hiện tại anh đang đứng trước mặt cô, lại cùng cô diễn một màn anh em em... Mà cuối cùng cô cũng có cơ hội hỏi anh.

Mặc kệ diễn kịch cũng được, chỉ cần có một giây phút ở bên cạnh anh, cô đều muốn.

Ám Dạ Duật thành thật nhìn cô, ánh mắt loé sáng, gật gật đầu: “Không tệ, nhưng nên cải thiện một chút, màu đỏ vẫn hợp với em hơn!”

Ánh mắt Mạc Từ Yên loé lên tia sáng, tận lực phối hợp, buông Ám Dạ Duật, cúi đầu nhìn chiếc váy, cắn môi, uể oải nói: “Rất khó coi à?!”

“Rất đẹp, em mặc gì cũng đẹp!”

Những lời ca ngợi này lại từ miệng của một người đàn ông tao nhã nói ra, không có chút nịnh nọt ngược lại rất phong độ và tự nhiên.

Thái độ hờn giận của cô dừng lại, vui vẻ kéo khoe môi, đôi mắt mở to, bỗng nhiên giữ lấy cổ Ám Dạ Duật, kiễng chân, hôn vào má anh.

“Anh đối với là em tốt nhất!”

Không ai biết được cô mong muốn được anh đối xử như vậy biết chừng nào, trước kia mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng lại chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cuộc sống của cô chưa bao giờ anh quan tâm, ngược lại cuộc sống của anh cô chưa bao giờ để mắt đến. Trước mặt người khác họ luôn là một cặp vợ chồng ân ái, cuộc sống hôn nhân vô cùng hạnh phúc, nhưng ai biết được, đôi phương vốn không đặt mình vào lòng?!

Nghĩ đến trước kia, ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi âm ảm, nhưng xét về hiện tại thì anh đang ở bên cạnh cô, dịu dàng chăm sóc cô, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trái tim đập rất nhanh, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, dù là đóng kịch nhưng cô vẫn rất vui, vì người đó là anh!

Ám Dạ Duật thân nhiên cong môi, đôi mắt thâm thúy đang bốn bề dấy sóng, đầu ngón tay âm áp ái muội lui dần xuống dưới: “Không đối tốt với em, anh còn có thể tốt với ai?”

Ánh mắt cô hiện lên tia kinh ngạc, má hồng đỏ rực khiến cô ngượng ngừng cúi đầu, bộ dạng của một thiếu nữ đang đắm chìm trong lưới tình.

“Hừ, trước mặt bao nhiêu người cũng không biết chừng mực, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa sao?”

Trước sự chỉ trích của bà Trác, trên gương mặt cô lộ ra sự lạnh lẽo, mày nhíu lại, bình tĩnh nói:

“Cha mẹ cháu có dạy hay không, bác Trác cũng đâu được xen vào, nếu nhàn rồi quá không có việc gì, bác nên quay về dạy con mình đi!”

Trước kia cô đứng là có mắt như mù mới yêu Trác Lâm, hẳn đồng ý quen với cô cũng chỉ vì muốn quên đi người con gái mà hẳn yêu, còn cô, cô lại đắm chìm trong tình yêu với Trác Lâm, cô biết hẳn không thể quên được người con gái đó nên cô đã cố gắng, cố gắng trở thành một người bạn gái khiến hẳn vừa lòng, một người con gái xứng với hẳn.

Nhưng cuối cùng thì sao?! Người con gái hẳn yêu trở về, hẳn liền chia tay với cô, hẳn xem tình cảm cô là cái gì, cô từ trước đến nay đều rất kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của cô lại bị hẳn dẫm dưới chân, tự tôn của cô không còn, nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm, bởi trong lòng hẳn chỉ có người con gái đó!

Trong mắt hẳn, tình cảm của cô chỉ là rác rưởi, còn tình cảm của cô gái đó so với kim cương còn quý hơn!

“Cô...”

“Nếu không còn việc gì, chúng cháu đi trước, chào bác!”

Bà Trác còn chưa kịp giáo huấn cô, Ám Dạ Duật đã mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc của cả hai, ôm chầm lấy cô, lễ phép gật đầu chào bà Trác, kéo cô rời khỏi chiến trường.

Ám Dạ Duật che chở cho cô trong mắt bà Trác thì cô chính là lãng lơ, vừa bị con trai bà bỏ liền nhào vào ngực người đàn ông khác anh anh em em, con trai bà chia tay với cô ta thật sự là một chuyện tốt! Một đứa con gái vừa nghèo vừa lãng lơ như vậy, làm sao có thể vào Trác gia bà?!

Hừ lạnh một tiếng, cũng không còn tâm trí dạo phố, xách giỏ, dặm gót giày thờ phì phò bỏ đi.

Lúc đi qua khúc quanh, Mạc Tử Yên giận đến đen mặt, bên cạnh Ám Dạ Duật vẫn ôn hòa, duy trì sự im lặng, nhìn về phía tù kính xa xa.

Kiểm chế lại cảm xúc nóng nảy, cô hít sâu, mới nhớ đến Ám Dạ Duật vẫn còn bên cạnh, gương mặt mới phát hiện anh không nhìn cô mới thoáng an tâm.

“Cám ơn...” Cô buồn bã nói, đây cũng không phải chuyện gì đáng hãnh diện ngược lại còn mất mặt với anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười êm ái, nhạt nhạt không hề châm biếm, chỉ đơn giản là cười, Mạc Tử Yên tò mò hơi nhú mồm, thấy khóe miệng anh dần ra nhường mắt nhìn cô.

Không đợi cô kịp trả lời, bóng người mang theo mùi hương trà xanh thơm mát biến mất khỏi tầm mắt cô.

Nhìn anh ung dung rời khỏi, cô không tự chủ được mà kéo tay áo anh.

“Khoan đã...”

Anh dừng bước, quay người lại nhìn cô, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

Mạc Tử Yên bối rối, cô vốn rất muốn hỏi anh, anh có nhận ra cô hay không, nhưng thấy gương mặt anh, lời nói lại không thể mở ra khỏi miệng.

“Có chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì...”

Mạc Tử Yên cúi đầu, thầm mắng bản thân vô dụng, chỉ có một câu hỏi mà cô cũng không thể mở miệng hỏi anh, cô thật sự là vô dụng.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, bóng dáng anh từ từ biến mất trước mắt cô.

Ám Dạ Duật người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy như ảo ảnh, nhìn không thấu đoán không ra, rất bí ẩn, cô không thể hiểu được.

Ám Dạ Duật đi không bao lâu thì mẹ cô đến, nhìn con gái đứng ngẩn ngơ nơi đó, Vân Hình Như tưởng là con gái đang đứng đợi bà.

“Yên Nhi...”

“Mẹ...” Bị tiếng gọi của mẹ đánh thức, Mạc Tử Yên giật mình.

“Con đứng ở đây làm gì vậy?!” Nhìn biểu hiện của con gái, Vân Hình Như cảm thấy khó hiểu.

“Không ạ...” Mạc Tử Yên lắc đầu cười.

“Yên Nhi, bộ váy này rất hợp với con...” Nhìn con gái bảo bối xinh đẹp như vậy khiến Vân Hình Như không khỏi mở miệng khen ngợi. Đúng là con gái của bà, mặc gì cũng đẹp cả!

“Đi, mẹ lựa cho con vài bộ...”

Nhân viên lịch sự dẫn hai đi vào, lúc đi qua tù kính, Mạc Tử Yên đột ngột dừng bước.

“Yên Nhi?”

Vân Hình Như khó hiểu nhìn theo mắt con gái, trong tù kính là bộ váy hở vai dài đến gối màu rượu đỏ, dưới ánh đèn của cửa hàng, người mẫu cao gầy càng làm cho bộ trang phục trở nên quyến rũ và thời thượng.

Ánh mắt Mạc Tử Yên loé lên.

“Màu đỏ...”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bữa Tiệc Từ Thiện

“Mẹ, Trác gia... Có tham dự bữa tiệc này không ạ...” Mạc Tử Yên ngập ngừng mở miệng, thái độ của cô khiến Vân Hinh Như nghi ngờ, nghĩ rằng con gái vẫn không quên được tên họ Trác đó nên có chút buồn bực, nhưng vẫn trả lời con gái:

“Trác gia mặc dù không phải loại nhà giàu mới nổi, nhưng bữa tiệc này cũng không phải tầm thường. Trác Bản tuy có tiếng tăm trong giới thượng lưu nhưng lại bị vợ của ông ta hủy hoại, ai chẳng biết bà Trác là loại người gì, nếu bữa tiệc hôm nay mà họ mời bà ta, mẹ chắc chắn sẽ không đến!” Vân Hinh Như bĩu môi, giọng điệu có chút trẻ con.

Bữa tiệc hôm nay mặc dù là bữa tiệc từ thiện nhưng là nơi những danh gia vọng tộc mới có thể bước vào, nếu tính từ đẳng cấp thượng lưu trở đi thì Trác gia sẽ được mời, nhưng trong giới thượng lưu, ai chẳng biết tính tình của bà Trác?! Một người phụ nữ vừa đánh đá vừa tự cho mình là đúng, kết giao với bà ta chỉ tổ mất thân phận, những người kết giao với bà ta cũng chẳng tốt lành gì! Hơn nữa chủ nhân của bữa tiệc hôm nay là bạn thân của bà hồi đại học, với tính tình của bạn thân, Vân Hinh Như tin rằng Trác gia chắc chắn sẽ không được mời. Nếu có Trác gia tham dự thì bà rủ con gái đến đây làm gì, tên họ Trác đó thế nào cũng không xứng với bảo bối của bà.

Nghe mẹ nói vậy Mạc Tử Yên cảm thấy cũng đúng, bà Trác là một người hay khoe khoang, thích chưng diện lại cực kì kiêu ngạo, xem mình như trung tâm của vũ trụ vậy, đó là điều mà không ít người trong giới thượng lưu đều không ưa bà ta. Hơn nữa bà Trác không đến cũng tốt, dù sao thì cô cũng chưa muốn lộ thân phận sớm như vậy, hơn nữa cũng không muốn gặp lại Trác Lâm nữa, không phải vì cô còn yêu hắn mà cô chán ghét nhìn thấy gương mặt hắn, sợ hãi bản thân lại sai lầm như trước kia.

“Yên Nhi...”

“Vâng?!”

“Con có còn...” Giọng nói của Vân Hinh Như có phần ngập ngừng, dù sao đây cũng không phải câu hỏi trọn vẹn, hàm ý trong đó ai thông minh đều có thể hiểu.

Con gái bà quen nhau với Trác Lâm cũng đã ba năm, tình cảm của con gái dành cho cậu ta nhiều thế nào người làm mẹ này còn không biết sao?! Bà cho người điều tra Trác Lâm không phải không tin mắt nhìn người của con gái mà vì con gái bà quá ngây thơ, bị bà chiều hư mất rồi, sống trong giới thượng lưu nhưng con gái lại một đứa trẻ, nói thẳng ra là ngốc nghếch!

Luận gia thế Trác gia cũng thuộc giới thượng lưu, cũng là một danh gia vọng tộc nhưng lại thua kém Mạc gia. Luận học vấn thì không khỏi phủ nhận Trác Lâm là người có tài, mới 23 tuổi mà đã là CEO của Trác thị. Luận ngoại hình thì cũng xem là một người tuấn tú, cũng xứng đôi với con gái bà. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ, cậu ta không hề yêu thương con gái bảo bối của bà!

Vân Hinh Như là ai?! Bà sống gần nửa đời người làm sao có thể không phát hiện ra, khi Trác Lâm nhìn con gái bà, trong mắt cậu ta không hề có tình yêu nồng nhiệt như của Yên Nhi dành cho cậu ta. Hơn nữa trong hồ sơ điều tra cậu ta đã ghi cậu ta khi đi du học nước ngoài đã từng có một mối tình, nhưng vì lý do gì đó mà họ đã chia tay.

Chuyện này bà đã đề cập với con gái, nhưng con gái quá cứng đầu, còn dám mạnh miệng nói: “Con sẽ khiến cho anh ấy quên cô ta”! Con gái bà quá khờ, rõ ràng Trác Lâm không yêu Yên Nhi nhưng Yên Nhi lại như con thiêu thân, lao vào đám lửa!

Bạn là một người mẹ, nếu con gái thật sự kiên quyết muốn lấy Trác Lâm bà sẽ không phản đối, chỉ cần con gái sống hạnh phúc, nhưng điều bà lo sợ đã xảy ra, mối tình năm xưa của Trác Lâm đã trở về, con gái bà liệu có hạnh phúc?! Nghĩ đến hành động của con gái vì cậu ta mà cắt cổ tay tự tử thì bà đau lòng không thôi, bà hận không thể dạy dỗ cho tên họ Trác đó một bài học, nhưng bà biết chuyện này không phải chỉ mình cậu ta có lỗi, con gái bảo bối của bà cũng có lỗi.

Nhưng bỏ qua Yên Nhi, cậu ta nhất định sẽ hối hận cả đời!

Biết mẹ hỏi chuyện gì, Mạc Tử Yên liền lạnh nhạt trả lời, môi cô nhếch lên: “Mẹ, con đã không còn tình cảm gì với anh ta nữa...”

Đúng vậy, tình cảm mà cô dành cho Trác Lâm sớm đã không còn, trước kia là do cô ngu muội, điên cuồng theo đuổi một tình yêu không thuộc về mình, nhưng hiện tại khác rồi, bản thân cô mặc dù oán hận hắn nhưng lại chẳng thể làm gì, dù sao trong cuộc tình này là do bản thân cô tự đâm đầu vào, có thể trách ai được chứ?!

Vân Hinh Như có chút kinh ngạc, tình yêu của con gái dành cho Trác Lâm nhiều thế nào bà là người hiểu rõ nhất, khi ấy con gái vì cậu ta mà từ bỏ tất cả, có thể hiểu được là điên cuồng thế nào... Hiện tại lại có thể dễ dàng nói không còn yêu?! Điều này thật khiến người khác cảm thấy kì quái, nếu là người khác liền nói con gái bà quá vô tình, nhưng bà là mẹ, là người chứng kiến tình yêu của con gái, khi ấy bà cũng bị con gái làm cho cảm động. Nhưng hiện tại con gái lại nói không còn yêu Trác Lâm, Vân Hinh Như thật sự không biết hay nên buồn, nếu là sự thật thì cũng là một chuyện tốt, nhưng nếu con gái nói để an ủi người mẹ này...

Bây giờ đã là 6 giờ rưỡi tối, khung cảnh bên ngoài cửa sổ dần sáng lên giữa bầu trời đêm, ánh sáng lập loè của những chiếc xe hơi phát ra, chiếu sáng cả con đường. Trước cổng khách sạn Thiên Vũ, xe hơi ngoại nhập không ngừng ra vào, nhân viên tiếp tân chưa hề dừng lại, vội vàng đón khách vào hội trường, trong đó là các danh nhân thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí kinh tế và tài chính.

Chiếc xe Ford dừng lại, sườn xe hoa lệ hấp dẫn không ít người, chủ nhân chưa kịp bước xuống đã khiến mọi người xung quanh xuýt xoa không biết là công tử, tiểu thư của nhà nào.

“Phu nhân, tiểu thư đã tới nơi!” Bác Hải cung kính nói với Vân Hinh Như cùng Mạc Từ Yên, nói xong liền bước xuống xe, giúp hai người mở cửa.

Cửa kính xe không che được khung cảnh bên ngoài, Mạc Từ Yên thân nhiên nhìn dòng người tụ tập, đôi mắt nhìn về phía kính chiếu hậu có hình ảnh của mình trong gương, môi mỏng khẽ mấp máy, Bác Hải mở cửa xe cúi người đi ra ngoài.

Giày cao gót màu đen hiệu Manolo Blahnik xinh đẹp khiến người khác thán thán, một người phụ nữ trung niên xuất hiện trước mắt mọi người, chiếc váy dạ hội cúp ngực màu vàng lộng lẫy, khiến người mặc không chỉ thanh nhã mà còn quyến rũ không kém. Mái tóc xoăn dài được búi cao, để lộ bờ vai thon đẹp, nhìn vô cùng quý phái. Bà đeo một sợi dây chuyền đá quý, mặt đá hình trái tim, viên đá dưới màn đêm loé lên những ánh sáng rực rỡ khiến người khác thán thán.

Theo sau là một đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong xe bước ra, đôi giày cao gót nhỏ màu đỏ đặt xuống đất, một cô gái mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ hờ vai xuất hiện. Mái tóc dài uốn nhẹ sau ót, không hề đeo bất kì trang sức, tóc mai được uốn quăn tăng thêm sự nữ tính, bộ dạ phục màu đỏ được cắt may cẩn thận, thiết kế tuy đơn giản nhưng ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ của cô để lộ ra đường cong quyến rũ. Đôi giày cao gót khiến cô toát lên những đường nét, mỗi bước đi, làn váy hơi lay động, dưới ngọn đèn hiệu hình tròn có vẻ gợi cảm mà dịu dàng.

“Đó chẳng phải Mạc phu nhân sao?!”

Mọi người nghe vậy kinh ngạc, Mạc phu nhân ở thành phố S này không ai không biết, Mạc gia là gia tộc thế gia lâu đời, trên thương trường hô mưa gọi gió đã nhiều năm, Mạc phu nhân lại là con gái của Vân gia thuộc giới hắc đạo. Nghe nói năm đó chuyện tình của Mạc tiên sinh cùng Mạc phu nhân đã gây ra không ít tai tiếng, nhưng dù sao địa vị của Mạc gia cùng Vân gia là không thể thay đổi.

Thấy phía sau Mạc phu nhân là một cô gái trẻ trung xinh đẹp thì mọi người không khỏi bàn tán, ai nấy đều tò mò về thân phận của cô.

Vân Hinh Như cùng con gái vào trong khách sạn, trên hành lang có nhân viên hướng dẫn khách vào phòng tiệc. Trên đường đi không ít người liếc nhìn hai người, đều thầm đoán thân phận của cả hai.

Mạc gia mặc dù nổi tiếng nhưng Vân Hinh Như lại ít tham gia tiệc tùng, nếu không phải là người quen thì bà sẽ không đi, về Mạc Từ Yên từ nhỏ đã không thích tiệc tùng, lại chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, nên hiện tại trong bữa tiệc ai nấy đều thầm đoán thân phận của hai người bọn họ.

“Hinh Như, cậu đến rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Rất Đẹp

“Lan Nhã...” Vân Hinh Như nghe tiếng gọi bà liền quay người nhìn lại. Phát hiện bạn thân đang đứng đó, không khỏi vui vẻ lên tiếng.

“Ha ha Hinh Như, lâu ngày không gặp, cậu vẫn không thay đổi gì cả...” Triệu Lan Nhã mỉm cười, bộ dạng quý phái, trên người mang khí chất của đại tiểu thư nhưng có chút trẻ con đối với bạn thân.

“Cậu thật là... Vẫn như xưa nhỉ?” Vân Hinh Như vui vẻ nói, nhìn Triệu Lan Nhã trước mặt, bà không khỏi nhớ đến những ngày tháng còn đi học, trước khi bà quen biết Vũ Hiên, đó là những tháng ngày ngây thơ của cuộc đời, trải qua thật êm đềm, nhưng khi bà chọn Vũ Hiên thì ngày tháng êm đềm đó đã kết thúc, mặc dù cha vẫn còn giận bà chuyện năm xưa nhưng bà vẫn không hối hận, hiện tại bà rất hạnh phúc, có một người chồng thương yêu bà, có một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu, như vậy cũng đủ rồi!

“Ai nói?! Ý cậu là mình vẫn như hồi đại học, không biết chững diện chứ gì?!! Nói cho cậu biết, mình đẹp hơn xưa đấy nhé!” Triệu Lan Nhã bĩu môi, có chút không đồng ý với lời nói của bạn thân, không khỏi mở miệng phản bác. Nhắc đến hồi đại học, Triệu Lan Nhã không khỏi thờ dãi, những bạn thân với ánh mắt kì lạ.

“Cậu không hối hận chứ?” Lời nói chứa đầy hàm ý khiến Vân Hinh Như mỉm cười, bạn thân bà ấy à, vẫn không thay đổi chút nào. Luôn đề ý đến chuyện tình cảm của bà, dù sao hồi đại học Lan Nhã xem bà như em gái mà đối đãi, phải nói là so với với mẹ bà Lan Nhã cũng không khác mấy.

Nhất là chuyện tình của bà cùng Vũ Hiên, nói đi cũng phải nói lại, gia đình Vũ Hiên xuất thân từ thương trường, mặc dù hắc bạch đều lẫn lộn nhưng trên thực tế vẫn là bạch đạo, còn gia đình bà lại xuất thân từ hắc đạo, khó trách khiến người khác luôn đề ý đến. Dù sao hắc đạo với bạch đạo cũng có thể xem như là kẻ thù, ba bà phản đối cũng phải, mặc dù cha mẹ chồng chưa bao giờ đề ý xuất thân của bà nhưng Vân Hinh Như vẫn có chút không yên lòng.

Bà biết Mạc gia cùng Ám Dạ gia là thế giao, tình cảm hai bên rất tốt, vốn dĩ Vũ Hiên phải nghe theo lời cha mẹ chồng mà gả cho Minh Tâm - con gái nuôi của Ám Dạ gia, từ nhỏ Vũ Hiên, Ám Dạ Tuấn cùng Minh Tâm lớn lên với nhau, tình cảm vô cùng tốt, hôn sự của hai bên đã định, nếu không phải vì sự xuất hiện của bà thì có lẽ bây giờ Vũ Hiên đã lấy Minh Tâm, sinh ra ba bốn đứa con rồi. Lúc đầu Vũ Hiên nghe bà nói vậy thì cũng chỉ mỉm cười, nói rằng ông chỉ xem Minh Tâm như em gái mà đối đãi, hơn nữa Minh Tâm cùng Ám Dạ Tuấn, hai người mới là một cặp chân chính, nếu bà không xuất hiện

thì Minh Tâm sẽ bỏ trốn với người mình yêu. Khi nghe chồng nói vậy, biểu hiện đầu tiên của bà chính là ngạc nhiên, bà không ngờ hai người bọn họ lại... Nhưng nói gì thì nói, tình yêu vốn không phân biệt gì cả, hơn nữa bọn họ cũng không phải anh em ruột, có tình cảm với nhau cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy mà hai nhà vốn thân càng thêm thân, tình cảm của bà cùng Minh Tâm rất tốt, nên hai người thân thiết như chị em, khiến hai người chồng phải ghen tỵ. Bởi vì nhân duyên của Vũ Hiền cùng Minh Tâm đã lỡ nên trường bối quyết định sẽ để lại chuyện này cho con cháu, nên bà mới bắt Yên Nhi đi xem mắt, bọn họ vốn dĩ để bọn trẻ gặp nhau để vun đắp tình cảm, chỉ là không ngờ Ám Dạ Duật lại thắng thường từ chối. Tất nhiên Vân Hình Như cũng chẳng tức giận gì đứa trẻ này, dù sao con bà cũng có người trong lòng, nói gì cũng sẽ mất tình cảm nên chuyện này để lại sau, để bọn nhỏ tự quyết định.

“Không... Minh không hề hối hận!”

Câu trả lời của bà khiến Triệu Lan Nhã thờ dài, biết tính bạn thân nên bà không nhắc đến chuyện này nữa, liếc mắt nhìn cô gái phía sau Vân Hình Như, không khỏi mở miệng nói: “Đây là...”

“Minh quên mất, đây là con gái của mình, Mạc Từ Yên!” Vân Hình Như kéo tay con gái đến trước mặt bạn thân, bộ dạng như khoe bảo bối khiến Triệu Lan Nhã đối diện mặt đầy hắc tuyến.

“Chào ạ...” Mạc Từ Yên lễ phép mở miệng, hoàn toàn là bộ dáng của tiểu thư khuê cát khiến Triệu Lan Nhã hài lòng cười: “Xem ra ghen di truyền của Mạc Vũ Hiền cũng tạm tạm... Nếu không làm sao có thể đào tạo ra đứa con gái tốt như vậy, hèn chi cậu lại xem như bảo bối...”

Mạc Từ Yên nghe bà nói vậy không khỏi thầm than, người bạn thân này của mẹ cô đã sớm nghe nói, không ngờ tính tình lại chẳng khác mẹ của cô, hèn chi bọn họ là bạn thân, thật sự là... Không còn gì để nói!

“Cậu vẫn còn thành kiến với Vũ Hiền à?”

“Tại sao lại không? Nhớ năm đó hấn đá...”

Hai người trò chuyện mê say, quên cả trời đất, bỏ qua một mỹ nữ như nàng bên cạnh, Mạc Từ Yên không còn cách nào liền tìm cách chạy đi nơi khác, dù sao bữa tiệc cũng chưa bắt đầu, tiện thể ra ngoài dạo vậy, cô vốn không thích những bữa tiệc này, không khí ở đây quá ngột ngạt.

Nhờ sự chỉ đường của nhân viên phục vụ mà Mạc Từ Yên nhanh chóng ra sau vườn, lúc này mọi người đều tập trung vào bữa tiệc, khu vườn lại vắng vẻ không bóng người khiến Mạc Từ Yên cảm thấy yên tĩnh lạ thường. Khác hẳn với không khí ngột ngạt bên trong, bên ngoài vườn không khí lại vô cùng mát mẻ, gió thổi qua khiến cô không khỏi có chút mát mẻ, nhìn ánh trăng trên cao, ánh sáng của mặt trăng giữa thành phố đầy điện đèn càng mờ nhạt, nhìn ánh trăng, Mạc Từ Yên có chút mơ màng.

“Nếu không thích thì cứ biểu hiện ra đi.” Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến cô giật mình không khỏi nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Mạc Từ Yên kinh ngạc mở miệng: “Tại sao anh lại ở đây?!”

Vốn dĩ cô không ngờ đến Ám Dạ Duật lại đến nhưng nhớ đến trước kia mẹ chồng cô hay thích làm những việc từ thiện như vậy, nếu bà ở đâu thì anh ở đây cũng là chuyện bình thường.

“Tại sao tôi lại không thể?” Ám Dạ Duật hỏi lại, ánh mắt dừng lại trên người cô, tận sâu trong đôi mắt lóe lên vầng sáng nahtj, môi không khỏi cong lên.

“Rất đẹp...”

Mạc Từ Yên ngẩn ra, không khỏi đỏ mặt vì lời khen của anh, cô nhìn về phía người đàn ông ưu nhã đứng dưới ánh trăng. Hôm nay anh mặc bộ đồ tây màu trắng, màu trắng khoác lên người anh lại hào hợp với khí chất cao sang vốn có, nhìn vô cùng tuấn tú cùng ưu nhã.

“Cảm ơn...”

Ám Dạ Duật cười nhạt, mặc dù chỉ là cười nhạt nhưng lại khiến cô không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn anh chăm chú, đột nhiên phát hiện anh đang nhìn cô khiến Mạc từ Yên giật mình, đôi mắt không khỏi đỏ lên khiến Ám Dạ Duật đối diện cảm thấy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mở Màn

Lúc này, tiếng nhạc du dương vang lên, bên trong khách sạn còn có những tiếng vỗ tay hoan hô gì đó, Mạc Từ Yên bắt gặp cau mày, dường như bữa tiệc đã bắt đầu, chắc hẳn mẹ cô đang tìm kiếm cô đây, Mạc Từ Yên thờ dài, đến lúc phải quay lại bữa tiệc rồi! Mặc dù cô không thích tiệc tùng nhưng nếu đã đến đây thì đành chịu thôi, ai bảo cô lại muốn ở bên mẹ nhiều hơn, hơn nữa cô cũng được gặp anh ở nơi này... Xem ra thu hoạch cũng tệ nhỉ?

“Vào thôi...” Ám Dạ Duật lên tiếng, Mạc Từ Yên giật mình nhìn anh, cô dường như thấy được sâu trong mắt anh ẩn chứa một điều gì đó, nhưng rất nhanh đã không còn, dường như tất cả chỉ là do cô tưởng tượng.

Mạc Từ Yên dỗi mắt, mở miệng đáp: “Anh vào trước đi...” Cô không muốn người khác hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ, càng không muốn anh nghĩ bản thân cô cố tình tiếp cận anh. Sống cùng anh năm năm, đôi khi cô vẫn không thể nào hiểu được anh, anh cư xử với bất ai cũng đều ôn hòa, trầm tĩnh, khiến mọi người không biết anh đang nghĩ gì. Cô là vợ của, chưa bao giờ thấy anh cười, tức giận, hay bất cứ những hành động biểu hiện cảm xúc của mình, trong lòng cô anh rất không giống người bình thường, lúc nào trên môi cũng là nụ cười nhạt, dường như không ai có thể thấu hiểu con người anh.

Ám Dạ Duật không nói gì thêm, chỉ quay người vào trong. Đôi mắt dõi theo bóng lưng của anh, tay Mạc Từ Yên bắt giắc siết chặt. Mặc dù hiện tại cô chưa thể cùng anh ‘đường đường chính chính’ bước vào trong nhưng rất nhanh sẽ có ngày này, hiện tại quan hệ của anh và cô chỉ là người xa lạ, không... Chính xác hơn là người đã từng đi xem mắt nhau, chỉ là cô không biết cô anh có nhớ cô hay không... Vì vậy Mạc Từ Yên không dám hành động lỗ mãng, cô không biết mẫu người anh thích như thế nào, nhưng chắc cũng không phải hạng con gái thích đeo bám người khác... Vì tương lai của bản thân sau này, Mạc Từ Yên bắt buộc phải bỏ cái lợi trước mắt là được cùng anh đi vào bữa tiệc để hưởng thụ hạnh phúc về sau của bản thân.

Thật ra nếu người đó đặt bạn vào lòng thì bạn không làm gì người đó cũng sẽ dõi theo bạn, nhưng nếu người đó không đặt bạn vào lòng thì dù bạn làm thế nào cũng khiến người đó chán ghét. Mạc Từ Yên không biết Ám Dạ Duật có đặt cô vào lòng hay không, nhưng ít nhất anh vẫn nhớ đến cô... Ít nhất, cô cũng cảm thấy rất vui!

~~~~~

“Yên Nhi, con đi đâu vậy?” Tìm kiếm con gái cả buổi trời, rốt cuộc cũng thấy con gái bảo bối từ cửa chính bước vào. Vân Hình Như thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quên trách mắng con gái.

“Con ra ngoài hóng gió một chút, đã làm mẹ lo lắng rồi!” Mạc Từ Yên có chút ái ngại, để mẹ lo lắng cho cô, cô đúng là bất hiếu. Trước kia khiến mẹ vì cô mà đã xấu hổ, tủi thân, đau lòng... Những thứ đó cô đều hiểu rõ, chỉ mong kiếp này có thể chuộc lại lỗi lầm, cô chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc mẹ... Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Không khí trong hội trường hiện tại rất nóng nực, dường như số lượng người trong hội trường đã tăng nhanh, mỗi người đều ăn mặc hoa lệ, theo chuẩn mực của giới thượng lưu khiến Mạc Từ Yên cảm thấy hoa mắt. Trên mặt mọi người đều gắn một nụ cười, bất kể là giả hay là thật cũng không khiến cô để tâm, dù sao chỉ cần bọn họ đừng chú tâm đến cô thì Mạc Từ Yên cô cũng cảm tạ lắm rồi!

Triệu Lan Nhã đang trên bục phát biểu, ánh mắt mọi người đều tập trung theo dõi bà, riêng Mạc Từ Yên liếc mắt nhìn xung quanh, đột nhiên cô bắt gặp một ánh mắt sâu thẳm khiến Mạc Từ Yên kinh ngạc vội vàng dời mắt. Trong lòng có chút cảm thấy khó hiểu, tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế, giống như thật là... Kì quái?

Bên này Tôn Lãnh Diệt bắt gặp ánh mắt của Mạc Từ Yên, lại thấy cô né tránh ánh mắt của hắn khiến Tôn Lãnh Diệt càng thêm nghi ngờ.

Đừng tưởng hắn không biết gì, rõ ràng lúc này cùng Ám Dạ Duật đến đây, quay qua quay lại Ám Dạ Duật liền biến mất, sau đó Ám Dạ Duật vào cách đây không lâu thì thấy Mạc Từ Yên bước vào. Nếu không phải Ám Dạ Duật là bạn thân với hắn, hắn tất nhiên sẽ không quan tâm đến anh, nhưng tiếc quá, bọn họ là bạn thân từ nhỏ, hai nhà cũng giao hữu không tệ, hơn nữa lại có lệnh của bác gái, Tôn Lãnh Diệt nào dám lơ là anh?

Vì tình nghĩa bạn bè, lại thêm nhiệm vụ được giao, hơn nữa để thỏa mãn tính tò mò của bản thân, Tôn Lãnh Diệt không thể không mở miệng nói: “Rốt cuộc quan hệ giữa cậu và cô ấy là như thế nào?!”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Đừng giả vờ nữa, rốt cuộc cậu cùng cô gái đó có quan hệ như thế nào?” Tôn Lãnh Diệt buồn bực, đối với bạn thân giả ngốc hắn liền không truy cứu, chỉ cần nói ra quan hệ của hai người bọn họ!

“Cô gái nào?” Ám Dạ Duật mở miệng, ánh mắt nhìn bạn thân, thấy mắt Tôn Lãnh Diệt sắp bốc hỏa liền thở dài, vô tội nói: “Chúng tớ chẳng có quan hệ gì cả!”

Anh tất nhiên biết ‘cô gái’ mà Tôn Lãnh Diệt nhắc đến là ai, chỉ là cô giả vờ không biết mà thôi. Dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì, à, có thể xem như là người xa lạ đi... Nếu anh nói cho Tôn Lãnh Diệt biết, chẳng những cậu ta không tin mà còn nói đi nói lại trước mặt mẫu thân đại nhân của anh, đến lúc đó mẫu thân đại nhân nhà anh lại điều tra xem đó là con gái nhà nào! Mọi chuyện lại phiền phức thêm mà thôi, dù sao hai năm trước bọn họ xem mất thất bại, hai năm sau... Cũng như vậy mà thôi!

“Cậu định lừa con nít à?” Tôn Lãnh Diệt bĩu môi, hoàn toàn không tin lời Ám Dạ Duật nói. Hắn là ai chứ, sao lại không nhìn ra quan hệ ái muội của hai người? Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt Mạc Từ Yên ở Waiting, Tôn Lãnh Diệt đã thấy kì lạ với thái độ của hai người bọn họ, nhìn cứ như... Tình nhân xa cách lâu ngày vậy... Nếu nói hai người bọn họ không có quan hệ gì, ai mà tin cho được?!

“Cậu không tin thì thôi...” Ám Dạ Duật thở dài, không thể làm gì hơn là bỏ mặc bạn thân nơi đó.

“Này...”

Tôn Lãnh Diệt là bạn thân của Ám Dạ Duật, hai người quen nhau hồi nhỏ, cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt, hơn nữa hai nhà giao hữu lại rất tốt nên thân càng thêm thân, điều này Mạc Từ Yên cô biết rất rõ. Chỉ là ánh mắt Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì? Trước kia cô làm tổn hại Ám Dạ Duật, Tôn Lãnh Diệt cũng rất tức giận, thậm chí suýt chút nữa đã muốn giết chết cô, nhưng lại bị anh ngăn cản lại, nếu không... Nhưng lúc này bọn họ

chưa hề biết nhau, vậy thì tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế...?! Càng nghĩ Mạc Từ Yên càng cảm thấy khó hiểu.

“Con biết lo lắng cho mẹ như vậy là mẹ vui lắm rồi...” Vân Hình Như thờ dài, dường như sau chuyện đó, con gái bảo bối hiểu chuyện hơn rất nhiều, còn biết lo lắng cho bà nữa chứ, thật là ngoan a...

Mạc Từ Yên nghe vậy mỉm cười, vứt bỏ chuyện Tôn Lãnh Diệt mà vui vẻ ở bên cạnh Vân Hình Như, nhận lấy sự yêu thương bà. Mặc kệ Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì, hôm nay cô phải dành hết thời gian ở bên cạnh mẹ mới được!

Lúc này tiếng vỗ tay vang lên, Triệu Lan Nhã trên bục đã phát biểu xong, bà mở miệng cười với mọi người: “Hoan nghênh các vị đến với buổi từ thiện này, tôi xin thông báo, bữa tiệc từ thiện chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nghe Lén

“Các vị, chào mừng đến với buổi từ thiện ngày hôm nay. Như các vị cũng biết, xã hội ngày càng phát triển, những người gặp khó khăn cũng ngày càng nhiều, tôi là một người thích làm việc từ thiện, mặc dù bản thân không giúp được nhiều người nhưng tôi vẫn cố gắng giúp đỡ cho bọn họ, mong những người gặp khó khăn có cuộc sống tốt hơn. Tôi tin quý vị ở nơi này cũng muốn như vậy, mong muốn góp một phần sức của bản thân...” Triệu Lan Nhã đứng trên bục, mỉm cười cầm micro nói lớn, tiếng nói của bà vang vọng khắp hội trường, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bà, mặc dù không biết họ có muốn đóng góp phần sức của bản thân để giúp những người gặp khó khăn hay không nhưng họ đều biểu hiện vẻ mặt bình thản.

Giới thượng lưu xem các bữa tiệc như trò chơi, để họ giải trí những lúc buồn. Bữa tiệc ngày hôm nay cũng như thế, trong giới thượng lưu không ít gia tộc nổi tiếng, hôm nay họ đều có mặt, xem ra bữa tiệc này không chỉ là bữa tiệc từ thiện đơn giản như vậy. Ở phía sau chắc chắn còn có nhiều trò vui, nếu không những người này cũng không đi tham dự những bữa tiệc vô vị như vậy, họ đều là người nổi tiếng, chẳng có lý do nào khiến họ phải tham gia những bữa tiệc tầm thường cả.

“... Hình thức từ thiện hôm nay chính là đấu giá, là chủ nhân của bữa tiệc, Hoàng gia chúng tôi đã sưu tầm rất nhiều đồ vật nổi tiếng trên thế giới... Dành tặng cho bữa tiệc ngày hôm nay. Hình thức đấu giá chắc hẳn quý vị đều biết, ai đưa ra giá cao đồ vật sẽ thuộc về người đó, và số tiền đấu giá đó sẽ quyên góp hết cho quỹ từ thiện!”

Vừa dứt lời, không khí liền sôi trào, không ít người háo hức đối với những đồ vật mà Hoàng gia đã sưu tầm, cũng có không ít người nghi ngờ Hoàng gia lừa đảo bọn họ, dù sao nếu là đồ vật quý mà lại đem tất cả số tiền đi quyên góp, cũng có nhiều người cho rằng Hoàng gia khoác lác, nói là quyên góp tất cả nhưng chắc hẳn có ẩn chứa một chút. Bất quá dù có thế nào thì không khí vẫn rất náo nhiệt, tất nhiên cũng có một số người không mấy vui vẻ như mẫu nữ nhà ta!

“Đấu giá thì mẹ biết nhưng số tiền đấu giá lại quyên tất cả cho quỹ từ thiện... Xem ra lần này Lan Nhã chơi lớn quá đấy!” Vân Hình Như cảm thán, tính tình bạn thân sao bà lại không biết. Đứng nhìn Triệu Lan Nhã bình thường như vậy nhưng thật ra là rất có đầu óc kinh doanh đấy, nếu không khi Triệu gia đang trên bờ vực phá sản thì ai đã là người lật ngược tình thế? Mặc dù bên ngoài nói Mạc gia trợ giúp Triệu gia nhưng cũng chỉ là một phần, phần còn lại là do một tay Triệu Lan Nhã tính toán. Quen biết hai mươi mấy năm, lần đầu tiên Vân Hình Như biết được bạn thân bà lại có tính tình tốt như vậy, cư nhiên đem tất cả số tiền đấu giá đi quyên góp, đúng là chuyện lạ thể gian!

“Có lẽ mọi chuyện di Lan Nhã sẽ có tính toán...” Mặc dù bản thân cô không tiếp xúc nhiều với Triệu Lan Nhã nhưng cô cũng biết bà không phải loại người không có đầu óc, hơn nữa người đó lại là bạn thân của mẹ cô khiến cô càng tin rằng trong đây có vấn đề gì đó nhưng dù sao cũng là chuyện của trường bối, cô là hậu bối không nên nhiều lời vẫn tốt hơn.

“Nói cũng phải...”

Mạc Từ Yên cùng mẹ trò chuyện, không khí hội trường vốn đang náo nhiệt nhưng lại vì chủ nhân đang chuẩn bị đồ vật bị đấu giá mà trở nên không ít tẻ nhạt. Có vài quý phu nhân nhận ra mẹ cô liền mở miệng bắt chuyện, Mạc Từ Yên chỉ đứng bên cạnh cười trừ, làm một cô con gái ngoan ngoãn đứng đó. Ánh mắt cô nhìn khắp hội trường, cô không biết liệu có gặp người quen hay không, dù sao kiếp trước cô cũng chẳng có bạn bè gì. Mạc Từ Yên tính vốn lạnh lùng, ít nói, nhưng vì gặp Trác Lân mà như một khối băng đã tan chảy, trước kia vì theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân mà đã không để mắt đến bất kì ai, giờ nhớ lại cô không khỏi cười khò, dù sao có bạn hay không có bạn cũng như vậy mà thôi!

Đột nhiên đồng tử cô co rút, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn bóng người khuất dần tầm mắt. Mạc Từ Yên lấy lại tinh thần vội vàng nói với mẹ cô là cô đi vệ sinh, liền đi theo bóng lưng phía trước, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Theo như cô được biết, Bùi gia mặc dù thuộc giới thượng lưu nhưng cũng chẳng mấy nổi tiếng, tại sao cô ta lại có thể tham gia bữa tiệc này? Chẳng phải mẹ cô nói bữa tiệc này không phải người bình thường muốn vào là được, hôm nay các gia tộc nổi tiếng trong giới thượng lưu đều có mặt tại nơi này, nhưng trong đó chắc chắn không có Bùi gia! Điều này Mạc Từ Yên dám mở miệng đảm bảo.

Đi theo Bùi Văn đến bên hồ bơi, Mạc Tử Yên vội vàng trốn phía sau gốc cây, vốn đang thắc mắc Bùi Văn đến đây làm gì thì có tiếng bước chân truyền đến, một người đàn ông bước đến bên cạnh Bùi Văn. Dưới ánh trăng sáng khiến Mạc Tử Yên thấy rõ gương mặt của người đàn ông đó, đó là một người đàn ông ngoài ba mươi, làn da ngăm, trên mặt nổi bật vết sẹo ở khóe mắt, dưới ánh sáng của mặt trăng càng khiến cho người khác sợ hãi.

“Cô đã làm xong chuyện tôi giao chưa?” Người đàn ông mở miệng hỏi, ánh mắt hằn nhìn Bùi Văn tựa như một con mèo.

“Chuyện này tôi cần chút thời gian, hiện tại Trác Lân vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi!”

Lời nói của Bùi Văn khiến Mạc Tử Yên trốn ở phía sau cây kinh ngạc, trong lòng nghi vấn trùng trùng. Theo như kiếp trước, Bùi Văn là thư ký bên cạnh Trác Lân, trước kia cô hay lấy lòng cô ta nhưng lại bị cô ta hại hết lần này đến lần khác, cô không biết rằng hóa ra Bùi Văn thích Trác Lân. Kể từ khi biết chuyện này Mạc Tử Yên đã luôn đề phòng Bùi Văn, mà thái độ của Bùi Văn đối với cô ngày càng gay gắt, cả hai trở thành kẻ địch. Kiếp trước Trác Lân và Bùi Văn hợp tác lợi dụng cô, chiếm lấy Âm Dạ thị cùng Mạc thị khiến cô thê thảm như ngày hôm nay, vì vậy Bùi Văn cũng là một trong những kẻ địch lớn nhất của cô! Mà tình hình hiện tại, dường như cô ta nghe lời người đàn ông đó để tiếp cận Trác Lân?!

“Tuồng tôi không biết sao? Cô không nỡ rat ay với người mình yêu chứ gì!” Người đàn ông cười lạnh, Bùi Văn áp ứng mở miệng: “Tôi, thật sự thì...”

“Đủ rồi! Tôi cho cô ba tháng, nhất định phải hoàn thành chuyện mà tôi giao cho cô, nếu không...” Hắn ghé gần tai Bùi Văn nói gì đó, chốc lát gương mặt Bùi Văn liền tái nhợt khiến Mạc Tử Yên càng thêm nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tranh Chấp

Hóa ra Bùi Văn làm thư ký cho Trác Lân là vì muốn tiếp cận hắn để gây bất lợi đối với Trác thị, mặc dù là vì nghe lời người đàn ông đó Bùi Văn mới tiếp cận Trác Lân nhưng chỉ sợ cô ta thật sự đã thích Trác Lân, nếu không cô ta cũng chẳng gây khó khăn đối với cô.

Phụ nữ thật khó hiểu, Bùi Văn vì tiếp cận Trác Lân mà đã phải lòng hắn, còn cô, cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên cô phải lòng hắn. Năm đó trường cô tổ chức lễ hội, hắn là học sinh danh giả của trường cô nên được mời lên đài phát biểu, không hiểu sao cô lại cảm thấy hắn rất tuấn tú, và từ giây phút đó hắn đã đi vào lòng cô từ lúc nào.

Yêu thầm hắn một năm cuối cùng cũng có kết quả, bọn họ quen nhau, yêu nhau sâu đậm nhưng trải qua quá nhiều sóng gió, sau tất cả cô mới biết bản thân quá ngây thơ, từ trước đến giờ chỉ có một mình cô tương tư hắn, còn trong lòng hắn vẫn không thể quên được cô gái đó.

Giờ nhớ lại Mạc Tử Yên cảm thấy thời gian đúng là đã chứng minh tất cả, khiến cho cô ý thức được rất nhiều chuyện, đủ để thức tỉnh được mọi thứ...

“Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng...”

“Hừ, làm được hả nói, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì!” Người đàn ông khinh thường càng làm sắc mặt Bùi Văn tái nhợt, cô cắn răng mở miệng: “Tôi nhất định sẽ hoàn thành chuyện anh giao...”

“Thế thì tốt, tôi không tiện ở đây lâu...” Người đàn ông nói rồi liền rời đi, để Bùi Văn một mình đứng đó.

Mạc Tử Yên thấy vậy định xoay người rời đi nhưng không ngờ đụng trúng chậu hoa bên cạnh làm ra tiếng động đủ để Bùi Văn phát hiện, mặc kệ đôi chân đau đớn, Mạc Tử Yên cũng đường đường chính bước ra, dù sao tính tình cô rất thẳng thắn, nghe lên chữ đầu phải vụng trộm, cô cần gì phải sợ chứ?!

Bùi Văn nghe thấy tiếng động, giật mình quay người lại, phát hiện một cô gái đang mặc đầm dạ hội đứng đó, chiếc váy màu rượu vang đỏ càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, mái tóc dài được xõa tự nhiên, không bị trói buộc mà bay trong gió, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nhìn cô, khiến Bùi Văn kinh ngạc là không ngờ cô lại gặp người quen!

“Ồ, đây không phải Mạc tiểu thư sao...” Khôi phục bộ dáng kiêu ngạo thường ngày, Bùi Văn khinh thường liếc mắt nhìn cô gái đối diện, môi mòng châm chọc nói.

Mạc Tử Yên trầm mặt, liếc mắt nhìn nước hồ trong xanh tươi mát, dưới ánh trăng càng thêm sinh động. Nếu không phải vì chậu hoa này, Mạc Tử Yên cô sẽ bước ra đối diện với lời châm chọc của Bùi Văn sao?! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cần gì phải sợ cô ta chứ? Cô đường đường là đại tiểu thư Mạc gia, cần gì phải sợ một thư ký nhỏ bé như cô ta. Trước kia cô ta hăm hại cô nhiều lần như thế, cô còn không sợ, chẳng lẽ lần này lại sợ cô ta?! Cô chỉ là không chấp nhất với hạng người như cô ta thôi!

Thấy Mạc Tử Yên im lặng không nói, Bùi Văn càng đắc ý mở miệng: “Không biết Mạc tiểu thư làm cách nào lại có thể đến tham gia bữa tiệc này? Tôi nhớ là bữa tiệc này không mời những hạng người thấp kém như cô!”

Bùi Văn cũng không biết thân phận thật của Mạc Tử Yên, vẫn giống như bà Trác nghĩ cô là con gái của một gia đình quý tộc bị sa sút, thân phận cô ta so

với cô cao hơn nhiều nên mới dám mở miệng kiêu ngạo như vậy. Một phần cũng do Bùi Văn ghen tỵ với Mạc Tử Yên, cô mặc dù nghe theo lời người đàn ông kia mới tiếp cận Trác Lâm nhưng cô thích Trác Lâm là sự thật, bởi vậy cô rất chán ghét Mạc Tử Yên này, ngoại trừ có gương mặt xinh đẹp, cô ta có gì có thể xứng làm bạn gái Trác Lâm cơ chứ?!

Thành thật mà nói Bùi Văn là một người phụ nữ yêu đến mù quáng, bọn họ chỉ biết gây khó dễ cho những người dám tiếp cận người trong lòng của bọn họ, giống như Mạc Tử Yên trước kia, cực kỳ không thích Trác Lâm có hành động thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào. Phụ nữ thường có lòng chiếm hữu mạnh hơn so với đàn ông rất nhiều, một khi yêu lại yêu đến mù quáng, không biết phân biệt trắng đen, phải trái là gì... Bùi Văn rất giống thế, cô ta yêu Trác Lâm nên hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô, nhưng phải nói rằng cô ta thật sự không có đầu óc, nếu không cô ta có thể hiểu rõ lý do vì sao cô có thể đến đây mà không phải đứng ra khiêu khích cô!

“Thấp kém? Bùi Văn, cô nói người khác mà không biết nhìn lại mình à? Tôi nhớ Bùi gia của cô cũng không phải loại người cao quý gì!” Kể từ khi trùng sinh, Mạc Tử Yên học được thế nào là đả kích người khác, đường đường là đại tiểu thư của Mạc gia, chẳng lẽ cô phải đứng đây cho cô ta sỉ nhục hay sao chứ?!

Bùi Văn nghe vậy liền nhú mày, trong lòng buồn bực đối với người đàn ông lúc này chưa tan lại bị Mạc Tử Yên châm chọc lại càng buồn bực hơn, không chút khách khí mở miệng: “Ít ra Bùi gia chúng tôi cũng đường đường chính chính vào cửa, còn cô, không phải đi cửa sau đấy chứ? Hay là sau khi bị Lâm chia tay, cô liền tìm được một kim chủ mới nên...”

“Chát!” Lời còn chưa nói xong Bùi Văn đã bị một cái tát vào mặt khiến cô đau đớn ôm mặt, trừng mắt nhìn Mạc Tử Yên.

“Mạc Tử Yên! Cô dám...” Má trái bông rất khiến tâm trạng Bùi Văn càng khó chịu, ánh mắt nhìn Mạc Tử Yên như có dao, nếu ánh mắt Bùi Văn có thể giết người thì chỉ sợ Mạc Tử Yên đã bị giết chết từ lâu rồi!

“Bùi Văn, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên ăn nói đàng hoàng, nếu không đừng trách tôi!” Mạc Tử Yên lạnh lùng mở miệng, môi mỏng nhếch lên nụ cười nhạt, trong bóng tối càng thêm yêu mị khiến người khác không khỏi lạnh run.

“Hừ, tôi nói trùng tim đen cô rồi chứ gì? Hạng người như cô không xứng với Lâm, đừng có mơ tưởng đến anh ấy!” Bùi Văn dùng Trác Lâm để đả kích Mạc Tử Yên, trước kia cô cũng dùng chiêu này với Mạc Tử Yên, kết quả là khiến Mạc Tử Yên tức đến hận không nổi giết chết cô, sau đó lại đau lòng rời đi. Nghĩ đến chuyện này, Bùi Văn khỏi phục về ngoài, môi nở nụ cười lạnh quan sát phản ứng của Mạc Tử Yên.

Bất quá khiến Bùi Văn phải thất vọng rồi, Mạc Tử Yên bây giờ không còn là Mạc Tử Yên trước kia nữa, hiện tại cô không còn xem Trác Lâm như tất cả như những gì Bùi Văn nghĩ, cô chỉ sợ hận không thể không liên quan dính líu gì đến hắn ta nữa, làm sao lại có thể lộ ả về mặt đau lòng cơ chứ?!

Bùi Văn quá xem thường cô rồi, Mạc Tử Yên nhìn cô gái trước mắt mở miệng: “Tốt nhất là cô nên lo chuyện của bản thân mình đi, đừng có ở đây khiêu khích tôi chẳng được gì đâu!” Nếu chuyện người đàn ông đó giao cho cô ta không hoàn thành thì sao nhỉ? Mạc Tử Yên bắt đầu suy nghĩ sâu xa, liệu chuyện này có liên quan đến chuyện Trác Lâm lợi dụng cô chiếm đoạt Âm Dạ thị hay không?! Nếu thật sự chuyện này có liên quan đến Bùi Văn hay người đàn ông đó...

Lời của Mạc Tử Yên khiến sắc mặt của Bùi Văn thay đổi, lúc này cô mới nhớ đến Mạc Tử Yên đã ở đây bao lâu, có phải cô ta đã nghe hết mọi chuyện hay không? Liệu cô ta có nói cho Trác Lâm biết hay không?! Càng nghĩ Bùi Văn càng cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nếu Mạc Tử Yên đã nghe hết câu chuyện, lại cho nói cho Trác Lâm biết, vậy cô... Cô sẽ...

“Mạc Tử Yên cô...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa, bỏn cô nương đây bận lắm!” Mạc Tử Yên lạnh lùng mở miệng, liếc thấy sắc mặt Bùi Văn thay đổi thì không khỏi nhếch môi, quay người rời đi, để lại bóng lưng cùng sắc mặt phức tạp của Bùi Văn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bước Đầu Theo Dõi

Kể từ khi đi bữa tiệc đó xong Mạc Tử Yên dứt khoát không bước chân ra ngoài, điều này khiến Văn Hình Như cảm thấy khác thường, cứ nghĩ là con gái bởi vì Trác Lâm mà vết thương trong lòng vẫn chưa khỏi nên mới tự nhốt bản thân trong nhà. Tất nhiên Văn Hình Như không tin những lời con gái nói, mặc dù nhận được câu trả lời xác đáng nhưng là một người mẹ, cũng là người chứng kiến đoạn tình yêu của con gái, sao bà có thể dễ dàng tin tưởng con gái đã từ bỏ Trác Lâm cơ chứ?!

Vì vậy tự bản thân bà đi xác nhận, hỏi han tình hình của con gái nhưng con gái lại trả lời bản thân không sao, cô chỉ cảm thấy chán nản, không muốn ra ngoài. Thật ra nguyên nhân cũng cô ở trong nhà rất đơn giản, cô chỉ là đang suy nghĩ xem rốt cuộc Bùi Văn có âm mưu gì đối với Trác thị, liệu chuyện này có liên quan đến Âm Dạ thị hay không, đó là điều Mạc Tử Yên quan tâm. Dành suốt ba ngày để nghĩ đến chuyện này, Mạc Tử Yên sợ rằng nếu không suy nghĩ thật kỹ thì bản thân có giống như trước trở thành một con cò trong tay Trác Lâm hay không, ba ngày tuy không dài nhưng cũng đủ để một người làm mẹ lo lắng cho con gái của mình!

“Yên Nhi, chuyện học của con ở trường đại học...” Mấy ngày nay bà đang cảm thấy có nên nói chuyện này hay không nhưng Yên Nhi đã 20 tuổi, đủ tuổi để hiểu rõ bản thân đang làm gì, dù sao Mạc gia chỉ có một người con là Yên Nhi, định sẵn sau này sẽ kế thừa sản nghiệp của gia đình nhưng vì mấy năm trước con gái vì tình yêu mà đánh mất lý trí nên bà đã không nói, hiện tại xem như cũng đã khá hơn rồi. Bà cùng Vũ Hiên cũng không thể sống lâu hơn nữa, nếu con gái vẫn không lớn lên được thì Mạc gia sẽ đi về đâu?! Cuộc đời chồng bà đều cống hiến hết sức mình vì gia nghiệp, nếu thật sự bại trong tay con gái, Vân Hinh Như thật sự không biết làm sao!

Bà cảm thấy tinh thần con gái đã tốt hơn rất nhiều, vẫn nên học cách quản lý công ty thì hơn, dù sao học trong trường đại học cũng không làm được gì, so với môi trường học tập thì xã hội tàn khốc hơn nhiều, trong trường lý thuyết thì nhiều nhưng thực hành cũng chẳng ra làm sao. Nếu thật sự phải đợi con gái tốt nghiệp Vân Hinh Như cảm thấy không ổn lắm, tốt hơn hết là nên để nó đi công ty thực tập thử xem, 20 tuổi cũng đã đủ để nhận thức thế giới bên ngoài rồi, nếu sau này mới để con gái làm quen thì bà không yên tâm.

Mạc Tử Yên có chút kinh ngạc, mới nhớ đến bản thân đang đi học đại học, điều này khiến cô không khỏi phiền não, dù sao trước kia đi học cũng không phải bởi vì cô thích, nếu không phải Trác Lân cũng vào đại học thì con cháu Mạc Tử Yên cô mới hứng thú với trường học, học ở nhà còn tốt hơn ở trường, cái gì mà ngồi trường thượng lưu, Mạc Tử Yên cảm thấy chỉ là một đám thiên chi kiêu nữ khinh thường người khác! Hiện tại Trác Lân đã học năm ba nhưng vì sản nghiệp của gia đình mà nghỉ học, Mạc Tử Yên cô tại sao lại không thể nghỉ học chứ? Cô dù gì cũng là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, mặc dù bản thân cô không mấy tình nguyện.

“Mẹ, con nghĩ kĩ rồi, con muốn đến công thi ba học tập ạ!” Câu trả lời của con gái khiến Vân Hinh Như kinh ngạc, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng, điều này khiến bà không khỏi nghĩ rằng con gái đã lớn rồi.

“Thật sao?!”

“Vâng...” Mạc Tử Yên gật đầu, cô tuyệt đối sẽ không để những chuyện trước kia tái diễn, cô sẽ đưa Mạc thị đi lên đỉnh cao, tất nhiên cũng không thiếu Âm Dạ thị, những chuyện trước kia là cô có lỗi với anh, cô tất nhiên sẽ đền bù cho anh, đền bù cả cuộc đời cô cho anh!

Nhắc đến chuyện này Mạc Tử Yên mới nhớ đến, dường như mấy ngày này cô đã bỏ lỡ cơ hội tiếp cận anh mất rồi?! Càng nghĩ Mạc Tử Yên cảm thấy phiền não, xem ra bản thân cô nên lập ra một lịch trình để theo đuổi anh rồi, nếu không lại mất thời gian như ba ngày này thì cả đời này chỉ sợ Mạc Tử Yên cô sẽ không thể khiến Âm Dạ Duật anh yêu cô được!

“Mẹ con ra ngoài một lát ạ!” Nói xong không đợi Vân Hinh Như trả lời, Mạc Tử Yên liền chạy về phòng thay đồ, bắt đầu cuộc hành trình theo đuổi của bản thân.

Bất quá khi lên xe Mạc Tử Yên mới ý thức bản thân nên tìm anh ở đâu, chẳng lẽ đi đến công ty của anh?! Không được, như vậy quá lộ liễu, nếu đến rồi thì cô biết phải nói gì?! Mạc Tử Yên nhìn đồng hồ, bây giờ là 12 giờ 07 phút, đang là giờ ăn trưa nên chắc hẳn anh đang ăn cơm ở đâu đó, liệu cô có nên đến nhà hàng anh thường hay đến để tìm không?!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Mạc đại tiểu thư của chúng ta lại cảm thấy bối rối vì phải suy nghĩ làm thế nào để theo đuổi một người đàn ông, trước kia không cần đợi cô theo đuổi cũng có không ít người theo đuổi cô, mặc dù Trác Lân là người đầu tiên cô yêu nhưng khi tỏ tình cũng không cảm thấy bối rối như vậy. Có lẽ bởi vì anh không giống người đàn ông khác, anh là mẫu người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều mơ ước nhưng lại không dễ dàng chạm đến, điều này khiến một người kiêu ngạo như cô cũng cảm thấy bất lực, rất ít khi Mạc Tử Yên cô không tự tin như vậy, cô thật sự muốn biết liệu bản thân có thể theo đuổi được anh hay không?!

Nếu theo đuổi được thì sao? Liệu có thể khiến anh yêu cô hay không đó là điều khiến Mạc tử Yên phải lo lắng, mặc dù kết hôn năm năm nhưng cô vẫn không thể hiểu rõ được anh, anh là một người rất khó để nắm bắt...

“Cốc!” Mạc Tử Yên lấy tay gõ vào đầu mình, sao cô đột nhiên lại suy nghĩ nhiều như thế chứ, cứ theo đuổi anh thì sẽ biết anh có yêu cô hay không mà, Mạc Tử Yên của ngày xưa là một người rất tự tin, bất kể chuyện gì cũng không cúi đầu chịu thua, về tự tin cô đâu mất rồi chứ?!

Mạc Tử Yên nhanh chóng hồi phục tinh thần, nói với địa chỉ nhà hàng anh hay đến cho bác Hải để bác chờ cô đến đó, dù sao bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đến lúc đó chết thì chết, Mạc Tử Yên cô cũng không sợ!

Bác Hải nhanh chóng lái xe đến nhà hàng mà cô đưa địa chỉ, cô nói với bác Hải vài lời rồi mở cửa xuống xe, đi vào bên trong nhà hàng.

Nhà hàng này là nhà hàng mà trước kia anh thường hay đến để ăn trưa, sở dĩ cô biết được là trước cô cũng tình cờ đến đây, hướng hồ sống chung năm năm, ít nhiều gì Mạc Tử Yên cô cũng biết được sở thích của anh một chút!

Vừa mới bước vào Mạc Tử Yên đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú ngồi ở bàn số ba, người đó không ai khác ngoài anh, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, áo khoác ngoài đen khiến anh càng thêm lịch lãm, dường như nhận thấy ánh mắt của cô anh liền vội vàng đi dậy đi đến bên cạnh cô, bên môi còn gợi lên ý cười khó hiểu, không hiểu sao nhìn thấy nụ cười này Mạc Tử Yên cảm thấy có gì đó là lạ. Nhìn lại bàn của anh thì thấy có một cô gái đang ngoài quay lưng với cô, mặc dù chỉ thấy bóng lưng nhưng Mạc Tử Yên cũng hiểu rõ cô gái này xinh đẹp không kém cô!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Diễn Kịch

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy có gì đó không ổn, dường như anh đang có âm mưu gì đó?! Đừng nói cô đa nghi nhưng tính tình của anh không ai có thể đoán trước được, nhìn anh lộ ra nụ cười rạng rỡ như vậy, Mạc Từ Yên có cảm thấy bản thân cô dường như đang bị tính kế, chính xác hơn mà nói, cô hình như sắp rơi và tay địch mất rồi!

Trước kia cô chưa từng thấy anh lộ ra nụ cười như vậy, dường như anh chỉ mỉm cười nhẹ, lạnh nhạt mà xa cách, chưa bao giờ anh cười với cô như vậy, hơn nữa hai người bọn họ sống chung một nhà, ngủ chung một phòng nhưng mà chạm mặt cũng chẳng được mấy lần, nói chuyện cũng chẳng được bao nhiêu, huống chi là cười với nhau!

“Em đến rồi!” Giọng nói âm áp dễ nghe khiến Mạc Từ Yên có chút ngỡ ngàng, dường như rất lâu trước kia anh cũng nói với cô bằng giọng nói như vậy, kiếp trước cô không cần, thậm chí là không để tâm, nhưng hiện tại lại khác, cô khát khao được anh nói bằng giọng nói như vậy, cảm giác như là... Có cái gì đó len lỏi trong tim cô?!

“Anh...?” Đang đợi em sao?!

Tất nhiên những lời phía sau Mạc Từ Yên thức thời không dám mở miệng, dù sao cô cũng không muốn bản thân tự mình đa tình sau đó lại tự rước lấy nhục nhã. Với lại muốn anh chờ đợi ai đó, chuyện này đúng là hiếm có đấy! Kết hôn năm năm, mặc dù ít tiếp xúc với nhau nhưng ít nhiều Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ anh không thích chờ đợi người khác, tính tình này của anh từ trước đến nay đều không thay đổi. Cô quả thật muốn biết lý do tại sao anh lại thường xuyên đến Waiting, nếu không phải chờ đợi ai đó thì anh đến đó làm gì?! Hơn nữa, người anh đang chờ đợi... Là ai chứ?!

Còn chưa kịp mở miệng Mạc Từ Yên đã bị anh kéo đến bàn ăn của mình, tay anh ôm lấy eo cô, khoảng cách của hai người nháy mắt được kéo gần lại, anh mở miệng với cô gái đối diện: “Châu tiểu thư, giới thiệu với cô đây là bạn gái của tôi!” Lời nói tự nhiên, thái độ bình thản của anh khiến cô gái gọi Châu tiểu thư kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên.

Không chỉ có những người khác mà ngay cả chính chủ cũng cảm thấy kinh ngạc, Mạc Từ Yên ngẩng đầu lên nhìn anh, đập vào mắt cô là sừng mắt hoàn mỹ không chút tì vết của anh, làn da màu đồng khiến anh thêm vài phần nam tính. Đây là lần đầu tiên cô quan sát anh gần như vậy, cảm giác tim cô như bùng nổ, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói thành lời, cô chỉ nghe được tiếng ‘thình thịch’ của tim mình, hoàn toàn không nhìn thấy, hay nghe thấy mọi thứ xung quanh nữa.

Như nhận thấy ánh mắt của cô, Âm Dạ Duật cúi đầu, tạo ra một màn ‘tình chàng ý thiếp nhìn nhau đắm đuối’ khiến mọi người xung quanh hâm mộ không thôi, còn cô gái gọi Châu tiểu thư thì không vui, có cô gái nào vui vẻ khi đối tượng xem mắt của mình hợp ý mình như thế mà lại đột ngột xuất hiện một cô bạn gái bên cạnh hay không?! Ánh mắt Châu tiểu thư nhìn Âm Dạ Duật có vài phần thay đổi, vốn nghĩ là tìm được người hợp ý nhưng không ngờ lại có bạn gái, Châu tiểu thư có cảm giác như bản thân cô vừa bị lừa tình cảm ấy, vì vậy ánh mắt quan sát nhìn Mạc Từ Yên.

Hôm nay Mạc Từ Yên mặc một chiếc váy ren màu trắng dài đến đầu gối, lộ ra đôi chân trắng nõn thu hút không ít người, cô mang một đôi giày cao gót màu đen, thương hiệu nổi tiếng mới nhập về, ở thành phố S không quá năm đôi khiến sắc mặt Châu tiểu thư càng thêm khó coi, chiếc váy ôm lấy vòng eo mềm mại, lộ ra những đường cong quyến rũ, đôi tay nam tính đặt lên eo cô khiến người khác không dám thờ ơ, mái tóc xoăn dài xõa tự nhiên, gương mặt ngượng ngùng, đôi mắt lộ ra ý cười e thẹn, đứng bên cạnh người đàn ông càng khiến cô trở nên bé nhỏ, khiến người khác có cảm giác như muốn bảo vệ cô, ngay cả Châu tiểu thư là con gái cũng tránh không khỏi bị thu hút!

“Chào cô!” Giọng nói lạnh nhạt khiến Mạc Từ Yên giật mình choàng tỉnh, nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói, lúc cô nghiêng đầu thì hai ba lọn tóc theo động tác của cô đong đưa theo, khiến Châu tiểu thư đối diện càng thêm không vui.

Phụ nữ tất nhiên không ai thích người đẹp hơn mình, huống chi là một tiểu thư xuất thân từ quý tộc như Châu tiểu thư đây, từ nhỏ đã là tâm điểm của mọi người, hiện tại Mạc Từ Yên xuất hiện lại khiến mọi người lu mờ, hơn nữa còn thu hút cả cô, với lại cô ta còn là bạn gái của người mà cô đi xem mắt. Ba thứ này gộp lại cũng đủ để Châu tiểu thư chán ghét Mạc Từ Yên!

Nhận thấy địch ý từ cô gái đối diện, Mạc Từ Yên cũng có chút không vui nhưng ngại anh ở đây nên cô không thể làm gì hơn là tươi cười mở miệng: “Xin chào.” Mạc Từ Yên bắt đầu phân tích tình hình hiện tại, nhìn anh và cô gái đối diện, Mạc Từ Yên nhanh chóng hiểu được vấn đề, nếu cô đoán không lầm thì cô gái này chính là người đi coi mắt cùng anh nhỉ?! Mặc dù quan hệ với nhà chồng không tồi, nhưng cũng không phải xấu, Âm Dạ Nghiên thường nói với cô trước khi lấy cô mẹ anh đã bắt anh đi xem mắt rất nhiều, nhưng lại bị anh từ chối hết thảy. Lúc đầu cô cũng chẳng mấy quan tâm, nhưng hiện tại tại Mạc Từ Yên tránh không khỏi mà buồn bực, chẳng có người con gái nào nhìn người mình yêu đi xem mắt mà vui vẻ cả, trong lòng Mạc Từ Yên, sớm đã quyết định Âm Dạ Duật là chồng tương lai của mình, làm sao có thể để anh ới vào tay người con gái khác?!

“Châu tiểu thư, nếu không phiền thì...” Nói ít hiểu nhiều, Châu tiểu thư liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên, lạnh nhạt đáp: “Không phiền...”

Âm Dạ Duật kéo ghế cho Mạc Từ Yên, hai người cùng ngồi xuống, vốn dĩ là bữa trưa nên Âm Dạ Duật gọi vài món cho cô, bởi vì vừa mới dùng bữa xong nên Mạc Từ Yên ăn rất ít, Âm Dạ Duật bên cạnh thấy vậy lo lắng mở miệng: “Không hợp khẩu vị à?”

Mạc Từ Yên lắc đầu, mỉm cười nói: “Không phải, món ăn rất ngon...” Được anh quan tâm như vậy, có trời mới biết Mạc Từ Yên cô vui sướng đến mức nào, hiếm khi được anh quan tâm như vậy, trên môi Mạc Từ Yên nở nụ cười ngượng ngùng, tựa như thiếu nữ đang ới vào lưới tình.

Nhìn tình cảnh trước mắt Châu tiểu thư cảm thấy buồn bực không thôi, nhưng vì xuất thân từ gia đình quyền quý nên không tiện mở miệng. Bữa ăn diễn ra trong không khí ngượng ngùng mà cứng ngắt, tuy nhiên cũng có một số người vui vẻ vì được ai đó quan tâm, cũng có một số người tức giận nên lại không thể phát tán, nói chung là mỗi người một vẻ, khó lòng mà nói rõ được.

Ra khỏi nhà hàng, Âm Dạ Duật muốn đưa Châu tiểu thư về nhưng lại bị cô nàng từ chối khéo đi, gương cười: “Không cần đâu, tôi còn có chuyện nên đi trước đây...” Âm Dạ Duật bộ dạng không sao cả mở cửa xe cho cô, tất nhiên Mạc Từ Yên cô sẽ không từ chối mà lên xe.

“Anh cố tình đấy à?” Rõ ràng chiếc xe Lamborghini của anh chỉ có hai chỗ, nếu anh muốn đưa cô gái đó về thì cô ta ngồi ở đâu chứ?! Anh là muốn người khác biết khó mà lui đây mà!

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” Âm Dạ Duật nửa thật nửa đùa, ánh mắt nhìn Mạc Từ Yên chăm chú, đột nhiên chiếc xe ngừng lại, Âm Dạ Duật sát mặt lại gần cô.

Thình thịch, thình thịch!

Mạc Từ Yên có thể nghe được tiếng tim đập của mình, tim cô dường như đang đập rất nhanh khiến Mạc Từ Yên cảm thấy hít thở không thông. Ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy khó thở, gương mặt anh cách cô chỉ có 2 centimet, gần đến nỗi khiến cô có thể nhìn rõ lỗ chân lông trên gương mặt anh...

“Tại sao lúc nào cô cũng nhìn tôi với ánh mắt như thế?” Âm Dạ Duật mở miệng, trong xe chật trội khiến giọng nói của anh vang lên ồ rảng, xe anh cách âm rất tốt, bên ngoài ồn ào thế nào bên trong lại tĩnh lặng như thế.

Mạc Từ Yên giật mình, quay đầu đi, giọng nói có chút lắp bắp: “Anh... Ánh mắt gì chứ...?”

Nhìn má cô ngày càng đỏ khiến Âm Dạ Duật không khỏi cong khóe môi, đột nhiên anh cảm thấy trêu đùa cô gái này rất thú vị. Lấy tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé của cô, muốn cô đối diện với ánh mắt của anh.

Nhìn thấy anh ngày càng sát lại gần mình, trong đầu Mạc Từ Yên không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết sợ hãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Thời gian cứ thế trôi qua, bên ngoài xe cộ trên đường không ngừng chạy qua lại, tiếng xe không ngừng vang lên nhưng dường như người trong xe lại không hề nghe thấy, bên trong yên tĩnh đến lạ thường, mỗi người đắm chìm trong mỗi suy nghĩ khác nhau.

Đợi một lúc lâu Mạc Từ Yên vẫn chưa cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, bên tai truyền đến tiếng cười êm ái khiến cô nhìn không được mà mờ mắt, chỉ thấy người đàn ông lúc này vốn đang mặt đối mặt với cô hiện tại đang nghiêng tức lái xe, về mặt không cảm xúc khiến Mạc Từ Yên cô không khỏi cảm thấy là tự mình đa tình, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Điều này khiến cô không khỏi xấu hổ quay mặt sang chỗ khác, nhưng Mạc Từ Yên không ngờ hành động vô thức của mình lại bỏ lỡ ý cười trên mặt ai kia.

Bầu không khí trong xe vô cùng tĩnh lặng, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút ngột ngạt, không khỏi lén liếc nhìn ai đó đang nghiêng tức lái xe.

Âm Dạ Duật khi lái xe rất nghiêm túc, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị không cảm xúc khiến Mạc Từ Yên cảm thấy không vui, chẳng có cô gái nào thích ngày nào cũng nhìn mặt lạnh của người mình yêu, mặc dù tại con gái thời nay thích nhất là mẫu đàn ông lạnh lùng, vì như vậy rất có tính chinh phục, nhưng đối với Mạc Từ Yên cô, lạnh lùng hay không không quan trọng, quan trọng đó là người cho cô cảm giác thế nào là yêu!

Thời học sinh, Mạc Từ Yên vẫn luôn nghĩ rằng sau này cô sẽ lấy một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi để làm chồng, khi đó Trác Lân xuất hiện khiến trái tim cô không khỏi rung động, với diện mạo, gia thế và tài hoa của Trác Lân, Mạc Từ Yên cô cảm thấy trên thế giới này sẽ không có người nào có thể xứng cô hơn hẳn. Mọi thứ cô đều suy nghĩ kỹ lưỡng mới dám tiến tới với Trác Lân, nhưng... Có một cô chưa nghĩ đến, đó là Trác Lân liệu có yêu cô hay không?!

Bởi vì là mối tình đầu nên Mạc Từ Yên có phần bộc phát và suy nghĩ không thấu đáo, bởi lẽ những người khi yêu đều ngốc như vậy, đầu óc đều ngập tràn hình ảnh người mình yêu, làm sao mà có thời gian suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt khác?! Nhưng đôi khi, một chuyện bạn xem là nhỏ nhặt thì nó cũng có thể thay đổi cuộc đời bạn.

Bất quá đó đã là chuyện của quá khứ, hơn nữa tất cả mọi chuyện cũng không phải lỗi của một mình Trác Lân, hẳn sai khi xem cô là người thay thế, nhưng cô cũng sai lắm khi biết hẳn không yêu cô mà cô cố chấp, mù quáng tin yêu hẳn, đến cuối cùng mất đi tất cả. Nếu lúc đó cô buông tay thì mọi thứ vẫn còn cứu vãn được, nhưng mà hiện tại dù thế nào cũng khó lòng thay đổi quá khứ!

Mạc Từ Yên đưa mắt nhìn sang bên ngoài cửa sổ, năm năm sau thành phố S vẫn không chút thay đổi, bất quá cũng không thể giữ nguyên vẻ đẹp hiện tại được, dù sao cảnh không còn thì người cũng mất... Như vậy, chẳng phải rất tốt sao?!

“Nhìn đủ rồi sao?”

Giọng nói nam tính vang lên khiến cô giật mình, quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt ngờ ngát không hiểu rõ đang diễn ra chuyện gì.

“Lúc này cô nhìn tôi làm gì?” Mặc dù không nhìn cô nhưng anh vẫn có thể hình dung bộ dạng ngốc nghếch của cô, điều này khiến anh nhin không được mà cong khóe môi.

Bị anh hỏi như vậy Mạc Tử Yên đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, hóa ra này giờ anh đều biết bản thân cô đang nhìn lên anh! Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân như trò hề, trở thành trò cười cho thiên hạ... Không đúng, phải là trò cười cho ai kia mới đúng!

“Ai nhìn anh chứ!” Mạc Tử Yên tránh ánh mắt anh, mắt tự nhiên mở miệng.

“Vậy là tôi nhìn làm sao?!” Đèn đỏ, Âm Dạ Duật ngừng xe, lúc này anh mới quay sang nhìn cô, ánh mắt anh hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Đúng vậy, là anh nhìn làm rồi...” Mạc Tử Yên hưởng ứng ý kiến của anh, không ngừng gật đầu.

Âm Dạ Duật chỉ cười, không nói.

Đèn xanh, chiếc xe Lamborghini màu trắng lập tức phóng lên phía trước, bánh xe lại tiếp tục lăn, đường cao tốc một chiều, những chiếc xe không ngừng chạy đến, nhìn con đường ngày càng vắng, Mạc Tử Yên mới ý thức được điều gì đó.

“Anh... Anh đưa tôi đi đâu...?” Cảnh vật bên đường xa lạ, trên đường vắng hắt hiu, Mạc Tử Yên không khỏi cảm thấy kì quái, mặc dù biết anh sẽ không đem cô đi bán hay gì đó nhưng cô vẫn không nhin được mà hỏi.

“Giờ mới phát hiện à? Nếu hôm nay là người khác chỉ sợ cô đã bị đem đi bán rồi đấy!” Âm Dạ Duật cười nhạt tỏ vẻ vô sự.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?!”

“Đừng lo, sẽ không gây hại cho cô đâu...” Tưởng cô sợ bản thân anh gây hại cho cô nên Âm Dạ Duật mở miệng trấn an: “Hóa ra cô lại nhát gan như vậy!”

Mạc Tử Yên bĩu môi, nhỏ giọng lí nhí gì đó, giọng nói của cô bị gió át đi khiến anh không nghe được, chỉ liếc mắt nhìn cô đang ngoan ngoãn ngồi, rồi tiếp tục chú tâm lái xe.

Đi hơn một giờ cuối cùng bánh xe cũng ngừng lăn, Âm Dạ Duật xuống xe, đi sang mở cửa cho cô, bộ dạng chuẩn mực của một quý ông khiến cô không khỏi ngượng ngùng, ngập ngừng bước xuống xe.

Trước mắt cô là một tòa nhà rộng lớn, xung quanh là một dải đất trống vắng, hoang vu, tòa nhà đứng sừng sững giữa không gian lớn như vậy khiến nó trở nên nhỏ bé, hàng rào trắng bầy xung quanh tòa nhà, bên trong sân có rất nhiều đồ chơi của trẻ con, Mạc Tử Yên cảm giác bản thân cô đi lạc vào nhà trẻ. Âm Dạ Duật dẫn cô vào trong, càng vào bên trong càng nghe nhiều tiếng cười đùa của trẻ con, điều này khiến cô cảm thấy tò mò, tại sao anh lại đưa cô đến đây?!

Nhìn ra sự khó hiểu trong mắt cô, Âm Dạ Duật tốt bụng giải thích: “Mẹ tôi rất thích làm từ thiện, cũng vì thế mà nhà tôi cũng thích làm từ thiện, hôm nay tôi vốn định đến đây thăm lũ trẻ nhưng bởi vì cô Châu tiểu thư đó mà có phần chậm trễ...”

“Đây là cô nhi viện?”

“Ừ...”

“Anh thường xuyên đến đây làm sao?!” Mạc Tử Yên tò mò hỏi.

“Chỉ cần là ngày nghỉ tôi đều đi đến đây thăm lũ trẻ...”

“Vậy... Anh có đưa ai đến đây ngoài tôi không?!” Mạc Tử Yên ngập ngừng, có chút mắt tự nhiên nhìn mặt đất phía dưới. Như vậy liệu có lộ liễu quá không nhỉ? Nhưng mà... Cô không có cách nào ngăn bản thân mình a!

“Có...” Ánh mắt Âm Dạ Duật hàm chứa ý cười không rõ, môi mỏng cong lên một độ cong tuyệt đẹp khiến bất kì người nào nhìn vào cũng không khỏi si mê.

Câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu, trong lòng Mạc Tử Yên thấp thỏm không yên, lòng muốn hỏi nhưng miệng lại không đủ can đảm, lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy!

“Tôi từng đưa Tiểu Nghiên và đến đây, có khi cả gia đình tôi rảnh rỗi đều đi đến đây...”

Một câu xóa hết hiểu lầm, Mạc Tử Yên cảm thấy mình rất ngốc, sao lại nghĩ những chuyện vu vơ như thế cơ chứ nhưng mà cô lại nhin không được mà thờ phào nhẹ nhõm. Dường như đứng trước anh, cô không còn là Mạc Tử Yên nữa, cảm xúc không thể kìm chế!

“Hóa ra là như vậy...”

Lời còn chưa dứt Mạc Tử Yên đã thấy một đàn trẻ chạy xô vào người bọn họ khiến cô không khỏi giật mình.

“Anh Duật, anh đến rồi...”

“Sao lâu rồi anh không đến thăm tụi em?”

“Tụi em nhớ anh lắm...”

Khoảng mười mấy đứa trẻ mười tuổi tranh nhau ôm lấy Ám Dạ Duật, tựa như anh là đồ ăn không bằng, tụi nhỏ không ngừng tranh nhau khiến Mạc Từ Yên đứng bên cạnh thấy vậy nhìn không được mỉm cười.

“Anh Duật, chị xinh đẹp này là ai vậy ạ?” Cô bé phát hiện ra Mạc Từ Yên đứng đó mỉm cười hai mắt liền lóe sáng, chị này thật xinh đẹp, sau này lớn lên bé cũng muốn xinh đẹp như chị ấy!

Lời nói của cô bé liền thu hút những đứa xung quanh, mục tiêu từ Ám Dạ Duật của những đứa trẻ nhanh chóng chuyển sang Mạc Từ Yên, không ít cô bé, cậu bé đến ôm chân cô, không ngừng nhón nhào.

“Chị xinh đẹp chị là bạn gái của anh Duật sao ạ?”

“Chị ơi chị thật xinh đẹp...”

“Đúng đó, đúng đó, chị còn xinh đẹp hơn chị Tiểu Nghiên nữa...”

“Chị ơi, chị tên là gì vậy...”

“...”

Bị một đám trẻ quay quanh khiến Mạc Từ Yên có chút bối rối, cô chưa từng tiếp xúc với trẻ con, trước kia mẹ chồng thường bảo cô đi cùng bà đến cô nhi viện thì Mạc Từ Yên đều từ chối, cô cảm thấy bản thân không thích hợp với trẻ con, với lại tính tình cô khó hòa nhập được với lũ trẻ nên mỗi lần như thế Mạc Từ Yên cô đều viện cớ, dần dần mẹ chồng không bảo cô đi cùng bà nữa. Hiện tại lại gặp sự việc như thế Mạc Từ Yên lại không phải làm sao, cứ đứng yên bất động nơi đó, nhưng bọn trẻ vẫn không buông tha cho cô, không ngừng truy hỏi cho đến cùng.

Lúc này một giọng nói vang lên, bọn trẻ nháy mắt trở nên an tĩnh: “Có chuyện gì với tụi con vậy?”

Ám Dạ Duật thấy người bước đến liền nở nụ cười: “Mẹ...”

Một người phụ nữ trung niên bước đến, bà mặc một chiếc váy màu kem nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cao quý, mái tóc búi lên theo kiểu của quý phu nhân, dung mạo bà rất dịu dàng, nụ cười của bà khiến người khác cảm thấy thoải mái, thật khó tin khi một người phụ nữ như vậy lại có thể không chế cả một gia đình!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tiến Triển

“Duật, sao con lại đến đây, không phải là con cùng Châu tiểu thư đi ăn cơm trưa sao?!” Minh Tâm nhìn con trai đứng trước mắt liền nhíu mày không, bà biết hôm nay con trai không có việc gì nên đã hẹn với Châu phu nhân cho bọn trẻ gặp mặt, mặc dù biết tính tình con trai không thích xem mặt nhưng chung thân đại sự của con trai, người làm mẹ này sao có thể không lo lắng được?! Nhưng mà nhìn tình hình trước, xem ra con trai bà lại trốn nữa rồi, lần trước nhờ có thằng nhóc Lãnh Diệt bày mưu, không biết lần này lại là ai giúp nó!

“Con đến đây thăm lũ trẻ...” Ám Dạ Duật cười nhạt, tránh nhắc đến chuyện của Châu tiểu thư.

Minh Tâm thấy vậy liền muốn giáo huấn con trai, trước kia vì muốn bản thân muốn làm từ thiện mà kéo con trai theo cùng, hiện tại con trai lại lấy lý do này đối phó bà. Làm từ thiện thì có giới hạn, đâu thể vì làm từ thiện mà để lỡ trung thân đại sự như vậy được?!

“Con thật là, chung thân đại sự của bản thân...” Lời còn chưa nói xong đã bị Ám Dạ Duật ngăn cản.

“Mẹ, mẹ muốn giáo huấn con thì về nhà hãy giáo huấn, có người ở đây đấy...” Lúc này Minh Tâm mới phát hiện có người bên cạnh, bà không khỏi ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt, mặc dù hai năm qua chưa từng gặp qua nhưng không đến nỗi Minh Tâm không nhận ra cô gái trước mắt là ai.

“Yên Nhi...?” Bất quá Minh Tâm có chút nghi ngờ nhìn Mạc Từ Yên, việc xảy ra hai năm trước khiến gia đình hai bên có chút lúng túng, vốn dĩ là hôn ước từ mấy thế kỷ trước nên mới sắp đặt lên người tụi nhỏ, không ngờ lại thất bại, con trai bà lại mở miệng từ chối. Tuy nhiên hiểu con không ai bằng mẹ nên Minh Tâm cũng không thể trách con trai, huống hồ duyên phận không thể cưỡng ép nên bà đành bỏ qua, gia đình hai bên vẫn qua lại như cũ, hai năm gần đây bà chưa từng gặp qua Mạc Từ Yên, hiện tại gặp cô ở cô nhi viện nên có chút ngạc nhiên.

“Chào cô...” Mạc Từ Yên có chút lúng túng mở miệng, tình cảm mẹ chồng nàng dâu của họ vốn dĩ không mặn không nhạt, bao năm qua sống chung một nhà thì cũng đối xử bình thường, mấy tháng đầu mẹ chồng cô rất nhiệt tình, đối xử với cô chẳng khác gì con gái của mình, vốn dĩ hai gia đình đã thân nên Mạc Từ Yên cũng không đặt vào lòng nên đối mặt với bà cô luôn lạnh nhạt. Từng sinh cô mới hỏi hận, hết thấy đều do bản thân cô tự chuốc lấy, thứ bên cạnh lại không hề trân trọng Mạc Từ Yên vốn nghĩ để khi theo đuổi được anh cô mới dám gặp mặt mẹ anh nhưng không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này... Hết thấy kế hoạch của cô đều bị lần gặp gỡ này phá vỡ!

“Sao cháu lại ở đây?” Cẩn thận đánh giá người con dâu mà bà từng bỏ lỡ trước mắt, Minh Tâm không khỏi có chút ngạc nhiên, bà nhìn Mạc Từ Yên từ nhỏ lớn lên, có thể xem như là mẹ nuôi của cô, vốn dĩ từ nhỏ Mạc Từ Yên đã vô cùng xinh đẹp, tựa như đoá hoa vừa hé nở, non nớt nhưng không hề kém phần xinh đẹp, mới năm tuổi mà đã như thế, không biết lớn lên sẽ như thế nào. Hai năm trước cô 18 tuổi, cái tuổi xinh đẹp nhất của người con gái đã làm tăng vẻ đẹp của cô, cô từ nụ hoa vừa hé nở đã trở thành một đoá hoa rực rỡ, nở rộ dưới ánh mặt trời, chỉ tiếc con trai bà không có phước để đưa được đoá hoa này về nhà, nếu không... Bất quá hiện tại Mạc Từ Yên vẫn xinh đẹp như ngày nào, tuy nhiên có một chút khác xưa, tựa như trước kia cô mặc dù là đoá hoa rực rỡ nhưng vẫn có phần non nớt, hiện tại lại thành thực hơn, đoan trang mà không kém phần cao quý, trở thành một đoá hoa hồng lầy lội, thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người!

“Cháu...” Mạc Từ Yên bối rối, không biết phải mở miệng như thế nào, chẳng lẽ bảo bản thân đang theo đuổi con trai bà, tình cờ lại cùng con trai bà diễn kịch, sau đó lại tình cờ bị con trai bà ‘bắt cóc’ đến đây? Cô không biết ấn tượng đầu tiên của bà về mình như thế nào, mặc dù trước kia bà đối xử với cô rất nhưng bởi vì những sai lầm trong quá khứ khiến bản thân cô tồn tại bóng ma, hơn nữa lần gặp gỡ này là ngoài dự tính của cô, cô vốn dĩ chưa kịp chuẩn bị gì...

Minh Tâm liếc mắt nhìn con trai bên cạnh với vẻ mặt vô tội, lại nhìn Mạc Từ Yên không biết làm gì, trong lòng chứa hàng trăm câu hỏi nhưng không thể mở miệng. Xem ra lần này là nhờ Yên Nhi nên con trai bà mới có thể trốn đến đây, nhưng tại sao hai đứa nó lại xuất hiện cùng một lúc, lẽ nào là do con trai bà đưa đến?

Chẳng lẽ duyên phận của hai đứa vốn dĩ là hai năm sau mới có thể thành sao?

Nhìn tình hình này xem ra có tiến triển đôi chút, mặc dù bà không ngừng bảo con trai đi xem mắt nhưng con dâu trong lòng Minh Tâm vốn dĩ là Mạc Từ Yên, sự việc hôn ước giữa bà và Vũ Hiên khiến bà cảm thấy có lỗi với Hinh Như nên ngay từ khi Hinh Như sinh đứa con gái này bà sớm đã có ý định thông gia với Mạc gia, chỉ là không ngờ... Bất quá hiện tại nhìn hai đứa như vậy Minh Tâm cảm thấy có tiến triển tốt, nên vô cùng vui vẻ.

“Lần đầu tiên cháu đến đây đúng không? Đi, đi cùng cô vào thăm tụi nhỏ, nhìn tụi nhỏ rất thích cháu đấy...” Minh Tâm nhiệt tình kéo tay Mạc Từ Yên vào trong, thái độ thay đổi nhanh như vậy khiến cô cảm thấy choáng váng nhưng rất nhanh liền phục hồi, cùng bà đi vào trong, để lại một mình anh đứng đó không biết đang suy nghĩ gì.

Lần đầu tiên đến cô nhi viện Mạc Từ Yên không biết nên làm gì, vốn dĩ bản thân không mấy hòa đồng nhưng tụi nhỏ cứ quần quýt lấy cô khiến cô bối rối không thôi. Lúc này Âm Dạ Duật bước vào, trên tay là một bọc lớn đồ chơi, bánh kẹo khiến tụi nhỏ vui mừng, lập tức buông tha cho cô mà quay sang dính lấy anh, nhìn bọc lớn bọc nhỏ trên tay anh mà cô thầm kinh ngạc, xem ra anh đã chuẩn bị hết thảy, nếu hôm nay không có cô anh vẫn sẽ đến đây mà thôi.

Thật ra cô nhi viện không có nhiều việc để làm, hướng hồ cô vừa mới tới, sợ chưa quen nên viện trưởng nhờ cô chăm sóc tụi nhỏ, lúc đầu Mạc Từ Yên có chút không biết làm sao nhưng được Minh Tâm dẫn dắt nên cũng thành thạo không ít, chơi cùng lũ trẻ cả buổi chiều khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trẻ con không phải quá đáng ghét, ít ra giống tụi nhỏ này thì bắt cô chăm sóc cô cũng không có ý kiến.

Mặt trời dần xuống núi, Mạc Từ Yên vốn dĩ muốn gọi người đến đón nhưng Minh Tâm không đồng ý, bà gọi cho tài xế chờ mình về, bắt con trai phải chờ cô về, thiên thời địa lợi chỉ kém nhân hòa, Minh Tâm nào làm ngơ chung thân đại sự của con trai được, hai năm gần đây không thấy con trai quen bạn gái khiến người làm mẹ như bà lo lắng không thôi. Hiện tại khó khăn lắm mới thấy con trai dẫn một cô gái đến, hơn nữa cô gái đó lại là con dâu hợp ý bà như thế, Minh Tâm nào có thể bỏ qua, tác hợp được bao nhiêu thì tác hợp.

Nhìn cảnh vật tối đen bên đường, hiện tại bọn họ đang ở ngoại thành, không những vắng người mà còn không có ánh đèn đường, Âm Dạ Duật chăm chú lái xe, Mạc Từ Yên nhìn anh, thấp giọng mở miệng: “Cảm ơn hôm nay anh đã đến tới đến đây.”

“Chỉ là tình cờ mà thôi.” Âm Dạ Duật không bận tâm trả lời, rẽ trái liền ra đường cao tốc, cho dù trời có tối thì xe trên đường vẫn không ngừng lăn bánh, dường như đó là một quy luật.

“Có thể cho tôi số điện thoại của anh không?” Lời của Mạc Từ Yên khiến anh không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, bắt gặp ánh mắt sáng như sao của cô, anh mở miệng: “Được.” Không hề hỏi lý do vì sao cô hỏi số điện thoại của anh, điều này khiến Mạc Từ Yên có vài phần kinh ngạc, anh không phải loại người tùy tiện cho người khác số điện thoại của mình, vậy mà hiện tại... Đây có phải là một bước tiến triển không nhỉ?

Không biết vì sao nhưng Mạc Từ Yên lại nở nụ cười, dường như cô đang rất vui vẻ, ngày hôm nay... Không uổng công cô đi tìm anh!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tiếp Quản (1)

“Yên Nhi, ngày hôm qua con có gặp Minh Tâm sao?” Nhìn thấy con gái từ trên phòng bước xuống, quần áo chỉnh tề, gương mặt xinh đẹp không giấu được niềm vui khiến người mẹ như bà cũng không khỏi vui theo. Kéo tay con gái ngồi vào bàn, dì Trương từ trong bếp mang đồ ăn sáng ra, Mạc Từ Yên nhận lấy nói tiếng cảm ơn, dì Trương cười rồi vào bếp tiếp tục làm công việc của bản thân.

Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, vốn dĩ tối qua cô cũng định nói với mẹ nhưng bởi vì niềm vui đột ngột đến khiến cô chìm đắm trong vui sướng mà quên hết tất cả, mặc dù không biết vì sao mẹ lại biết nhưng Mạc Từ Yên vẫn thành thật mở miệng: “Vâng ạ, con cũng định nói chuyện này với mẹ nhưng con lại quên mất.”

Vân Hinh Như có chút nghi ngờ nhìn con gái, tối qua khi con gái về đến nhà dường như tâm trạng rất vui vẻ, sau khi ăn tối xong bà vốn định hỏi con gái có chuyện gì nhưng lúc này bà nhận được cuộc gọi từ Minh Tâm. Hai gia đình vốn dĩ thân thiết, nhưng nếu chuyện hai năm trước thành công thì sẽ càng thân thiết hơn nữa, bất quá chuyện đã qua bà cũng không muốn nhắc đến, vốn dĩ đang suy nghĩ Minh Tâm gọi cho bà là có việc gì nhưng không ngờ lại là chuyện của bọn trẻ. Minh Tâm là nghe thẳng thắn, vừa nhắc máy là nói vào chủ đề chính, nào là chuyện bà ấy gặp Yên Nhi ở cô nhi viện, con trai bà ấy đích thân đưa cô đến... Càng nghe Vân Hinh Như càng nghi ngờ, không phải bà không biết tính con gái nhưng con gái bà từ trước đến nay đều không thích trẻ con, mỗi lần bà đi làm từ thiện là con gái liền viện lý do chuẩn trước, đối với tính tình con gái, Vân Hinh Như cũng hết cách. Hôm nay đột nhiên Minh Tâm lại nói như vậy khiến bà cảm thấy kì quái, dường như sau khi chia tay với Trác Lâm, Yên Nhi như thay đổi, nhưng cũng không phải là thay đổi, nói chung là ngay cả một người mẹ như bà cũng không tài nào hiểu được!

Bị mẹ nhìn như vậy, Mạc Từ Yên có chút không được tự nhiên mở miệng: “Làm sao vậy ạ?”

“Ngày hôm qua... Con đi với Ám Dạ Duật?!” Đây mới là điều mà Vân Hinh Như để tâm, hàn huyên cùng Minh Tâm một hồi bà mới ý thức được, Minh Tâm dường như đang muốn gắn ghép tội nhỏ với nhau, chuyện hai năm trước không thành Vân Hinh Như sớm đã bỏ cuộc, mặc dù bà muốn có một chàng rể như Ám Dạ Duật nhưng điều quan trọng hơn là con gái của bà có thích hay không. Quan hệ hai nhà rất tốt nhưng cũng không thể vì chuyện này mà ép buộc con gái, nhớ đến chuyện lần trước với Trác Lâm, con gái vì vậy mà cắt cổ tay tự tử, người làm mẹ như bà đau xót không thôi. Vì vậy đối với ý của Minh Tâm bà vẫn có chút lo lắng, nếu hai đứa thật sự có cơ hội Vân Hinh Như tất nhiên sẽ không bỏ lỡ chàng rể như Ám Dạ Duật nhưng nếu thật sự chuyện gì cũng không có thì...

Tay cầm đĩa của Mạc Từ Yên thoáng ngừng lại, gương mặt cô có phần mất tự nhiên, hiểu con không ai bằng mẹ, Vân Hinh Như nhìn là biết ngay những lời Minh Tâm nói đều là sự thật, điều này khiến bà thoáng bất ngờ nhưng nhiều hơn là vui sướng.

“Hai đứa đang quen nhau à?”

Mạc Từ Yên nghe vậy giật mình, vội vàng phản bác lại: “Không có...”

Phản ứng của con gái khiến Vân Hinh Như lấy làm lạ, theo như hiểu biết của bản thân về cô gái, Vân Hinh Như chắc chắn lời Minh Tâm là sự thật, nhưng thái độ của con gái khiến người làm mẹ như bà có chút lo lắng. Nói là thích thì bà có chút không tin, bởi vì Trác Lâm mà Yên Nhi hy sinh tất cả, ngay cả tính mạng của bản thân cũng không cần, nếu nói hiện tại hai đứa đang quen nhau thì có chút... Tiến triển dường như quá nhanh thì phải, con gái bà chia tay chưa được một tháng mà đã thích người khác... Nhưng nếu nói là không thích thì phản ứng của Yên Nhi như vậy là thế nào?!

“Vậy hai đứa...?”

“Con đang theo đuổi anh ấy!” Mạc Từ Yên không tình nguyện mở miệng, từ trước đến nay người theo đuổi cô nhiều vô số mà cô không để mắt đến, vậy mà hiện tại cô theo đuổi anh anh cũng làm nger, cái này gọi là “Sông có khúc, người có lúc” sao?!

“Thật sao?”

Nhìn vẻ mặt vui mừng của mẫu thân đại nhân, Mạc Từ Yên cảm thấy buồn bực, nghe con gái mình theo đuổi người ta mẹ vui lắm sao?! Lại nghĩ đến ngày hôm qua anh cho cô số điện thoại của mình, tâm trạng buồn bực nháy mắt bay theo gió, Mạc Từ Yên không trả lời mẹ mà uống một ngụm sữa, sau đó cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Lúc này Vân Hinh Như mới phục hồi tinh thần, vốn dĩ định mở miệng hỏi con gái nhưng thấy bóng con gái đi xa rồi cũng thờ dài, bà vội vàng gọi điện cho Minh Tâm, hai người hàn huyên một hồi, lên kế hoạch cho hai đứa nhỏ.

Mạc Từ Yên ra ngoài rồi mới cảm thấy dễ chịu, nếu cô ngồi lâu thêm một chút chắc hẳn không toàn vẹn để bước ra nữa, phải biết rằng mẹ cô ấy à, không biết thì thôi, biết được chuyện này phải nói là còn vội vàng hơn cô nữa cơ. Gửi tin nhắn cho ba ba xong, Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến tập đoàn Mạc thị, dù sao cô cũng đủ lớn rồi, tiếp quản công ty là chuyện nên làm, hơn nữa Mạc gia chỉ có một đứa con gái là cô, sao cô có thể bỏ mặc được. Chuyện kiếp trước cô chưa từng quên, nhưng bản thân cô đã tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không để kiếp trước tái diễn, một kiếp là quá đủ rồi!

Mạc gia vào thương trường nhiều năm, hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt, hơn nữa lại có Vân gia ở phía sau, không ai dám đắc tội, Mạc thị kinh doanh các ngành nghề, trên khắp đất nước Trung Quốc này hay là nước ngoài thì Mạc thị đều tấn công vào, bất kể nghe nào Mạc thị cũng kinh doanh, tất nhiên không mua bán trái phép hay làm chuyện phạm pháp, Mạc gia từ đó đến giờ vẫn giữ nguyên quy tắc của bản thân, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp.

Mạc Từ Yên đứng trước cửa Mạc thị đột nhiên cảm thấy ba ba thật tài giỏi, gánh vác Mạc thị đi đến ngày hôm nay quả thật không dễ dàng gì, thật ra thì muốn hai bàn tay trắng dựng lên sự nghiệp là rất khó khăn, nhưng muốn phá hủy nó lại dễ dàng như trở bàn tay, Mạc Từ Yên cô tuyệt đối sẽ không để Mạc thị bị hủy hoại trong tay mình!

Đi vào bên trong, máy lạnh lập tức phả vào mặt, cảm giác mát mẻ này khiến Mạc Từ Yên thở ra, cô đi đến quầy tiếp tân, lập tức nhân viên tiếp tân lịch sự mở miệng: “Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?!”

“Tìm chủ tịch của các người!” Mạc Từ Yên trời sinh lạnh nhạt, cô lại có chút hương nội nên không thích nói chuyện với người khác, nếu không phải người tiếp xúc với cô nhiều thì sẽ tưởng rằng cô rất khó tiếp cận, tính tình đại tiểu thư khiến người khác chán ghét.

“Xin lỗi, chủ tịch chúng tôi hiện đang họp...” Nhân viên tiếp tân cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, kể từ khi cô vừa bước chân vào tất cả mọi người đều nhìn cô, dường như cô chính là trung tâm của vũ trụ, ngay cả con gái cũng không kim lòng được. Mái tóc xoăn dài để tự nhiên mặc một chiếc váy màu tím ôm sát người, để lộ đường cong tuyệt đẹp, da cô vốn dĩ đã trắng, màu tím của chiếc váy càng khiến cho làn da của cô trắng hơn vài phần, cô xinh đẹp đến nỗi khiến mọi cô gái trong công ty đều không khỏi ghen tỵ!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiếp Quản (2)

Càng nhìn tiếp tân càng nghi ngờ, liệu đây có phải tình nhân bên ngoài của chủ tịch hay không? Nhưng rất nhanh cô liền bác bỏ suy nghĩ này của mình, chủ tịch rất yêu thương phu nhân, chuyện này trên dưới Mạc thị ai ai cũng biết, có lần phu nhân mang cơm đến, đang trong cuộc họp quan trọng chủ tịch bọn họ ôn nhu săn sóc phu nhân, bỏ mặc cuộc họp quan trọng chỉ để ăn cơm cùng phu nhân, chuyện này nhanh chóng truyền ra, một đồn mười, mười đồn trăm, vì vậy bọn họ hiểu rõ chủ tịch là một tấm chồng lí tưởng, trong mơ của biết bao cô gái, tuyệt đối sẽ không có tình nhân bên ngoài!

Mạc Từ Yên nhủ mảy, cũng không có ý định làm khó người khác, dù sao người ta cũng khó khăn lắm mới có thể kiếm được việc làm nuôi sống bản thân, so với đại tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều như cô đây, quả thật không thể so sánh.

Mạc Từ Yên đang định mở miệng bảo cô sẽ chờ, còn chưa kịp lên tiếng thì phía sau một giọng nói truyền đến:

“Yên Nhi?”

Mạc Từ Yên quay người, một người đàn ông trạc tuổi ba cô đứng đó, ông ăn vận lịch sự, bộ tây trang đen kết hợp với mắt kính đen khiến ông trở nên nghiêm nghị, khi thấy xác định là cô ông mới mở mắt kính ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô chút hung ác, không ít người sợ hãi ông nhưng Mạc Từ Yên biết ông không phải người xấu, người này là Phó Hồng Minh - anh em kết nghĩa với ba cô.

“Chú Phó!” Mạc Từ Yên lễ phép chào một tiếng, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo, làm việc dưới trướng ông ngoại cô, sau khi quen biết ba cô thì liền vứt bỏ thân phận đại ca Minh bang, dần thân vào bạch đạo cùng ba cô xây dựng Mạc thị, có thể nói Mạc thị được như ngày hôm nay Phó Hồng Minh có công không nhỏ.

Đối với người chú này Mạc Từ Yên cảm thấy có lỗi không ít, kiếp trước ông coi cô như con gái, hết mực yêu thương chiều chuộng, khi biết Trác Lâm phụ tình cô ông đã cho không ít người đi đánh Trác Lâm, nếu không phải cô cùng ba ra sức khuyên ngăn thì chỉ sợ Trác Lâm sớm đã nằm viện, chứ không phải chỉ đơn giản là bị thương nhẹ.

Sau đó cô vì Trác Lâm mà bán rẻ Mạc thị ông đã nhìn cô với ánh mắt thất vọng, vì vậy ông hợp tác với anh để giữ gìn Mạc thị, vốn dĩ ông không muốn tổn thương cô, thấy cô vì hấn bất chấp tất cả ông đành bỏ cuộc, để lại Mạc thị cho anh quản lí, sau đó lại trở về dưới trướng của ông ngoại cô.

Càng nghĩ ánh mắt cô càng mơ màng, đôi mắt sớm đã nhắm lệ nhưng cố kìm nén không cho rơi xuống. Kiếp trước không biết cô đã bỏ qua bao nhiêu chuyện, bỏ qua bao nhiêu người hết lòng yêu thương cô... cuối cùng chỉ còn một mình cô cô đơn trên thế giới này, rốt cuộc là vì cái gì?!

Theo đuổi một tình yêu mù quáng không có kết quả, mất hết tất cả mọi thứ... ngay cả anh cũng quay lưng lại với cô. Nghĩ đến đây nước mắt không kìm được mà rơi xuống khiến Phó Hồng Minh đối diện bối rối: “Yên Nhi, làm sao vậy? Có phải tên họ Trác đó lại bắt nạt cháu không?!”

Mạc Từ Yên vốn đang đắm chìm trong quá khứ, nghe sự quan tâm trong lời nói của ông trong lòng không khỏi cảm động, nhin không được mỉm cười trấn an ông: “Chú Phó chú nghĩ nhiều rồi, chỉ là lâu ngày không gặp cháu rất nhớ chú!”

Mặc kệ kiếp trước thế nào, Mạc Từ Yên không muốn suy nghĩ nữa, trải qua bao năm tháng tang thương Mạc Từ Yên cô sớm đã trưởng thành, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, càng không bị lừa bởi tình yêu mù quáng đối với Trác Lâm. Những người yêu thương cô, quan tâm cô cô nhất định sẽ trân trọng, còn Trác Lâm hay những thứ liên quan đến hấn... bất quá chỉ là quá khứ mà thôi!

“Ha ha, con bé này, chú cũng rất nhớ cháu, ba cháu biết cháu đến nên đã dặn chú ra đón cháu. Đi, chú dẫn cháu đi đến phòng ba cháu, ba cháu đang bận họp!” Xoa đầu cô, Phó Hồng Minh mỉm cười, cũng không nhắc đến chuyện Trác Lâm nữa, phân phó trợ lý pha một ly trà cùng vài món điểm tâm mang đến phòng chủ tịch, hai người nhanh chóng đi vào thang máy.

Nhân viên tiếp tân ở sau cô sớm đã tròn mắt kinh ngạc, trong lòng vui sướng hét lên: “Là đại tiểu thư a!” không hổ danh là con gái của chủ tịch và phu

nhân, hèn gì nhìn cô trong xinh đẹp như thế, so với An Nhiên nữ thần - Ảnh hậu trong làng giải trí còn đẹp hơn mấy phần, trong lòng không khỏi hâm mộ, đường gien di truyền của chủ tịch bọn họ quả thật quá tốt!

~~~~~

“Ta nghe ba cháu nói là cháu muốn đến công ty học tập?”

Nhấp một ngụm trà, Mạc Từ Yên mới mỉm cười khẳng định: “Vâng, cháu quả thật muốn đến công ty học tập, dù sao sớm hay muộn cháu cũng sẽ tiếp quản Mạc thị.”

Nói thật, bản thân cô không thích kinh doanh nhưng thân là người thừa kế duy nhất của Mạc thị, cho dù không muốn Mạc Từ Yên cô vẫn phải tiếp quản Mạc thị, không sớm thì muộn. Vì vậy cô sẽ cố gắng học tập, tất nhiên mong có thể sớm ngày gả cho anh, sau đó đưa Mạc thị cho anh quản lý, cô chỉ cần ở nhà làm “vợ hiền dâu thảo” là được rồi!

Bị suy nghĩa của bản thân dọa sợ, Mạc Từ Yên không khỏi đỏ mặt, nhanh chóng lấy lại tinh thần ném vấn đề này ra sau đầu, chuyên tâm nói chuyện cùng Phó Hồng Minh.

Thấy giọng điệu khẳng định của Mạc Từ Yên, người làm chủ như Phó Hồng Minh tránh không khỏi vui mừng. Trước kia Yên Nhi vì tên tiểu tử Trác Lân kia mà không ít lần cãi nhau với ông, khi đó ông cũng thông cảm, dù sao cô cũng là cháu gái ông, thiếu nữ mười sáu đắm chìm trong mối tình đầu khó lòng dứt ra ông hiểu được. Nhưng khi nghe tin con bé vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử, Phó Hồng Minh đau lòng không thôi, ông là người hắc đạo, không vợ không con, lần đầu nhìn thấy Yên Nhi đã xem con bé như con gái mà đối đãi, vậy mà con bé lại vì tên đốn mạt đó mà không biết thương bản thân.

“Cháu có suy nghĩ thế chú rất vui mừng, xem ra Yên Nhi đã trưởng thành hơn rồi!”

“Chú, cháu biết chú lo lắng cho cháu, cháu xin lỗi vì thời gian qua vì Trác Lân mà đã đối xử không phải với chú... cháu quả thật hối hận, cháu biết tất cả nhưng việc chú làm là vì lo lắng cho cháu. Trải qua một lần suýt chết, cuối cùng cháu đã thông suốt rồi, dù sao “đưa hải xanh không ngọt”, cháu hiểu đạo lý này... hần không yêu cháu, cháu cũng không muốn mặt nóng của bản thân đi dán móng lạnh người ta.” Ngự khí nhẹ nhàng, đến gần cuối câu âm thanh có chút cao, bộ dạng kiêu ngạo của đại tiểu thư khiến Phó Hồng Minh đối diện kinh ngạc.

Mạc Từ Yên biết Phó Hồng Minh vì cô sợ cô đau lòng nên mới tránh không nhắc đến Trác Lân, nếu không nghe cháu gái bảo bối vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử thì chỉ sợ ông sớm đã giáo huấn cô một trận rồi. Sống một kiếp Mạc Từ Yên sớm đã trở nên nhạy bén, nhìn bộ dạng của Phó Hồng Minh cô liền biết ông đang nghĩ gì, dù sao ông cũng không phải là người giỏi che giấu cảm xúc.

“Cháu nói là sự thật?” Phó Hồng Minh kinh ngạc, vừa vui vừa mừng, tâm tình phức tạp. Dù sao ông cũng nhìn con bé từ nhỏ đến lớn, tình cảm của cô dành cho Trác Lân nhiều thế nào ông làm sao không, chỉ là hiện tại nghe Mạc Từ Yên nói vậy, nhìn bộ dạng ung dung của cô, dường như quả đã thật đã quên tên họ Trác đó Phó Hồng Minh mới yên tâm thở dài. Xem ra con bé thật sự trưởng thành, có lẽ vì một lần suýt chết nên con bé mới có suy nghĩ như thế, nếu như vậy ông tình nguyện tin cô một lần!

“Chẳng lẽ chú không tin Yên Nhi sao?” Giọng nói có chút giận dỗi khiến Phó Hồng Minh bật cười: “Mới vừa khen cháu trưởng xong cháu lại làm nũng rồi!”

Nghe ông nói vậy Mạc Từ Yên vô cùng vui vẻ, có được sự tin tưởng của ông tất nhiên cô sẽ không khiến ông thất vọng.

“Hai chú cháu nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Là Anh?!

“Ba!”

“Lão đại!”

Người đàn ông từ cửa bước vào, trên người mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, chất liệu vải mềm mại, người hiểu biết nhìn vào tất nhiên nhận ra đây không phải loại vải rẻ tiền, caravat sọc màu xanh dương, kết hợp với bộ vest vô cùng hợp mắt. Hơn nữa người đàn ông trước mắt này cũng là một mỹ nam hiếm có, mặc dù ông đã bước vào tuổi tứ tuần nhưng gương mặt ông vẫn điển trai như thường, vừa nhìn vào thì đã biết hồi còn trẻ ông có nợ đào hoa, khiến không ít thiếu nữ vì ông mà say mê.

Mạc Vũ Hiền bắt đầu đi nhìn Phó Hồng Minh: “Hồng Minh, ở công ty đừng gọi tôi là lão đại, mọi người nghe được sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Ha ha, em quên mất!” Phó Hồng Minh cười trừ, khi không có người ngoài ông vẫn gọi Mạc Vũ Hiền một tiếng “lão đại”, dù sao bọn họ quen nhau hai

mười mấy năm, không chỉ là bạn thân mà còn là anh em vào sinh ra tử với nhau. Nếu không phải có Mạc Vũ Hiền, chi sợ giờ này ông vẫn đang lăn lộn trong hắc đạo, làm đại ca Minh bang ngày ngày chém giết, sống trong máu tươi, nào có khoảng thời gian yên bình như vậy?!

Mạc Vũ Hiền cũng không nói gì, tính tình Phó Hồng Minh ông cũng hiểu rõ đôi chút, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo tất nhiên không giỏi những chuyện giao tiếp, dù sao hắc đạo vốn dĩ thẳng thắn, thà kêu họ cầm dao chém giết, còn hơn bắt họ học những quy tắc cứng ngắt thế này.

Thế nhưng người của hắc đạo lúc nào cũng trọng tình trọng nghĩa, có ơn nhất định sẽ báo đáp, còn hơn những kẻ bạch đạo hai mặt, bề ngoài tốt bụng nhưng trong lòng không biết đang suy tính chuyện gì!

Mạc Tử Yên nghe vậy liền cười trộm, tên gọi “lão đại” này của ba cô xuất phát từ một câu chuyện xưa, khi đó ba cô còn chưa quen mẹ. Hồi đi học Mạc Vũ Hiền có không ít tiếng tăm, trong giới hắc đạo cũng có người biết đến ông, Phó Hồng Minh khi đó là đại ca của Minh bang, nghe danh Mạc Vũ Hiền liền đi thách đấu, đánh đánh đăm đăm một hồi, người thua tất nhiên là Phó Hồng Minh, nhưng Phó Hồng Minh nào đơn giản chịu thua như vậy? Sau đó ngày ngày, Mạc Vũ Hiền bắt đầu có một cái đuôi, Phó Hồng Minh không ngừng thách đấu với ông, một thời gian sau hai người trở thành anh em kết nghĩa, quả thật là không đánh không quen biết. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải nhờ Phó Hồng Minh, Mạc Vũ Hiền chi sợ lúc này vẫn còn độc thân, may mắn nhờ có Vân Hình Như xuất hiện, Mạc Tử Yên cô mới có thể tồn tại trên thế giới này, nói chính xác hơn Phó Hồng Minh là ông mai của ba mẹ cô.

“Thôi, hai cha con nói chuyện đi, em còn có chút việc.” Phó Hồng Minh nói xong liền nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng tư cho hai cha con.

Mạc Vũ Hiền nhìn con gái, lúc này gương mặt của ông trở nên nghiêm nghị, lạnh nhạt mở miệng: “Con quả thật muốn đến công ty học tập? Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?!”

Lúc này nghe Vân Hình Như gọi điện đến nói, Mạc Vũ Hiền còn không dám tin tưởng. Không phải ông không tin vợ mà con gái họ từ trước đến nay vẫn luôn ham chơi, chưa bao giờ có hứng thú với kinh doanh, hơn nữa sự xuất hiện của Trác Lân càng khiến cho bọn họ nhận thức rằng cô quá ngây thơ, ngay cả một tên tiểu tử tầm thường của Trác gia cũng có thể lừa gạt khiến cô không màng安危 của bản thân, huống hồ là thương trường hiểm ác, cô vốn dĩ không thích hợp với nơi phức tạp như thương trường. Thế nhưng, Mạc gia chỉ có người thừa kế duy nhất là Mạc Tử Yên, sớm hay muộn cô cũng phải gánh vác sản nghiệp của gia tộc, vì vậy mới có hôn sự hai năm trước, Ám Dạ Duật là một người tài giỏi, điều này Mạc Vũ Hiền ông hiểu rõ hơn ai hết, hơn nữa hai nhà lại là thế giao, sau khi gả cô đi, ông liền đem Mạc thị giao cho con rể, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, dù sao vợ chồng bọn họ cũng đã lớn tuổi, nên tìm một nơi yên bình sống hết quãng đời còn lại.

Bất quá Ám Dạ Duật từ chối, mặc dù hôn sự không thành nhưng Mạc Vũ Hiền vẫn không có ý trách anh, nhân phẩm của anh thế nào ông còn không rõ sao, một người đàn ông tốt như anh đúng là khó mà gặp được, chỉ tiếc con gái ông không có phúc.

Vốn nghĩ chuyện này kết thúc tại đây, không ngờ hai năm sau hai nhà lại dậy lên một cơn sóng. Tối qua nghe vợ nhắc Minh Tâm gọi đến, bảo con gái đi cùng Ám Dạ Duật, hai người mẹ lại một lần nữa muốn tạo cơ hội cho bọn nhỏ, bị vợ thuyết phục Mạc Vũ Hiền tất nhiên nghe theo.

Hiện tại con gái lại muốn đến công ty học tập, Mạc Vũ Hiền tuy bất ngờ nhưng cũng không có phản ứng gì, mặc dù là con gái ông nhưng Mạc Vũ Hiền vẫn không dám giao Mạc thị cho cô quản lý, dù sao cô cũng còn quá trẻ, kinh nghiệm lại chưa có, cổ đông trong công ty nhất định sẽ bất mãn. Ông không muốn tạo áp lực cho con gái, thế nhưng nhìn con gái hiện tại không hiểu sao Mạc Vũ Hiền lại cảm thấy yên tâm, có lẽ vì sau khi chia tay Trác Lân, con gái đột nhiên thay đổi, trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn.

“Ba, con quả thật đã nghĩ rất kỹ, con là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, con nhất định sẽ cố gắng học tập, sẽ không để ba thất vọng!” Ngờ khi khẳng định, Mạc Tử Yên buông tách trà xuống ngược mặt lên nhìn ông, ánh mắt kiên định của cô khiến ông hài lòng gật đầu.

“Nếu ý con đã quyết, người làm cha này tất nhiên sẽ tin tưởng.”

“Ba, cảm ơn ba!” Lời nói này là thật lòng, ba nguyện ý tin tưởng cô, Mạc Tử Yên vui mừng còn không kịp. Chỉ đáng tiếc trước kia cô không nhận ra mọi việc sớm hơn, rốt cuộc cô đã khiến bao nhiêu người yêu thương phải chịu tổn thương rồi?! Một người, hai người... hay rất nhiều? Mạc Tử Yên không biết, nhưng đời này, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện lặp lại, cô... sẽ bù đắp lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, tuyệt đối không để họ bị tổn thương nữa.

Mạc Tử Yên mỉm cười nhẹ, giống như đóa hoa u lan yếu ớt nở trong bóng đêm, chỉ đơn giản như vậy cũng khiến cho tất cả mọi người không thể dời mắt, gương mặt giống Vân Hình Như vợ ông đến tám phần khiến Mạc Vũ Hiền thở dài một hơi. Con gái ngày lớn ngày càng giống vợ, xinh đẹp như vậy, mỹ lệ như vậy... bất quá cô không hưởng ghen của ông, nếu không sao lại ngu ngốc đi yêu tên tiểu tử họ Trác đó chứ?!

“Con còn chưa có kinh nghiệm kinh doanh nên ta sẽ giới thiệu cho con một người, con theo người đó học tập nhất định sẽ nhanh chóng có thể giúp ta quản lý Mạc thị!”

Mạc Tử Yên kinh ngạc: “Có người khiến ba tin tưởng như vậy sao? Có phải chú Phó không ạ?” Ngoài trừ Phó Hồng Minh, cô thật sự không nghĩ đến người nào khác. Dù sao có được sự tin tưởng của ba cô không hề dễ dàng, Phó Hồng Minh là Tổng giám đốc của Mạc thị, hơn nữa là cánh tay đắc lực của ba cô, trong công ty này người ba cô tin tưởng nhất không ai khác ngoài Phó Hồng Minh, hơn nữa ông cũng có kinh nghiệm mười mấy năm trên thương trường... vừa có năng lực, lại được sự tin tưởng của ba cô, không phải Phó Hồng Minh thì là ai?!

“Không phải!” Mạc Vũ Hiền lắc đầu, không thể không nói ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí này là Phó Hồng Minh, nếu là bình thường ông sẽ chọn ông ấy, thế nhưng ông không chỉ là chọn người đến dạy cho con gái mình đơn giản như vậy, dựa vào mệnh lệnh của vợ yêu, nếu để bà biết được người đó là Phó Hồng Minh, chi sợ ông khó mà sống qua ngày với Hình Như.

“Không phải sao?” Mạc Tử Yên nghiêng đầu suy nghĩ, kiếp trước cô cũng không có tiếp quản Mạc thị nên cũng không biết mọi chuyện diễn ra thế nào, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc người đó là ai?!

“Ba đã gọi cho cậu ta, một lát nữa cậu ta sẽ đến.” Dứt lời Mạc Vũ Hiên tiếp tục làm việc, bỏ mặc con gái ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ.

Khoảng mười lăm phút sau, thư ký gọi đến thông báo “Người đó đã đến” Mạc Vũ Hiên đơn giản bảo cho cậu ta vào sau đó liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên đang ngồi ăn điểm tâm trên sofa, nở nụ cười bí hiểm rồi nhìn về phía cửa, Mạc Từ Yên phát hiện nụ cười của ba cô liền không khỏi sợ hãi, trong lòng thấp thỏm không yên.

Ba cô từ trước đến nay vốn dĩ rất ít cười, huống hồ nụ cười bí hiểm như vừa nãy... cô không khỏi run lên, cảm giác như bị người khác tính kế khiến Mạc Từ Yên khó chịu, thế nhưng cô vẫn tò mò dõi theo cánh cửa.

“Cạch.” Cánh cửa mở ra, người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, vừa nhìn Mạc Từ Yên liền không khỏi tròn mắt kinh ngạc, trong lòng đủ loại tư vị không nói lên lời.

Là anh?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Một Tiếng “Tiểu Yên”

Người đàn ông đứng đó, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng được cắt may tinh tế, quần tây đen gọn gàng thẳng tắp, để lộ dáng người cao gầy, khí chất thanh đậm nhẹ nhàng, không cần nhìn vào gương mặt, chỉ xét về khí chất thôi trên đời này cũng hiếm có người có thể so sánh với anh, mà người này không ai khác chính là Âm Dạ Duật!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, cảm xúc đan xen vào nhau, không khỏi nhớ đến nụ cười vừa nãy của Mạc Vũ Hiên, nhất thời hiểu ra vấn đề. Người mà ba tin tưởng muốn cô đi theo học tập không phải chú Phó mà là anh, tuy nhiên điều này khiến cô cảm thấy khó hiểu, Mạc thị không phải thiếu nhân tài, ba muốn cô tiếp quản Mạc thị thì không phải tốt hơn hết là nên chọn người trong công ty sao, như chú Phó chẳng hạn?

Nếu là hai năm trước, chuyện này xảy ra thì cô cũng chẳng lấy làm lạ, hai nhà vốn là thế giao, sự việc này chỉ là cái cớ để hai người họ bồi dưỡng tình cảm. Nhưng bởi vì hôn sự không thành, hai nhà mặc dù còn qua lại nhưng ít nhiều vẫn gượng gạo, biết rõ tính tình của ba nhưng cô không ngờ, thế mà hiện tại ba lại nhờ đến anh?!

“Mạc tổng, chào chú!” Anh lễ phép gật đầu chào Mạc Vũ Hiên, ánh mắt như có như không liếc qua vị trí của cô.

Ba ngày không gặp cô vẫn xinh đẹp như vậy, hôm nay cô mặc chiếc váy tím ôm sát người, để lộ đường cong quyến rũ, nổi bậc làn da trắng nõn của cô, cô ngồi im lặng một góc sofa tựa như đóa hoa oải hương yên tĩnh không màng thế sự nhưng vẫn khiến người khác chú ý đến, ánh mắt không khỏi dõi theo cô. Âm Dạ Duật phát hiện, bất kể là chiếc váy màu gì chỉ cần khoác lên người cô thì cho dù không thích hợp cũng trở nên vô cùng hài hòa, màu tím thùy chung nhẹ nhàng nhưng không kém phần quyến rũ.

Mạc Vũ Hiên thấy anh liền vui vẻ ra mặt, mỉm cười: “Cháu ngồi đi, đừng khách sáo.” Phán phó thư ký mang cả phê cho anh, ánh mắt ông rơi vào người con gái bảo bối rồi tiếp tục nói: “Duật, đây là Yên Nhi, hai đứa đã từng gặp nhau!”

Âm Dạ Duật là đứa con rể mà ông hài lòng nhất, nhìn anh từ nhỏ đến lớn, bất kể là thái độ hay phong cách làm việc đều khiến ông hài lòng không thôi, giao Mạc thị cùng con gái bảo bối cho anh, ông hết sức yên tâm. Nhưng người tính không bằng trời tính, con gái không chịu mối hôn sự này, người làm cha như ông cũng vô cùng khó xử, tiểu tử nhà họ Trác ông cũng gặp vài lần, mặc dù cũng là “nhân trung chi long” nhưng so với đứa con rể trước mắt vẫn kém xa, chỉ nhìn cách xử đối xử với con gái bảo bối nhà ông, ông liền hiểu rõ Trác Lâm không xứng đáng với tình yêu của cô.

Âm Dạ Duật là con người lạnh nhạt, mặc dù giữa anh và con gái ông không có cái gọi là tình yêu nhưng sau khi kết hôn, cô đã là vợ anh, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, ít nhất dựa vào quan hệ hai nhà, anh sẽ không khiến cô phải chịu bất kỳ ủy khuất gì.

“Xin chào, Mạc tiểu thư!” Âm Dạ Duật gật đầu, nhớ đến mục đích ngày hôm nay của bản thân, trong lòng không khỏi cười khò. Tối qua vừa về đến nhà, anh đã phải đối diện với gương mặt dầm lệ của mẫu thân đại nhân, còn có ánh mắt sắc như dao của phụ thân đại nhân, một lúc sau anh rốt cuộc cũng hiểu vấn đề, bởi vì anh luôn trốn xem mắt khiến mẹ đau lòng khóc lóc, cha anh tức giận, nói tới nói lui rốt cuộc thì hôm nay anh phải đến đây gặp cô.

Mạc tiểu thư...? Đạm mạc xa cách như vậy khiến Mạc Từ Yên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia sáng không rõ, ngập ngừng mở miệng: “Xin chào...”

Nghe được anh gọi, Mạc Từ Yên sớm đã tức giận, vứt bỏ chuyện ba cô làm sao phải nhờ đến anh ra sau đầu, trong lòng thầm mắng Âm Dạ Duật đáng ghét. Anh lạnh nhạt như thế, xa cách như thế, còn gọi cô là Mạc tiểu thư, so với Châu tiểu thư hôm trước cùng những cô gái anh đi xem mắt thì có khác gì?!

Con tức bị ghen không thể phát tác, chỉ có thể im lặng ngồi đó, cô không muốn bản thân cùng những cô gái khác đánh đồng nhưng cách anh đối xử với cô như người xa lạ khiến cô cảm thấy không vui. Cô biết trước kia là bản thân cô sai, nhưng ông trời cho cô cơ hội sửa lỗi chẳng lẽ anh lại không cho cô

cơ hội sao? Mặc dù biết theo đuổi anh không phải dễ dàng nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy uất ức.

Thấy biểu hiện của con gái, Mạc Vũ Hiền không khỏi suy nghĩ đến lời nói của vợ, hài lòng gật đầu, xem ra lần này Hình Như quả thật đã suy nghĩ đúng, con gái đúng là có thiện cảm đối với Âm Dạ Duật. Bất quá tuổi trẻ thời nay thật là khó hiểu, xem chừng ông đã già, con gái nếu thích Âm Dạ Duật, ông vui mừng còn không kịp sao có thể phản đối, chỉ là nếu con gái vẫn chưa quên Trác Lân mà đến với Âm Dạ Duật thì...

“Duật, Yên Nhi muốn đến công ty học tập nhưng trong công ty không có nhân tài, ta thấy cháu có tài năng lại có kinh nghiệm, không biết cháu có đồng ý nhận lời dạy dỗ con gái bảo bối của ta không?!” Mạc Vũ Hiền nói dối không chớp mắt, đường đường là chủ tịch của Mạc thị, lại đi nói công ty của bản thân không có nhân tài, chuyện này đồn ra ngoài danh tiếng Mạc thị lập tức sụp đổ không ít, bất quá vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà vợ đã giao, Mạc tổng của chúng ta không hề biết hai chữ vô sỉ viết thế nào.

Âm Dạ Duật nghe vậy chỉ có thể cười trừ: “Mạc tổng nói đùa, bất quá chú đã mở lời, cháu cung kính không bằng tuân mệnh.” Nếu không đồng ý, chỉ sợ tối nay về đến nhà anh phải đối mặt với gương mặt khóc lóc của mẹ, cha anh thấy vậy đau lòng không thôi, lại bắt anh đi xem mắt.

Hai người đàn ông đều vì nhiệm vụ được giao hoàn thành mà cảm thấy vui vẻ, bỏ mặc Mạc Tử Yên buồn bực ngồi đó, không biết qua bao lâu rốt cuộc Mạc Vũ Hiền cũng hạ lệnh đuổi khách, hận không thể lập tức đóng gói cô bỏ lên xe anh khiến cô vốn buồn bực lại càng buồn bực.

Trên đường đi hai người không ai mở miệng, không khí căng thẳng đến đáng thương, để lại không ít nhân viên dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn đôi trai tài gái sắc sánh đôi bước khỏi cửa công ty.

Ngồi trên xe, ánh mắt cô rơi vào hàng cây bên đường, trong lòng suy nghĩ vẫn vương đột nhiên một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Mạc tiểu thư dường như không đồng ý với cách làm của Mạc tổng? Không sao, nếu như vậy hiện tại quay trở lại vẫn còn kịp.”

Mạc Tử Yên nhìn anh, gương mặt anh thập phần nghiêm túc, bộ dạng định quay đầu xe khiến cô không khỏi mở miệng ngăn cản: “Không phải...”

“Sao?” Âm Dạ Duật ngừng xe bên đường, lúc này anh mới quay đầu đối diện với ánh mắt cô, đôi mắt anh trong suốt như nước, hoàn toàn tĩnh lặng, giọng nói gần sát bên tai, mùi trà xanh thoang thoảng giữa chớp mũi khiến cô giật mình cúi đầu.

“Không cần phải quay về...”

“Mạc tiểu thư, nếu cô không muốn cũng không cần phải ép mình, nhìn gương mặt tức giận của cô tôi có thể hiểu.”

“Không phải!” Mạc Tử Yên lắc đầu, phủ nhận lời nói của anh.

“Cô đang tức giận?!” Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu khẳng định khiến cô không khỏi giật dử: “Không có!”

Nhìn giọng điệu trẻ con của cô, đột nhiên trong đầu anh lóe lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô, vì vậy anh tiếp tục mở miệng: “Cô có.”

“Không có...”

“Cô có!”

“Đúng vậy, em là đang tức giận!” Nghe ra giọng điệu cười cợt trong lời nói của anh, con giận vốn bị cô kìm nén nửa ngày trời rốt cuộc không nhịn được nữa mà bộc phát.

“Tôi khiến cô tức giận?”

“Đúng vậy, là anh chọc giận em!”

Âm Dạ Duật nheo mắt: “Mạc tiểu thư, tôi không nhớ...” Anh còn chưa dứt lời đã bị Mạc Tử Yên cướp mất: “Không cho gọi!”

Lúc này Mạc Tử Yên ngẩng đầu lên, ánh mắt cô sáng như sao, bên ngoài xe cô chạy không ngừng, ồn ào náo nhiệt nhưng anh vẫn nghe rõ mồn một lời nói của cô: “Không cho phép anh gọi là Mạc tiểu thư!”

“Ồ?” Âm Dạ Duật mặt không biểu tình, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

“Anh... anh có thể học theo mẹ anh gọi em một tiếng “Yên Nhi” hoặc cũng có thể...” Gọi em là bà xã.

Bất quá lời nói phía sau cô không dám mở miệng, hiện tại quan hệ giữa bọn họ còn chưa tiến triển đến mức đó, nói bọn họ là người yêu, Mạc Tử Yên cảm thấy không giống, anh xa cách như vậy, cho dù muốn cô cũng khó mà đến gần, nói bọn họ là người xa lạ, nhớ những lần trước bọn họ tỏ ra thân mật khiến cô không khỏi đỏ mặt, đến người khác cũng khó mà tin tưởng hồ là cô?! Nói tóm lại, quan hệ của họ vô cùng áy náy, không thể giải thích được!

“Theo như trí nhớ của tôi, tôi và cô không thân như vậy?!”

Mạc Tử Yên cảm môi, rừ mắt không thèm nhìn đến gương mặt tuấn tú của anh nữa, ánh mắt cô không khỏi đổ lên dòng người không ngừng qua lại, trong lòng cảm thấy uất ức không thôi.

Cuộc sống hôn nhân của họ tuy không có tình yêu nhưng không vì có phải vì giao tình giữa hai nhà hay ba cô ủy thác mà anh đối xử với cô rất tốt, mặc

dù gặp mặt nhau không nhiều nhưng sự quan tâm anh dành cho cô là một lời không thể nói hết, mùa hè nóng nực anh sẽ thu xếp công việc đưa cô đi nghỉ mát, mùa đông lạnh giá anh sẽ về sớm báo đi Hà nấu canh nóng cho cô, còn mua không ít áo lông cho cô, chỉ sợ cô sẽ cảm lạnh. Cô biết anh quan tâm cô nhưng vì bị tình yêu đối với Trác Lâm che mờ mắt, nếu không... đứng trước một người đàn ông như anh, bất kể cô gái nào cũng sẽ động lòng!

“Tiểu Yên.”

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Rốt cuộc Mạc Từ Yên cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ to, dường như không thể tin được hai chữ “Tiểu Yên” đó lại xuất phát từ anh.

Kí ức lùa về, không khỏi nhớ đến ngày tổ chức hôn lễ của bọn họ, trong phòng cô dâu, anh đứng trước mặt cô, gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” khiến cô kinh ngạc, còn chưa đợi cô mở miệng anh đã nói tiếp, nói xong anh quay người rời đi, để lại cô ngẩn ngơ đứng đó, trong lòng không rõ tư vị.

Đến tận bây giờ Mạc Từ Yên vẫn chưa từng quên, khi đó anh nói:

“Tôi sẽ không gọi em là Yên Nhi, bởi vì bây giờ em đã là vợ của tôi, tôi muốn gọi em một cái tên chỉ thuộc về một mình tôi - Tiểu Yên.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thư Ký

“Tiểu thư...”

“Vị tiểu thư này...”

Mạc Từ Yên hồi phục tinh thần, quay đầu theo tiếng gọi, chỉ thấy người đàn ông tuổi ngoài ba mươi mặc đồ bảo vệ đứng bên cửa xe không biết mờ từ bao giờ, thấy cô nhìn sang ông không khỏi vui mừng cảm thán: “Tổng giám đốc đã vào trong rồi, không biết tiểu thư có muốn xuống xe hay không?” Nhiệm vụ của ông là lái xe tổng giám đốc vào bãi đỗ xe, nếu có trợ lý Trương bên cạnh thì cậu ta sẽ trực tiếp lái vào, hôm nay ông chỉ thấy một mình Tổng giám đốc đi ra ngoài, không ngờ trở về lại có thêm một cô gái. Chuyện riêng của tổng giám đốc, nhân viên bảo vệ như ông cũng không muốn nhiều chuyện, dù sao công việc này khó khăn lắm ông mới tìm được, chỉ là về ngoài của cô gái này quá bắt mắt, không muốn chú ý cũng khó, thấy Tổng giám đốc đã đi vào trong mà cô gái này vẫn ngẩn ngơ ngồi đó, ông mới bất đắc dĩ mở miệng thôi.

Giật mình, Mạc Từ Yên quay đầu nhìn sang ghế xe bên cạnh sớm đã không thấy bóng người, thầm nghĩ có lẽ bản thân cô suy nghĩ quá nhập tâm mới không biết anh đã xuống xe từ khi nào. Đôi chân dài bước ra khỏi xe, ổn định thân hình Mạc Từ Yên không khỏi áy náy nhìn chú bảo vệ đứng đó, mở miệng: “Đã làm phiền chú!” Dứt lời liền quay người bước vào trong, để lại chú bảo vệ ánh mắt kinh ngạc không nói nên lời.

Tòa nhà lớn sừng sững hiện ra, giữa trung tâm đô thị lại càng làm cho nó trở nên khổng lồ, ánh sáng Mặt Trời phản chiếu qua khung cửa kính, không gian trở nên bùng sáng lạ thường. Âm Dạ thị - một trong những công ty bậc nhất của thành phố S, so với Mạc thị chỉ hơn chứ không kém, Âm Dạ là gia tộc lâu năm của thành phố S, một gia tộc quân nhân, nhiều đời cống hiến cho đất nước nhưng không biết vì sao đến đời của Âm Dạ Duật thì lại chuyển sang kinh doanh. Tuy nhiên, chỉ trong vòng mười mấy năm Âm Dạ Duật đã đưa Âm Dạ thị trở thành con rồng trong nền kinh tế, hơn hẳn nhiều công ty lớn khác khiến không ít lão già trong thương giới khiên nề.

Cô tuy làm dâu nhà anh năm năm nhưng nguyên nhân sâu xa trong đó Mạc Từ Yên cũng không rõ ràng, khi đó trong tâm của cô chỉ có một mình Trác Lâm, hoàn toàn không chứa được hình ảnh của anh, cho dù anh và gia đình đối xử tốt với cô thế nào thì cũng không thể đã động đến trái tim cô.

Đi vào công ty, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đang đứng đó Mạc Từ Yên không chút do dự đi đến bên cạnh, kéo lấy tay áo người đàn ông, cho dù chỉ là bóng lưng thì cô vẫn có thể khẳng định đó là anh.

“Lúc này anh gọi em là gì?”

Tiểu Yên.

Đó là cái tên thuộc về anh, chỉ mình anh mới có thể gọi cô như vậy.

Từ khi trùng sinh, Mạc Từ Yên muốn quên đi tất cả mọi chuyện kiếp trước, quên đi mọi đau thương, lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, quên đi tình yêu đối với Trác Lâm để có thể toàn tâm toàn ý yêu anh nhưng cô không thể. Cho dù bắt đầu lại, cho dù ba mẹ tha thứ cho cô, cho dù kết thúc tình yêu đối với Trác Lâm thì đêm đêm cô vẫn mơ thấy anh, thấy quá khứ sai lầm của cô, thấy anh từ từ rời xa cô...

Tiểu Yên - cái tên mà cô luôn giấu kín từ tận sâu trong đáy lòng, đã rất lâu Mạc Tử Yên chưa từng nghe qua, từ khi cô đẩy anh vào đường cùng thì anh đã không còn gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” nữa, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai gọi cô bằng cái tên đó, bởi vì chỉ có anh mới gọi cô như vậy.

Tuy chỉ là thoáng qua nhưng cô nghe rất rõ, là giọng nói của anh, thanh âm trầm thấp không lẫn vào đâu được, là mùi hương trà xanh thoang thoảng mà cả đời này Mạc Tử Yên chưa bao giờ quên.

Ám Dạ Duật nhìn xuống tay áo đang bị kéo, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Mạc thư ký, nơi này là công ty!”

Mạc... Mạc thư ký?!

Mạc Tử Yên kinh ngạc, không khỏi ngẩn đầu nhìn xung quanh, công ty có không ít người qua lại, bất kể là khách hàng hay nhân viên thì ánh mắt họ vẫn tập trung vào người bọn họ, Mạc Tử Yên thầm than, vội vàng bỏ tay áo anh ra, gương mặt anh bình tĩnh không biểu tình đi thẳng vào thang máy, Mạc Tử Yên thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Khách hàng bộ dạng tò mò, trong lòng thầm suy đoán thân phận của hai người, trai tài gái sắc chung một chỗ tựa như bức tranh thủy mặc, đẹp đôi đến thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả thành lời khiến người khác ngưỡng mộ không thôi. Bất quá so với khách hàng bình tĩnh đánh giá thì toàn thể nhân viên trong công ty không tránh khỏi hoảng hốt, Tổng giám đốc từ trước đến nay không gần nữ sắc, tầng 18 của Tổng giám đốc chỉ có Tôn thiếu cùng trợ lý Trương mới có thể đặt chân lên, không ít tin đồn bọn họ đoạn tụ, điều này mọi người đều biết, cũng khiến không ít nhân viên nữ tan nát cõi lòng.

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc đưa một cô gái đến công ty!

Lúc này thấy trợ lý Trương đứng đó thì bọn họ liền biết Tổng giám đốc đã trở lại, Tổng giám đốc đã đi vào mà xe vẫn đậu đó, chú bảo vệ cũng chưa lái xe vào bãi đỗ xe khiến không ít người cảm thấy kì lạ, một lúc sau, một cô gái bước xuống, mọi người đều thấy rõ ràng, cô gái đó là bước xuống từ xe Tổng giám đốc bọn họ!

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc thân mật với một cô gái như vậy!

Cổ tay trắng nõn kéo lấy tay áo sơ mi trắng, khiến chiếc áo không khỏi nhăn lại một đoạn nhưng chủ nhân của nó dường như không để ý, hai người bộ dạng thân mật khiến toàn thể nhân viên công ty chỉ sợ bản thân hoa mắt!

Lần đầu tiên, bên người Tổng giám đốc xuất hiện một thư ký là nữ, hơn nữa bộ dạng còn xinh đẹp như thế này!

Từ trước đến nay bên người Tổng giám đốc chỉ có một người duy nhất là trợ lý Trương, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ của Tổng giám đốc cũng do một tay trợ lý Trương xử lý, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ bọn họ là một đôi. Hiện tại, một cô gái xinh đẹp xuất hiện trở thành thư ký của Tổng giám đốc, chiếc ghế để trống bao lâu rồi cuộc cũng có người ngồi, mọi người tâm tình phức tạp nhìn theo bóng lưng hai người.

Thang máy yên tĩnh không ngừng đi lên, anh đang đọc tài liệu, Trương Đình bên cạnh im lặng đứng xem có sía sót gì không nên cô cũng không mở miệng làm phiền, bầu không khí ngột ngạt kết thúc khi âm thanh “Ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, tầng 18 xuất hiện trước mắt bọn họ.

Căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến lòng cô không khỏi chạnh lại, đồ đạc trong phòng đều được sắp xếp như trong trí nhớ, chưa từng thay đổi, nhưng lại dư một cái bàn làm việc. Chiếc bàn được làm bằng gỗ, đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, bàn làm việc gọn gàng ngăn nắp, ngoài những vật dụng dành cho nhân viên, thứ khiến cô chú ý nhất chính là dòng chữ: Thư ký Mạc Tử Yên.

Hóa ra chiếc bàn này là dành cho cô!

“Trương Đình, sau này cô ấy sẽ là thư ký riêng của tôi.” Ám Dạ Duật nhận lấy tập tài liệu từ tay Trương Đình đi đến bên bàn làm việc, sau đó mới quay đầu nhìn cô, tiếp tục nói: “Từ bây giờ cô là thư ký của tôi, nếu có gì không hiểu có thể hỏi Trương Đình!”

Mạc Tử Yên gật đầu, nhìn người đàn ông trước mặt mở miệng: “Trợ lý Trương, mong được giúp đỡ.”

Trương Đình, hai mươi bảy tuổi, tướng mạo tuấn tú nghiêm nghị, tốt nghiệp đại học Harvard chuyên ngành kinh doanh của Mỹ, tính tình trầm tĩnh, tuy ít nói nhưng tài ăn nói không hề đơn giản, là cánh tay đắc lực của Ám Dạ Duật, một lòng trung thành với anh.

Mạc Tử Yên hiểu rất rõ về Trương Đình, sau khi cô gả cho anh thời gian gặp Trương Đình cũng không ít nhưng cô không mấy bận tâm, đến mấy năm sau gặp lại Trác Lâm, cô mới vì hận mà phản bội anh, khi Ám Dạ thị rơi vào tay Trác Lâm, Trương Đình tìm mọi cách liên hệ với Tôn Lãnh Diệt nhằm muốn lấy lại công ty, nhưng mọi kế hoạch liên bị phá vỡ bởi cô, điều này khiến cô cảm thấy có lỗi với Trương Đình.

“Mạc tiểu thư, mong được giúp đỡ.”

Khi Mạc Tử Yên đánh giá Trương Đình, đồng thời hần cũng đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, Trương gia là một gia tộc nhỏ của thành phố S, vì mang ơn mà từ xa xưa đã một lòng cống hiến cho Ám Dạ gia, từ nhỏ hần đã cùng Ám Dạ Duật, Tôn Lãnh Diệt lớn lên, hần là cấp dưới đồng thời cũng là bạn bè, hôn sự hai năm trước của hai nhà Trương Đình tất nhiên biết rõ, vì vậy đối với Mạc Tử Yên hần cũng không khỏi khách sáo.

Tuy hôn sự hai nhà không thành nhưng phu nhân lại một lần nữa muốn gắn ghép hai người với nhau, lệnh cho hần phải trở thành nguyệt lão, trông chừng hai người, vốn dĩ Trương Đình không mấy tình nguyện nhưng hôm nay nhìn thấy hành động thân mật của hai người, ánh mắt không khỏi lóe sáng, xem ra

nhệm vụ phu nhân giao hẳn không không phải không thể hoàn thành.

“Đừng gọi tôi là Mạc tiểu thư, tôi đến đây là để làm nhân viên, không phải làm tiểu thư, không cần khách sáo như vậy!” Mạc Từ Yên lắc đầu, đối với việc vì sao Trương Đình biết thân phận của cô, cô cũng không mấy bận tâm.

“Mạc thư ký, cô đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu công việc cho cô.”

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi theo Trương Đình ra khỏi cửa, trước khi cánh cửa khép lại cô vẫn không quên nhìn về phía anh, chỉ là ánh mắt Âm Dạ Duật chưa từng rời khỏi tài liệu, điều này khiến cô không khỏi ừ ừ cúi đầu.

Thu hết hành động của cô vào mắt, Trương Đình không khỏi cười thầm, cái này có phải gọi là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” không? Bất quá nhớ đến hành động vừa rồi của hai người, hẳn không khỏi lắc đầu, rõ ràng hai người đều có ý mà, nếu không Âm Dạ Duật sao có thể để cô chạm vào người cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Âm Dạ Gia

Buổi chiều, mặt trời phía tây bắt đầu lặn dần, bầu trời một màu đỏ xen lẫn sắc cam, ánh nắng chiều tà chiếu xuống mặt đất, mọi thứ dần chìm vào bóng đêm, một ngày nháy mắt liền trôi qua.

Bóng lưng cao gầy đứng đó, cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản kết hợp với chiếc váy công sở đen, làm nổi bật lên đường cong cơ thể, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, tay cô cầm một chiếc túi xách đen mang nhãn hiệu thời trang mới nhất hiện nay, thành phố S chưa có đến năm cái. Lúc này gió thổi thoảng qua, váy cùng mái tóc cô hòa vào làn gió, có loại tư vị nói không nên lời, tuy chỉ là bóng lưng nhưng cũng khiến người khác điên cuồng.

“Từ Yên em còn chưa về sao?”

Nghe tiếng gọi, cô gái quay người lại để lộ gương mặt xinh đẹp, dưới ánh nắng của mặt trời đôi mắt cô không khỏi lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

“Chị Vương?”

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước mặt Mạc Từ Yên, Vương Hạ từ trong xe ló đầu ra, bộ dạng có chút tinh nghịch, khác hẳn lúc ở trong công ty, cô nhìn Mạc Từ Yên đứng đó, trong lòng không khỏi lo lắng cho cô gái nhỏ lần đầu tiên bước chân ra xã hội này. Thành phố S an ninh tốt, hơn nữa trước cửa Âm Dạ thị có không ít bảo vệ nhưng Vương Hạ cũng không an tâm, hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Mạc Từ Yên lại một mình đứng đó, cô nàng xinh đẹp như vậy nữ nhân như cô còn nhìn không được mà say mê hưởng hồ là nam nhân, nếu lỡ như gặp người xấu... Vương Hạ không dám nghĩ tiếp nữa, mặc dù cô có hẹn ăn tối với Trương Đình nhưng vì Mạc Từ Yên, hủy một bữa cũng không sao.

Nếu Trương Đình biết được ý nghĩ của Vương Hạ chắc hẳn sẽ tức điên lên, khó khăn lắm mới tìm được một nhà hàng theo ý cô, vậy mà hiện tại chỉ vì Mạc Từ Yên mà cô lại nói hủy là hủy, bản thân hẳn làm nguyệt lão cho người khác nhưng tình duyên của mình lại không thể giữ được, đây đúng là chuyện cười!

“Sao em không về? Hay chị đưa em về nhé?”

“Không cần đâu, anh chị cứ về đi, em có hẹn rồi.” Nhìn thấy bên cạnh Vương Hạ là Trương Đình thì ánh mắt cô lướt qua người hai người, bộ dạng mờ ám khiến Vương Hạ tức giận.

Nói hai người không có quan hệ mờ ám, ai mà tin cho được? Mặc dù Vương Hạ một mực phủ nhận quan hệ giữa hai người nhưng nhìn thái độ của Trương Đình, ánh mắt hắn dõi theo Vương Hạ rõ ràng cho thấy giữa bọn họ không chỉ đơn giản là bạn bè, dù sao cũng trải qua một mối tình Mạc Từ Yên sao lại có thể không biết ánh mắt đó là gì, chỉ là Vương Hạ đầu gối không phát hiện ra mà thôi.

Nghe lời nói của Mạc Từ Yên, Trương Đình bộ dạng hiểu rõ, tối qua hẳn cũng đã nghe quản gia nói qua, hôm nay Mạc tiểu thư sẽ đến Âm Dạ gia dùng bữa, phu nhân cũng không biết đang chuẩn bị kế hoạch động trời gì mà tối qua đến giờ vẫn trình diễn một màn gà bay chó sủa, hạ nhân không phận sự đều bị đuổi ra ngoài, Trương Đình cũng không ngoại lệ, vì vậy tối nay hẳn mới có thể cùng Vương Hạ ra ngoài ăn tối.

Vương Hạ giả vờ giận dỗi: “Nếu người ta đã không muốn nhận lòng tốt của tôi thì tôi cũng không muốn mặt nóng của mình đi dán móng lạnh của người ta!”

Tuy biết rõ cô nàng chỉ là giả vờ nhưng Mạc Từ Yên cũng không chịu thua kém, châm chọc mở miệng: “À, chỉ là tôi không muốn làm bóng đèn cản trở hai người nào đó mà thôi!”

Mặt Vương Hạ đỏ lên, thẹn quá hóa giận rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, yêu cầu Trương Đình lái xe đi, bỏ lại Mạc Từ Yên một mình đứng nơi đó. Không phải vì cô không lo lắng cho cô nàng nhưng nhìn thấy chiếc xe phía sau, Vương Hạ tất nhiên hiểu rõ người Mạc Từ Yên đang đợi đã đến, cô cũng

không muốn ở lại để tiếp tục cô nàng đùa giỡn, Trương Đình cũng phát hiện ra chiếc Lamborghini phía sau nên bình thần lái xe đi thẳng.

Xe Trương Đình vừa rời đi thì chiếc Lamborghini màu trắng chạy từ trong bãi đỗ xe ra dừng trước mặt Mạc Tử Yên, Âm Dạ Duật bước xuống xe, bộ dạng quý ông mở cửa xe cho cô, Mạc Tử Yên ngoan ngoan bước vào xe, vô cùng hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của anh.

Ánh đèn lấp lánh bên đường, thành phố S vào đêm nhộn nhịp không kém, bên đường người người không ngừng qua lại, những chiếc đèn màu từ các cửa hàng phát ra vòng cung rực rỡ, chói mắt khiến người khác cảm thấy vui vẻ, thế nhưng đối với Mạc Tử Yên hiện tại thì cô không có tâm trạng thế này. “Làm sao vậy?” Nhận thấy cô có chút khác thường, anh liền quan tâm mở miệng.

“Thật sự không cần chuẩn bị gì sao...?” Mạc Tử Yên ngập ngừng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, thật sự bản thân cô cũng không biết phải nói gì.

Chỉ là một bữa cơm tối vốn dĩ không cần nghiêm trọng hóa vấn đề nhưng trong lòng cô cứ có cảm giác là lạ, như con dâu lần đầu tiên ra mắt gia đình chồng, cảm giác này khiến cô bối rối nhưng cũng tức cười không kém.

Kiếp trước đối diện với Trác gia Mạc Tử Yên cô cũng không có cảm giác thế này, dù sao cô chính là yêu Trác Lâm, cho dù gia đình hần không đồng ý cô cũng không có ý định buông tay, khi bị bà Trác si nhục cô vốn dĩ mang theo hy vọng Trác Lâm sẽ ra mặt giúp cô, dù sao cô cũng là bạn gái hần nhưng là cô nghĩ nhiều rồi, hần không những không ra mặt vì cô mà còn đứng một bên không quan tâm, dường như hai người phụ nữ trước mặt đối với hần không có bất cứ quan hệ gì. Khi đó cô đơn thuần nghĩ rằng bởi vì đối phương là mẹ hần nên hần mới như vậy, Mạc Tử Yên trong lòng tự an ủi, nhưng khi nhìn thấy hần vì cô gái đó mà chịu một cái tát của bà Trác, Mạc Tử Yên liền biết hết thảy là do bản thân cô ảo tưởng, vốn dĩ hần không hề yêu cô, mà tâm của hần, từ trước đến nay đều dành cho cô gái đó, một chút tổn thương nhỏ cũng không muốn cô ta phải chịu!

Âm Dạ Duật lắc đầu, lúc chiều ngủ được một lúc nên tinh thần hiện tại của anh tốt hơn không ít, nghe cô nói vậy liền biết cô đang lo lắng chuyện gì, anh cười nhạt.

“Mẹ tôi mời, sao em phải chuẩn bị chứ?”

Mạc Tử Yên cắn môi: “Lễ tiết tất nhiên không thể...” Trước kia cô cũng không quan trọng mọi chuyện như vậy, bỏ qua bước ra mắt gia đình chồng, cô và anh trực tiếp đăng ký kết hôn sau đó liền tổ chức hôn lễ, mọi việc đều diễn theo ý của hai nhà nhưng lòng cô vốn dĩ không muốn nên tất nhiên cũng không xem trọng quá nhiều, hơn nữa hai nhà lại thân thiết với nhau từ lâu nên chẳng có lý do gì khiến cô phải lấy lòng mẹ chồng, hòa thuận với em chồng. Bất quá hiện tại mọi chuyện không giống trước, tuy không phải là lần đầu tiên gặp gỡ gia đình anh nhưng cảm giác hồi hộp trong lòng cô không dừng được, khiến cả người cô đứng ngồi không yên.

“Chỉ là một bữa tối mà thôi, cũng không phải lần đầu tiên em gặp mẹ tôi.”

Mẹ anh tuy nắm quyền cả Âm Dạ gia nhưng bà cũng không phải loại người hay làm khó dễ người khác, dù sao bà cũng giống với những quý phu nhân khác, hơn nữa thái độ của mẹ anh đối với cô rõ ràng là vô cùng là hài lòng với đứa con dâu này, nếu không làm sao ra lệnh cho anh phải bắt cóc cô về nhà, tuy không biết kế hoạch của mẹ là gì nhưng anh tin chẳng có việc gì phải lo lắng cả.

Nhớ lại lần trước gặp mẹ anh ở cô nhi viện, ấn tượng với cô không tồi nên Mạc Tử Yên yên tâm hơn một chút nhưng tay cô nắm chặt túi xách, để lộ vẻ bất an không hề che giấu.

Cứ như vậy chiếc xe chạy thẳng đến biệt thự Âm Dạ gia, một loạt biệt thự cổ kính theo phong cách Châu Âu từ từ lui về sau, một căn biệt thự lớn hơn rất nhiều so với những căn biệt thự vừa nãy hiện ra, bốn phía có tường và cửa sắt bao lấy cho thấy thân phận và địa vị chủ nhân căn nhà này.

Xuyên qua cánh cổng lớn màu trắng, Mạc Tử Yên đi phía sau anh, ánh mắt không khỏi nhìn xung quanh, cảm giác quen thuộc nhưng dường như lại có phần khác trước, biệt thự được bao quanh bởi những khóm hoa cỏ đầy màu sắc được chăm sóc kỹ lưỡng, nở hoa trong sự yên lặng, chỉ có gió thổi qua tạo lên những âm thanh rất nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt có thể thấy được chủ nhân nơi này là một người nhân nhã.

“Thiếu gia cậu về rồi, phu nhân đang chờ.”

Mạc Tử Yên nhận ra người phụ nữ này, bà ấy là bảo mẫu của Âm Dạ Duật, khi cô gả đến đây bà ấy vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cô, cảm giác gặp lại cố nhân khiến tâm trạng cô có chút xúc động, mi dài rũ xuống che đi đôi mắt đang động lệ.

“Mạc tiểu thư, chào cô.” Từ lúc bước vào cổng Âm Dạ gia, Mạc Tử Yên trở nên im lặng lạ thường, không dám để lộ hành động cần bất gì khiến bảo mẫu nhìn cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bữa Tối Vui Vẻ

“Yên Nhi, cháu đến rồi à, mau vào đi.”

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp đứng đó, thấy người đến là cô bà vội vàng đứng dậy đi về phía này, bà mặc một chiếc váy màu vàng tôn lên nét đẹp dịu dàng cùng khí chất cao quý, làn váy lay động theo từng bước chân của bà, mái tóc dài búi lên để rũ xuống vài sợi tóc mai khiến bà nhìn tươi trẻ đi vài phần, nhìn bà không giống người phụ nữ đã ngoài ba mươi, so với lần trước gặp gỡ, hôm nay bà lại càng xinh đẹp gấp bội, người phụ nữ này chính là Minh Tâm - mẹ của Âm Dạ Duật.

Mạc Từ Yên đứng ở cửa có chút giật mình, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi đã bị bà kéo lấy cánh tay, dẫn cô đi vào phòng khách, bộ dạng thân thiết hơn cả đứa con trai ruột bên cạnh khiến Âm Dạ Duật không khỏi sờ mũi.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, đối diện là người đàn ông ăn mặc lịch lãm kết hợp với khí chất ôn hòa trên người, gương mặt tuấn mỹ có vài phần giống với Âm Dạ Duật, nhìn có vẻ giống anh trai của anh hơn là cha, ánh mắt ông sâu xa nhìn cô khiến Mạc Từ Yên lo lắng không thôi.

Âm Dạ Tuấn - gia trưởng đời này của Âm Dạ gia, tính tình trầm tĩnh ôn hòa, về điểm này ông cùng Âm Dạ Duật có chút giống nhau, bề ngoài của ông nhìn có vẻ ôn hòa nhưng từ nhỏ ông đã sống trong quân đội, từng là trung tá có tiếng của bộ quân sự quốc gia, lập nhiều chiến công cho tổ quốc, là một nhân vật có máu mặt của thành phố S.

Sống chung nhà năm năm nhưng hiểu biết của cô về mỗi thành viên trong gia đình này có phần hạn hẹp, trước kia ông không thường xuyên ở nhà cho nên cô cũng không có tiếp xúc nhiều với người cha chồng này vì vậy đối với tính tình của ông cô không dám suy đoán nhiều. Thế nhưng không thể không nói, ông đối xử với cô rất tốt, xem cô như con gái trong nhà mà đối đãi, cho dù cô không đặt gia đình này vào lòng ông cũng không có trách cô, bởi vì ông biết lòng cô không đặt ở nơi này, trên dưới Âm Dạ gia mọi người đều yêu thương cô chỉ là bản thân cô không biết trân trọng, mái ấm thứ hai của cô cũng bị chính tay bà cô làm cho tan vỡ.

“Cháu chào cô chú...”

Mạc Từ Yên ngập ngừng, trên mặt cô làm ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng, cố gắng thuyết phục bản thân là sẽ không có việc gì.

“So với hai năm trước cháu đã lớn hơn nhiều.” Đánh giá cô một lượt Âm Dạ Tuấn mới mở miệng nói.

Ông không phải người quy cũ, mặc dù xuất thân từ quân nhân nhưng có một số việc ông cũng không làm theo quy tắc, đối với tính tình của con trai người làm cha như ông sao lại không hiểu, tuy hôn sự là do hai nhà sắp đặt nhưng ông cũng không có ý định ép buộc con trai nhất định phải nghe theo, dù sao hôn sự có thành hay không là tùy thuộc vào tự nguyện, người lớn như họ dù muốn cũng không làm được gì.

Hôn nhân không tình yêu vốn không có cái gọi là hạnh phúc, cuộc gặp mặt hai năm trước vốn chỉ là để tự nguyện tìm hiểu nhau, dù sao thời gian cũng còn dài nhưng Âm Dạ Duật lại mở miệng từ chối, mọi chuyện vốn đã đến hồi kết thúc thế nhưng vợ ông một mực chỉ muốn Mạc Từ Yên làm con dâu, ông cũng biết Mạc gia sẽ không từ bỏ đứa con rể như con trai ông, vì vậy đối với sự ép buộc của vợ yêu, ông chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Âm Dạ Tuấn phát hiện so với hai năm trước cô có chút thay đổi, có vẻ thời gian trôi qua hai năm mỗi con người đều đã trưởng thành.

“Cha cháu vẫn khỏe chứ?”

Mạc Từ Yên gật đầu: “Ba ba vẫn khỏe ạ.”

“Yên Nhi, uống trà đi, trà hoa hồng cô mới mua về, cháu uống thử xem.” Minh Tâm từ trong bếp bước ra, trên tay cầm một tách trà còn đang bốc khói, tách trà bằng sứ trắng được chạm khắc tinh xảo, trên thân tách còn khắc một đóa hoa hồng nhỏ, vô cùng kiều diễm nhưng cũng không kém phần sắc xảo.

“Cháu cảm ơn ạ...” Nhận lấy tách trà từ tay bà, Mạc Từ Yên mở miệng cảm ơn, mùi hương hoa hồng dịu nhẹ không quá nồng nàn thoáng qua mũi khiến tâm trạng cô buông lỏng đi không ít.

“Yên Nhi, kể từ lần trước gặp mặt đã hơn nửa tháng rồi, nếu không phải Duật nó bận công tác cô đã được gặp cháu sớm hơn.” Liếc mắt nhìn con trai đang đứng trong bếp, Minh Tâm bộ dạng oán giận. Đúng là sinh con trai không có việc gì tốt mà, biết rõ bà đã sớm lên kế hoạch vậy mà hiện tại mới đưa Yên Nhi đến, nếu không phải tối qua bà gọi điện mắng một trận, chỉ sợ hôm nay bà cũng không có cơ hội gặp lại Yên Nhi.

Mạc Từ Yên chỉ có thể mỉm cười, không biết phải mở miệng nói gì hơn. Cô không giỏi giao tiếp, hơn nữa đối với gia đình anh cô vẫn còn nhiều e ngại, vì vậy mà không biết bản thân phải cư xử thế nào cho hợp lễ.

Dường như nhìn ra tâm trạng cô có vài phần bất an cho nên bà đang cố gắng làm dịu bầu không khí, khiến cho cảm thấy cô thoải mái đi một ít.

“Yên Nhi, lần sau rảnh rồi cùng cô đi dạo phố nhé?”

“Vâng ạ...”

“Cháu đã quen với công việc ở công ty chưa?” Lâu lâu Âm Dạ Tuấn cũng mở miệng hỏi vài câu.

“Dạ rồi ạ, công việc rất tốt cháu sớm đã thích ứng rồi.”

“Duật nó có bắt nạt cháu không?”

Bắt nạt sao?

Ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi rơi vào người anh, trong lòng đối với cách cư xử của anh rất không hài lòng, mặc dù kiếp này anh đối xử với cô rất tốt nhưng so với kiếp trước lại không tốt bằng, hơn nữa tính tình anh vốn lạnh nhạt, điều này khiến cho cô cảm thấy lo sợ... lo sợ cô sẽ mất đi anh lần nữa.

“Mẹ, đồ ăn đã nguội rồi, mẹ còn định nói chuyện đến khi nào?” Ám Dạ Duật rót cuộc cũng lên tiếng, ánh mắt anh rơi vào người cô nhưng rất nhanh liền dời đi.

“Cái thằng nhóc này.” Minh Tâm phát hỏa nhưng ngại có Mạc Từ Yên ở đây nên bà mới không mở miệng dạy dỗ anh.

“Được rồi, con nó nói đúng, cũng đã trễ rồi, đừng để con bé đói bụng.” Ông xã cũng đã lên tiếng, Minh Tâm cũng lo lắng cô sẽ đói bụng nên vội vàng kêu người dọn đồ ăn lên.

“Duật, mau lên phòng kêu em gái con xuống ăn cơm.”

Em gái, Ám Dạ Nghiên sao?

“Con xuống rồi.”

Nghe thấy tiếng động Mạc Từ Yên nhìn lên, cô gái đang từ trên lầu bước xuống, nhìn không lớn hơn cô là bao, gương mặt thanh lệ đáng yêu, cô nàng mặc áo thun trắng phối với chiếc váy đen ngắn, nhìn có vài phần trẻ trung xinh đẹp, mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa thêm vài phần năng động, đôi mắt lấp lánh có thần, trên mặt nở một nụ cười vô cùng đáng yêu.

Người này... là Ám Dạ Nghiên!

“Chào chị, em là Tiểu Nghiên, em nghe mẹ nhắc tới chị nhiều lần hôm nay mới được gặp mặt, em có thể gọi chị là chị Yên Nhi được không?”

Mạc Từ Yên có chút thụ sủng nhược kinh, trong ấn tượng của cô Ám Dạ Nghiên tuy không phải là chán ghét cô nhưng thái độ cũng không hẳn là thích, lần đầu tiên hai người gặp gỡ là ở lễ cưới của cô và anh, khi đó thái độ của Ám Dạ Nghiên đối với cô cũng có thể nói là tạm ổn nhưng sau này vĩnh viễn đều là khách khí, dù sao cô đến với anh không phải vì tình yêu, nên cô cũng không quan tâm thái độ của người nhà anh dành cho mình.

Giờ nghĩ lại cô lại thấy tức cười, chỉ vì sự vô tâm của cô mà khiến anh rơi vào hoàn cảnh khó xử không biết bao nhiêu lần, cho nên kiếp này anh mới không để ý đến cô, không quan tâm cô như trước chẳng?

“Ừm... chào em..”

“Bây giờ em đã có thêm một người bạn rồi!” Tay Ám Dạ Nghiên choàng qua tay cô, bộ dạng thân thiết nhìn bọn họ không có vẻ gì giống là lần đầu gặp gỡ.

Đối với thái độ nhiệt tình của cô nàng, cho dù Mạc Từ Yên là băng sơn mỹ nhân đi chăng nữa cũng nhận không được mà tan chảy.

“Tiểu Nghiên, con đừng làm Yên Nhi sợ.” Thấy con gái và con dâu thân thiết, Minh Tâm vui mừng còn không kịp nhưng lại sợ con gái dọa cô sợ chạy đi mất.

“Mới không có đâu!” Ám Dạ Nghiên tinh nghịch cười.

Bây giờ thì cô đã biết vì sao anh lại yêu thương cô em gái nhỏ này rồi, bởi vì cô chưa từng có em nên thái độ của cô đối với cô nàng có phần xa cách, hiện tại phát hiện Ám Dạ Nghiên rất đáng yêu, sao kiếp trước cô lại không phát hiện ra điều này cơ chứ, nếu cô phát hiện sớm một chút, mọi chuyện cũng không đi đến bước đường cùng, thế nhưng mọi chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi.

Mạc Từ Yên cô cũng chẳng muốn sống trong quá khứ nữa!

Trên bàn ăn những món ăn thịnh soạn được bày đầy ra đó, mỗi món ăn đều được trang trí đẹp mắt kết hợp với hương thơm lan tỏa khắp nơi, nhìn thôi cũng đã phát thèm huống hồ nói đến việc ăn uống, so với nhà hàng năm sao còn muốn ngon hơn vài phần.

“Yên Nhi ăn nhiều vào, nhìn con ốm yếu quá...” Sau này khó mà mang thai sớm được.

Câu nói phía sau Minh Tâm tất nhiên không có mở miệng nói ra, dù sao cũng là lần đầu con bé đến nhà ăn cơm, da mặt con bé lại hơi hồng, nói những lời này con dâu của bà sẽ bị dọa chạy mất.

“Anh, sao lại ăn một mình như thế, mau gấp thức ăn cho chị Yên Nhi đi.” Thấy anh trai này giờ ngồi ăn một mình, Ám Dạ Nghiên không chút lưu tình đá chân anh.

Không biết vì sao cô lại có cảm giác tương đối thân thiết với Mạc Từ Yên, có lẽ bởi vì Mạc Từ Yên không giống những cô gái mà trước kia anh cô đi xem mắt, hay là bởi vì thái độ của hai người...?

Ám Dạ Nghiên không biết, tính tình cô từ trước đến nay luôn thẳng thắn, đối với Mạc Từ Yên cứ xem như là cô ưng ý người chị dâu này đi, về phía anh trai, cô đành mặc niệm cho hai người họ tự tu thành chính quả thôi.

Mạc Từ Yên cũng ngoan ngoãn đưa chén ra, ý đồ chờ thức ăn mà anh gấp cho cô, điều này khiến Ám Dạ Duật bất đắc dĩ, gấp cho cô một miếng cá.

“Anh hai thật tinh ý!”

Trong chén của Mạc Từ Yên đã có đầy đủ thức ăn, chỉ chờ miếng cá của anh là đủ trọn bộ thức ăn trên bàn, thảo nào Ám Dạ Nghiên khen anh tinh ý.

Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ, tất nhiên đó là đối với ba người phụ nữ, còn đối với cánh đàn ông, mặc dù oán giận nhưng hai người họ chỉ có thể bị bỏ qua một bên.

Dùng bữa xong, trong khi đợi Minh Tâm đang gọt trái cây Mạc Từ Yên thật sự không biết làm gì, vốn dĩ cô muốn giúp bà nhưng bà lại không cho phép cô vào phép, vậy nên cô đành ngồi ở phòng khách chờ đợi, thỉnh thoảng tán gẫu cùng Ám Dạ Nghiên, xây dựng quan hệ chị dâu em chồng vô cùng tốt!

Liếc mắt thấy hai cô gái đang nói nói cười cười, thấy thời cơ thích hợp Minh Tâm vội vàng mở miệng nói với con trai: “Duật, con đưa Yên Nhi ra ngoài đi dạo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kí Ức Mơ Hồ

Đêm, một mảnh yên tĩnh, bầu trời không sao cũng không trăng, mây đen âm u đang kéo đến bao phủ cả bầu trời, dường như trời sắp mưa, hoa viên chìm vào bóng tối, nổi bật lên những loài hoa trắng đặc biệt chỉ nở về đêm, mặt hồ trong xanh không gợn sóng khiến lòng người cũng trở nên tĩnh lặng.

Mạc Từ Yên đi đến bên xích đu ngồi xuống, nhìn anh đứng nơi đó, bóng dáng cao gầy, dưới bóng đêm không thấy rõ biểu tình trên mặt nhưng lại cho người khác một tư vị khó nói khiến môi cô không khỏi cong lên, nở một nụ cười biểu đạt tâm trạng vui vẻ của mình, trong đêm tối nụ cười trở nên chói mắt, so với ánh trăng còn muốn sáng hơn.

“Cảm ơn anh vì hôm nay đã mời em đến.” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Là do mẹ tôi mời...” Ám Dạ Duật trầm ngâm.

“Giống nhau cả mà?”

Hôm nay tâm trạng của cô thật sự tốt, không chỉ đơn thuần là vui vẻ mà còn có một thứ gì đó đang hình thành trong trái tim cô, Mạc Từ Yên từ trước đến nay chỉ phạm một sai lầm khiến cô hối hận cả đời chính là yêu phải một người như Trác Lâm, vì hấn mà cô đã đánh mất tất cả, ngay cả lòng tự tôn cuối cùng cô cũng vì hấn mà đánh mất đi rồi cuối cùng bản thân cô cũng chẳng nhận được kết quả gì đáng mong đợi, hiện tại... chỉ có cảm giác này, cảm giác được làm lại từ đầu thật tốt!

Cô đã xác định được cảm xúc của mình đối với anh, đó là yêu... thậm chí so với tình yêu dành cho Trác Lâm còn sâu đậm hơn gấp trăm ngàn lần, bởi vì yêu nên cô mới luyện tiết ôn nhu của anh, bởi vì yêu nên cô mới sợ mất đi anh, hết thấy bởi vì tình yêu của cô dành cho anh.

Tình yêu của cô dành cho anh khác hẳn với Trác Lâm, nếu nói tình yêu với Trác Lâm như lửa, vừa nồng nhiệt vừa mãnh liệt thì đối với anh lại yên tĩnh như nước, trầm lắng nhẹ nhàng như làn nước mùa thu dịu nhẹ, từ từ đi sâu vào tận đáy lòng.

Đôi khi tình yêu không cần phải mở miệng nói ra, chỉ cần hai người ngầm hiểu, người thông minh như anh sao có thể không nhìn ra cảm xúc của cô, chỉ là anh không nói, cô cũng không có ý định nói sớm như thế, bọn họ còn cần thời gian để vun đắp tình cảm. Hai người bọn họ vốn đã định sẵn sẽ đến với nhau, kiếp trước anh đã không thoát khỏi tay cô thì kiếp này cũng đừng hòng! Mạc Từ Yên cô sẽ không buông tay đơn giản như thế.

Không gian rơi vào im lặng ngoại trừ tiếng ma sát với thanh sắt phát ra từ xích đu thường hay vang lên, đột nhiên một hai giọt nước rơi xuống, tiếng “tích tách” khiến cô giật mình đưa bàn tay ra hứng, giọt mưa rơi trên tay cô, không biết từ bao giờ mà trên đầu bọn họ sớm đã nhòe mây đen.

“Mưa rồi!” Cô nhìn anh.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần, dưới bóng cây chỉ thấy rõ đường nét hoàn hảo của gương mặt nhưng lại khiến tim cô đập liên hồi, dù bị lấn bởi tiếng mưa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của bản thân một cách rõ ràng. Nếu năm đó cô gặp anh sớm hơn, không, chỉ cần ngày mưa của một năm trước anh xuất hiện, trên tay anh cầm cây dù đi đến bên cạnh che chở cho cô thì cô sẽ không chút suy nghĩ nhào vào lòng anh, để rồi sẽ không phải hối hận như bây giờ.

Một năm trước đó, thành phố S cũng chìm ngập trong mưa, vì muốn cho Trác Lâm một bất ngờ mà cô đã tự tay vào bếp, nấu cho hắn một bữa tối, mặc kệ tay cô bị cắt vào bao nhiêu lần thì Mạc Từ Yên vẫn không bỏ cuộc, chỉ vì muốn hoàn thành bữa tối tình yêu cho hắn. Sau đó, cô đợi hắn tan làm, ngồi đợi cả tiếng đồng hồ, cơm trong hộp sớm đã sớm lạnh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Trác Lâm, Mạc thị đã không còn bóng người nhưng ánh đèn phòng làm việc của Trác Lâm vẫn còn sáng khiến cô nghĩ rằng hắn đang ở nơi đó vì vậy mà cô cứ ngu ngốc ngồi đợi. Ngoài trời mưa cứ rơi, cô vẫn ôm hộp cơm ngồi đó, khi đó một người đàn ông đến trước mặt cô cho cô một cây dù, không biết bởi vì mưa hay nước mắt mà cô không tài nào thấy rõ

gương mặt của người đàn ông, chỉ thấy rõ bóng lưng cao gầy nhưng rắn chắc, sau khi người đàn ông rời đi không bao lâu thì Trác Lâm - người cô đợi rất cuộc cũng đã xuất hiện, bên cạnh là Bùi Vân đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Cho dù đôi chân cô đau, cho dù thân thể cô lạnh bao nhiêu, cho dù lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng cô không mở miệng hỏi gì mà đi đến bên Trác Lâm, cho hắn một nụ cười ôn nhu, bởi vì khi đó cô vì hắn mà tồn tại, chỉ sống vì tình yêu đối với hắn!

Nếu ngày đó anh cũng giống như người đàn ông đó, trong lúc cô tuyệt vọng nhất xuất hiện đến bên cô thì cô đã không lựa chọn Trác Lâm thay vì anh!

Nhưng trên đời này... có chữ “nếu” sao?!

Mọi chuyện đều đã được sắp đặt sẵn!

“Vào thôi!”

Ám Dạ Duật quay người đi vào trong, vừa mới bước được hai bước thì ở phía sau phát ra một âm thanh “Ừm” một tiếng khiến anh giật mình, vội vàng quay đầu thì phát hiện thân thể cô đang chìm dần xuống đáy hồ, không chút do dự anh liền nhảy xuống hồ nước cứu cô.

Mạc Từ Yên vốn đang muốn đuổi theo sau anh không ngờ lúc đi ngang qua cạnh hồ, không biết có phải do giày cao gót mắc vào cỏ hay không mà thân hình cô không giữ được thăng bằng, sau đó... còn chưa kịp phục hồi thì cô đã ngã xuống hồ mất rồi!

Thân thể nhẹ bẫng, ánh mắt mờ dần, cảm giác nước lũ qua thân thể khiến cô không thể hình dung cảm xúc lúc này, trong lúc mơ hồ dường như Mạc Từ Yên nhìn thấy hình ảnh của một ai đó.

Một cậu bé...?

Hình như là vậy, trí nhớ của cô có phần lộn xộn, cho nên cô cũng không thể xác định, trước lúc chìm vào bóng tối cô thấy được thân thể cao lớn đang bơi về phía cô, không phải... hình như là... cô cũng không biết, chỉ biết khi mở mắt ra đôi môi cô đang bị chiếm lấy.

Đôi môi mềm mại áp vào môi cô, bốn mắt nhìn nhau khiến thân thể cô cứng đờ, không khí trong miệng ngày càng bị rút đi, cho dù vừa mới ngậm dưới nước hồ lạnh giá nhưng thân thể cô không khỏi nóng lên. Tuy có chút khó tin nhưng đây thật sự là nụ hôn đầu tiên của cô, mặc dù biết anh chỉ là đang hô hấp nhân tạo cho cô nhưng tim cô nhin không được mà đập nhanh, mặt không nhin được mà đỏ lên.

Khi quen với Trác Lâm, cô và hắn chỉ dừng ở mức nắm tay, mặc dù cô vẫn thường xuyên đến nhà hắn chuẩn bị cơm nhưng tình yêu của hắn chỉ dành cho cô gái đó, bước chân vào nhà hắn đã là sự nhượng bộ cuối cùng hắn dành cho cô. Sau khi lấy anh, anh cũng không chạm vào cô khiến cô còn vui mừng một trận, dù sao giữa bọn họ chỉ đơn giản là vợ chồng trên danh nghĩa, cô không có bốn phận hoàn thành nghĩa vụ của người vợ.

Đây... là nụ hôn đầu tiên của cô, mà đối phương lại là anh khiến lòng cô có một cảm giác vui vẻ khó nói.

“Không sao chứ?!”

Áo sơ mi dán sát vào thân thể anh để lộ cơ ngực rắn chắc khiến cô nhin không được mà nuốt nước bọt, dường như anh cũng phát hiện ra ánh mắt cô còn chưa đợi cô kịp mở miệng anh đã bế cô lên, một mạch đi thẳng vào nhà.

“Ám... Ám Dạ Duật!”

Cảm giác vừa nãy là sao?

Sao cô lại xuyên qua anh nhìn đến một cậu bé?!

Hơn nữa hình như rất quen thuộc?!

Cô đã từng rơi xuống nước rồi sao...?!

Kí ức về năm mười tuổi của cô có phần không được hoàn chỉnh nhưng hình như năm đó, sinh nhật mười tuổi của cô có vẻ như cô đã từng ngã xuống hồ, sau đó... sau đó một cậu bé đã xuất hiện cứu cô?!

Mạc gia ngày hôm đó vốn dĩ rất náo nhiệt, dường như trong lúc tranh chấp cô đã bất cẩn ngã xuống hồ, khi được cứu lên cô cũng không biết ai là ai, bởi vì kinh sợ quá độ nên mẹ cô không cho cô giao du với đám tiểu thư đó nữa, sợ rằng con gái lại gặp nguy hiểm gì đó. Những bữa tiệc như vậy không còn được tổ chức nữa, ngay cả đi dự Mạc Từ Yên cũng lười nên bên cạnh cô vẫn chưa có lấy một khuê mật, hơn nữa qua sự việc đó, ba cô cũng không có ý nhắc lại nên Mạc Từ Yên sớm đã quên mất ân nhân cứu mạng của bản thân, hôm nay được Ám Dạ Duật cứu nên kí ức đó mới hiện về.

“Có chuyện gì vậy?!” Thấy trời đổ mưa bà vốn dĩ định kêu con gái ra ngoài gọi hai người vào nhà, không ngờ còn chưa đi gọi thì hai đứa người đã ướt như chuột lột thế này, mà Yên Nhi còn ngằm trong lòng con trai khiến Minh Tâm nghi ngờ không thôi.

“Cô ấy bị rơi xuống hồ, con cứu cô ấy!” Ám Dạ Duật bình tĩnh trả lời.

Ám Dạ Nghiên lo lắng không thôi: “Chị ấy có sao không?!”

“Uống vài ngụm nước!” Thấy em gái lo lắng cho cô còn hơn người anh trai này, Ám Dạ Duật chỉ có thể bắt đắc dĩ, ai bảo cô người gặp người thích, mới

gặp mặt chưa đầy hai tiếng mà đã lấy được lòng tin của gia đình anh.

Thấy con trai bộ dạng vô tâm như vậy, Minh Tâm thật sự nhịn không được muốn ra tay đánh người nhưng không cho bà có cơ hội, Ám Dạ Duật lại cướp lời:

“Mẹ, phiền mẹ gọi bác sĩ!” Lại nhìn sang Ám Dạ Nghiên bộ dạng ngẩn người: “Về em, đi lấy một bộ đồ cho ấy thay!” Sau đó bé Mạc Từ Yên đi thẳng về phòng để lại mẹ con hai người khó hiểu nhìn mặt nhau.

Ánh mắt Ám Dạ Nghiên nghi ngờ: “Mẹ, đừng nói với con đây là một trong những kế hoạch cuat mẹ nhé?!” Nếu thật sự là như vậy thì lần này... hơi quá đáng thì phải? Không biết chị Yên Nhi có bị kinh sợ hay không?!

“Làm sao có thể? Mẹ con không phải loại người đó, còn không mau đi lấy đồ cho Yên Nhi thay!” Bị ánh mắt nghi ngờ của con gái nhìn, Minh Tâm tức giận không thôi, bà chỉ đơn giản muốn tạo cơ hội cho hai người có thời gian riêng đi dạo tâm sự, không ngờ ông trời lại muốn đổi nghịch với bà, mưa thì thôi đi, vậy mà Yên Nhi lại ngã xuống hồ...

Thật sự là...

Ám Dạ Nghiên bĩu môi, không muốn tranh cãi với bà nên vội vàng chạy về phòng lấy đồ cho Mạc Từ Yên thay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thân Mật Tiếp Xúc

Ám Dạ Duật bế cô vào phòng mình, căn phòng vừa quen thuộc nhưng cũng không kém phần xa lạ khiến cô có một cảm giác khó tả, màu chủ đạo là màu trắng, giống như anh tinh khiết không nhiễm chút bụi trần. Căn phòng rộng rãi, chiếc giường rộng lớn, drap giường màu xám nổi bật lên giữa căn phòng, đây là căn phòng mà cô cùng anh sống trong năm năm qua, là chiếc giường mà cô cùng anh ngủ trên đó, tất cả kí ức dường như đang lùa về, ánh mắt cô mờ đi vì nước, nếu thời gian có thể quay lại, quay về lúc cô và anh kết hôn thì cô nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, sẽ không làm tổn thương anh... nhưng, so với việc thời gian quay trở lại, hiện tại cô được làm lại từ đầu vẫn tốt hơn nhiều.

Lúc này một chiếc khăn trùm lên đầu cô, Mạc Từ Yên ngược mắt nhìn, thân hình cao ráo, ánh mắt trầm tĩnh không chút gợn sóng, tay anh đặt lên đầu cô giúp lau khô tóc.

“Mau vào bên trong tắm đi, cẩn thận bị cảm.” Giọng nói trầm thấp, mùi trà xanh thoang thoảng trước mũi khiến cô có cảm giác không chân thực.

Anh viễn viễn như thế, vĩnh viễn ôn nhu như thế!

Dù cô đã phản bội anh, đối xử không tốt với gia đình anh, dồn anh vào bước đường cùng, hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh... nhưng anh vẫn đối xử với cô nhẹ nhàng như thế, ôn nhu như thế, dường như tất cả mọi việc cô làm đều không có ý nghĩa gì với anh, khiến nó trở nên vô bổ, lại khiến cho cô hối hận không thôi.

Cô với anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, giữa bọn họ không có tình yêu, hôn nhân của bọn họ chỉ là một tờ hợp đồng, vì vậy nên cô hối hận, nếu lúc đầu giữa bọn họ có tình yêu, nếu không phải vì hành vi ngu ngốc của cô, nếu không phải Trác Lân xuất hiện, nếu tất cả mọi thứ chưa từng xảy ra... thì liệu anh có yêu cô không?!

Câu trả lời, ít nhiều cô vẫn hiểu rõ, anh làm sao có thể yêu người đã khiến gia đình anh tan vỡ, giống như Trác Lân đã làm với cô, một cô gái như cô làm sao có thể xứng đáng với tình yêu của anh, nhưng nếu người bên cạnh ạn không phải là cô, nếu anh và cô gái khác thân mật thì cô... phải làm sao đây? Ôn nhu của anh từ trước giờ chỉ dành cho cô và cô luôn hưởng thụ ôn nhu đó, Ám Dạ Nghiên là ngoại lệ nhưng nếu một ngày nào đó, ôn nhu của anh không còn dành cho cô nữa thì cô sẽ như thế nào?! Dù cho kiếp này cô đối với anh ra sao, nếu anh biết được bí mật tận sâu trong đáy lòng cô thì liệu... anh có rời xa cô không?!

Nghĩ đến đây nước mắt vốn đang cô kìm nén không khỏi rơi xuống, ánh mắt cô khiến Ám Dạ Duật đối diện giật mình, tâm tình có chút phức tạp mở miệng: “Làm sao vậy?”

“A? Không có gì.” Mạc Từ Yên vội vàng lau nước mắt, không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

“Mau vào bên trong tắm rửa đi, lát nữa Tiểu Nghiên sẽ mang quần áo đến cho em thay.”

Mạc Từ Yên gạt đầu, nhìn anh từ trên xuống dưới, mái tóc đen láy, áo sơ mi trắng dán vào ngực để lộ cơ ngực rắn chắc, cũng ướt không kém gì cô.

“Người anh cũng ướt cả rồi, anh không cần tắm sao?” Có trời mới biết khi cô nói ra câu nói này tâm tư cô đơn thuần cỡ nào, hoàn toàn không có ý mời gọi anh hay ám chỉ bất cứ điều gì, chỉ là đơn thuần lo lắng cho sức khỏe của anh, so với bản thân mình thì cô lại càng lo lắng cho anh hơn.

Thế nhưng anh...

“Rằm!”

Ám Dạ Duật ám sát cô vào tường, cúi đầu nhìn xuống, một tay duỗi ra chống đỡ vách tường, tay còn lại nâng cằm cô lên, khiến cô ngẩng đầu đối diện với anh, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, đôi môi nở nụ cười xấu xa.

“Cho nên... em là muốn tôi tắm chung với em sao?”

Lưu manh!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, ánh mắt mơ màng, lần đầu tiên nhìn đến dáng vẻ lưu manh của anh khiến cô có chút không tin tưởng, đây là anh sao, bộ dạng lưu manh như thế, rõ ràng cô chỉ đơn thuần là lo lắng cho thân thể của anh nên mới... không biết vô tình hay cố ý mà anh lại xuyên tạc lời nói của cô, trong kí ức cô anh vĩnh viễn đều nở nụ cười nhu hòa, không nghĩ đến anh lại... có một con người khác như vậy?!

Năm năm sống chung cô cứ nghĩ ít nhiều gì cô cũng sẽ hiểu được tính tình của anh nhưng xem ra có lẽ không phải vậy?!

“A?” Mạc Từ Yên còn chưa phục hồi tinh thần đã bị anh đẩy vào nhà tắm, đóng cửa lại, để cô một mình nơi đó, ánh mắt có chút mê mang, cho dù lời nói của anh có lưu manh thế nào nhưng hành động thì hoàn toàn trái ngược.

Ngâm mình trong bồn tắm khiến thân thể cô có chút thoải mái, tinh thần cũng thả lỏng không ít, nguồn nước ấm áp như bao bọc lấy cô, so với nước mưa lạnh giá, nguồn nước này như ôn nhu của anh, khiến cho cô quên đi tất cả suy nghĩ vừa rồi, cảm giác an toàn mà anh cho cô khiến cô yêu thích không rời khỏi bồn.

Không biết qua bao lâu, Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng đã tắm xong, nước trong bồn sớm đã lạnh, còn chưa kịp lấy khăn tắm quấn quanh người thì cánh cửa phòng tắm đột ngột mở ra, một chân cô bước ra khỏi bồn tắm, hai mắt cô mở to, do quá hoảng hốt mà chân cô không khỏi lùi về sau, lòng bàn chân trơn trượt cả người ngã vào bồn tắm.

Bọt nước bắn tung tóe trên nền gạch, bên trong bồn lại là một cảnh kiều diễm khác, cơ thể anh cúi xuống một tay chống vào phía trên thành bồn tắm, tay còn lại giữ lấy đầu cô đang hạ xuống, không để cô bị va đập.

Mạc Từ Yên quá hoảng sợ, hai bàn tay trắng nõn ôm lấy cổ anh như muốn tìm kiếm điểm tựa, không để bản thân rơi thẳng xuống nước, cô không nghĩ anh đột nhiên lại đi vào, lại không nghĩ đến bản thân lại bất cẩn như vậy, liên lụy anh ướt sũng cả người.

Bất quá còn chưa kịp lo lắng cho người khác thì cô đã nhận thức được, chiếc khăn tắm trên tay không cánh mà bay, ở dưới nước là cơ thể không mảnh vải che thân, bọt nước không thể che đi cảnh xuân trần trụi, mắt cô tròn to, vội vàng buông anh ra, lấy tay che đi cảnh xuân trước ngực, lần đầu tiên, Mạc Từ Yên cô rơi vào tình huống xấu hổ như vậy!

Cơ thể trần trụi trong nước, làn da nhợt nhạt lộ ra, hai tay cô vốn dĩ không thể che hết cảnh xuân trước mắt, làn da trắng nõn sau khi được nước gột rửa lại càng trở nên bóng loáng, mái tóc đen dài ướt sũng, ôm lấy gương mặt xinh đẹp của cô, nhìn cô như mỹ nhân ngư đến từ biển xanh, đến để cướp lấy trái tim anh.

Ám Dạ Duật nhìn gương mặt xấu hổ của cô, ánh mắt anh ngày càng âm trầm, anh cúi thấp người chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lớn, dòng nước khiến áo sơ mi anh ướt đầm dãn chặt vào cơ thể để lộ từng đường cong, một tay anh vẫn giữ lấy sau đầu cô, tay còn lại rút khỏi bồn tắm, vòng sau lưng cô khiến cô cùng mình ngồi giữa bồn tắm.

“Ám...” Gương mặt sợ hãi toát lên vẻ đẹp kiều diễm, giọng nói cô run rẩy, gò má đỏ lên vì xấu hổ, đôi môi hồng nhuận mấp máy, tim cô đập ngày càng nhanh, ngày càng mãnh liệt, rõ ràng nước trong bồn sớm đã lạnh nhưng thân thể cô lại nóng không thôi, Mạc Từ Yên khi mà có thể giải thích.

Bộ dạng của cô khiến người khác nhìn vào không khỏi rung động, anh cúi thấp người, từng chút tiếp xúc với thân thể cô, xúc cảm mềm mại khiến cô thẫn thờ, cánh môi của anh tùy ý dán vào đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô, anh đơn thuần chỉ là chạm vào môi cô liếm nhẹ theo hình môi, một vòng lại một vòng nữa, qua lại chà xát liên tục.

Cô không chịu được vờn chiếc lưỡi thơm tho liếm liếm thì càng khiến cho đôi môi trở nên bỏng rát, còn chưa kịp chạm vào vành môi thì một luồng sức mạnh đã khóa chặt chiếc lưỡi của cô, tách lấy răng cô ra, dễ dàng luồn vào khoang miệng cô.

Nụ hôn này cực kỳ ôn nhu triền miên, so với lúc này khác xa một trời một vực, lúc này là vì muốn cứu cô nên anh mới hô hấp nhân tạo cho cô, đó cũng không được xem là hôn, hơn nữa khi đó cô lại ngất xỉu, cũng không biết đó là cảm giác gì. Thế nhưng lúc này đây, nụ hôn của anh nhanh chóng không còn dịu dàng nữa, hóa thành vũ bão, bá đạo cán quét khoang miệng cô, tham lam hút lấy mật ngọt, đầu lưỡi bị anh quấn quýt dây dưa, cô muốn né tránh cũng không thể, anh mút lấy cái lưỡi thơm tho khiến thân thể cô không khỏi tê dại.

“Ừm...”

Tiếng rên rỉ nhỏ như một luồng kích thích, anh đỡ lấy đầu cô ép xuống, nụ hôn ngày càng bá đạo, dường như muốn lấy hết không khí trong miệng cô khiến cô thở dốc không thôi, điên cuồng kích thích lí trí của cô.

Hô hấp của anh càng thêm nặng nề, hơi thở nóng hổi như lửa phả vào gương mặt đỏ bừng của cô, khiến cho trái tim cô nhảy loạn, bàn tay thon dài đặt phía sau lưng bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt, tiếng than nhẹ từ nơi tiếp hợp giữa hai môi tràn ra.

“Em mang đồ đến rồi...?” Cánh cửa phòng mở ra, căn phòng không bóng người khiến Ám Dạ Nghiên kinh ngạc, lúc này mẹ còn bảo cô phải cố tình lựa quần áo thật lâu để kéo dài thời gian cho hai người bọn họ có không gian riêng tư tâm sự, cô cũng không có phản đối gì, dù sao ấn tượng của cô đối với Mạc Từ Yên rất tốt, muốn Mạc Từ Yên làm chị dâu cô cũng không phải không được, chỉ là hiện tại... hai người họ biến đi đâu mất rồi?!

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước khiến cả người Ám Dạ Nghiên cứng đờ, hai người không thấy bóng dáng, trong phòng tắm lại truyền đến tiếng nước... mặt Ám Dạ Nghiên không khỏi đỏ lên, không phải như cô nghĩ chứ, hai người họ...?

Cửa phòng tắm lần nữa mở ra, anh trai cô một thân ướt sũng, ánh mắt sâu thẳm có phần lạnh lùng khiến Ám Dạ Nghiên có phần sợ hãi, không phải là cô đã phá hỏng chuyện tốt của anh trai chứ?!

“Em... em để đồ ở đây nhé...” Ám Dạ Nghiên đặt quần áo lên giường, sau đó nhanh chóng quay người bỏ chạy, tất nhiên cô cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tạ Cẩm Y

“Mẹ ơi mẹ, không xong rồi, anh hai...” Ám Dạ Nghiên vội vàng từ trên lầu đi xuống, định nói với mẹ chuyện cô vừa chứng kiến, có trời mới biết bản thân cô vô tội thế nào, bởi vì cô không thường xuyên vào phòng anh trai cho nên cũng không có thói quen gõ cửa, hoàn toàn có ý định phá hỏng chuyện tốt của anh, thế nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì nhìn tình cảnh trước mắt trước mắt Ám Dạ Nghiên bất giác im lặng.

Đập vào mắt cô là hình ảnh mẹ cô cùng với một cô gái đang trò chuyện, cô gái mặc một chiếc áo len đỏ, bên dưới là chiếc quần dài màu đen, khoác lên thân hình nhỏ nhắn là một chiếc áo khoác dài màu trắng, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ thanh mảnh, gương mặt xinh đẹp lộ nụ cười ôn hòa, thế nhưng nhìn từ trên xuống dưới, cô gái này cho người khác cảm giác thanh lãnh khó gần.

Người này... không phải bạn học của anh trai cô - Tạ Cẩm Y sao?

Sao cô ấy lại ở đây?

Lòng đầy nghi ngờ, Ám Dạ Nghiên đi đến bên cạnh Minh Tâm, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi Tạ Cẩm Y đã bị mẹ cô giáo huấn một trận.

“Con gái con lười, đi đứng phải nhẹ nhàng sao lại chạy ầm ầm như thế?” Tuy là mắng nhưng giọng nói đầy sự cưng chiều cùng bất đắc dĩ, rõ ràng Minh Tâm là đang mắng yêu con gái.

Ám Dạ Nghiên bị mắng chỉ âm thầm bĩu môi không phản bác, đối với những lời này của mẹ cô sớm đã nghe chán rồi, bởi vì là tiểu thư duy nhất của Ám Dạ gia nên từ nhỏ Ám Dạ Nghiên đã luôn là một cô công chúa cao cao tại thượng, hưởng thụ sự cưng chiều của mọi người, bất quá cô cũng không giống các thiên kim tiểu thư khác, được chiều liên sinh hư, đó là do cách giáo dục của Minh Tâm. Bà là một cô nhi, bởi vì may mắn mới được Ám Dạ gia nhận nuôi, một bước lên trời làm phượng hoàng, sinh hai đứa con, con trai từ nhỏ đã hiểu chuyện, không khiến bà bận tâm nhiều, đối với đứa con gái nghịch ngợm này, bà hết lòng yêu thương, vì không muốn cô có một cuộc sống như bà trước đây cho nên bà sung ái cô vạn phần, với tính tình hiếu động không dễ lễ nghi vào mắt của cô cũng là do bà ngầm cho phép.

“Đây là Tiểu Nghiên sao? Càng lớn càng xinh đẹp, suýt nữa là nhận không ra em rồi.” Tạ Cẩm Y dịu dàng mỉm cười, khí chất thiên kim tiểu thư trên người cô bắn ra bốn phía khiến Má Dạ Nghiên cảm thấy cực kỳ chói mắt.

“Con bé vẫn còn trẻ con lắm, con đừng khen con bé.” Mặc dù nói vậy nhưng trên mặt bà vẫn để lộ nụ cười vui vẻ, dù sao trong mắt người làm mẹ con cái mình mới là tốt nhất, thấy được người khác khen con gái nhà mình bà tất nhiên là vui mừng không thôi.

“Tiểu Nghiên mau đến chào chị Cẩm Y đi.”

“Chị Cẩm Y, xin chào.” Ám Dạ Nghiên gật đầu chào, gương mặt cũng không bộc lộ cảm xúc nhiều, bộ dạng bình thường như đang nói chuyện với người lạ, thái độ lạnh nhạt xa cách, hoàn toàn khác hẳn với lúc gặp Mạc Từ Yên.

Điều này khiến cho Tạ Cẩm Y ở đối diện có chút xấu hổ, cô làm ra bộ dạng thân thiết với người ta như thế mà người ta vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, dù Tạ Cẩm Y có là một người thanh lãnh thì ít nhiều vẫn cảm thấy xấu hổ, nhưng gia giáo nghiêm khắc không cho phép cô tức giận, vì vậy chỉ có thể lễ phép đáp lại.

Minh Tâm làm như không thấy thái độ của con gái, đối với tính tình của cô bà hiểu rõ hơn ai hết trong căn nhà này, con bé không thích tiếp xúc với người lạ, cho dù là bạn học của anh trai cô vẫn giữ thái độ như thế, bất quá với Mạc Từ Yên thì lại khác, lần đầu gặp mặt mà đã thân thiết khoác tay, điều này khiến người làm mẹ như Minh Tâm cũng không hiểu nổi.

Không khí xấu hổ bị lời nói của Minh Tâm phá hỏng: “Con bé là như vậy, con đừng để tâm, nó bị cô chiều hư rồi.”

Tạ Cẩm Y cười lắc đầu, cũng không mấy bận tâm, hai người tiếp tục cuộc trò chuyện, Âm Dạ Nghiên đứng một bên im lặng lắng nghe.

“Cháu đã học xong chương trình ở bên Mỹ rồi sao?” Con ông cháu cha của thành phố S qua Mỹ du học không phải là ít nhưng có được thành tựu như Tạ Cẩm Y đứng là hiếm thấy, cô không chỉ xinh đẹp có học thức mà gia thế lại tốt, nói thật thì bà cũng từng nhìn trúng Tạ Cẩm Y, có ý định muốn cô làm con dâu của bà, nhiều lần thăm dò ý của con trai nhưng anh bảo họ chỉ bạn, đúng lúc Tạ Cẩm Y lại ra nước ngoài du học, hơn nữa với sự xuất hiện của Mạc Từ Yên, ý định đó của bà cũng dần biến mất.

“Vâng, vừa xong một học kì cháu liền về đây phụ giúp ba.”

Tạ gia cũng là gia tộc có tiếng của thành phố S, bệnh viện của thành phố S trăm cái thì một nửa đã thuộc sở hữu của Tạ gia, không chỉ có thiết bị hiện đại, phòng ốc trang hoàng mà bác sĩ nơi đó người nào cũng là thực sĩ, tiền sĩ, Tạ gia chỉ kinh doanh bệnh viện cho nên giao thiệp với các đại gia tộc ở thành phố S vô cùng tốt. Tạ Cẩm Y là trưởng nữ của Tạ gia, cũng là tiểu thư duy nhất của Tạ gia, có trách nhiệm kế thừa sự nghiệp của gia tộc nên khi nộp nguyện vọng vào đại học cô đã chọn ngành y, ông Tạ cũng vô cùng yêu thương đứa con gái này mà ra sức bồi dưỡng, đại học ở thành phố S tuy tốt nhưng vẫn kém xa nước ngoài, vì muốn con gái có tương lai rộng mở nên ông đã đưa cô sang Mỹ du học, đến hiện tại cũng đã được năm năm rồi. “Vậy thi vât vả cho cháu rồi, tối như vậy cô còn gọi cháu đến đây, hơn nữa bên ngoài mưa còn đang rơi.” Trong thành phố S mọi người có bệnh gì đều đến Bệnh viện của Tạ gia, từ trước đến nay gia đình bà có việc gì cũng gọi ông Tạ đến xem bệnh, cũng xem như là thân thiết, thế nhưng hôm nay người đến không phải ông Tạ mà là con gái ông Tạ Cẩm Y, lúc cô bước vào bà còn kinh ngạc không thôi, trò chuyện một hồi cũng xem như hợp ý.

“Việc cháu nên làm thôi mà, vì cha cháu bận việc nên cháu phải đi thay ông.”

Lúc này Âm Dạ Nghiên mới biết được lí do Tạ Cẩm Y có mặt tại đây, đối với Tạ Cẩm Y cô cũng không có ấn tượng gì sâu sắc, chỉ biết cô ấy là bạn học của anh trai cô, hơn nữa còn là một trong số những cô gái thâm thương trọng nhớ anh trai cô. Không thể không nói, Âm Dạ Duật là loại hình đàn ông mà mọi cô gái đều mơ ước, anh vừa có tài, lại có mạo, mười tám tuổi đã tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, tính tình ôn nhu nho nhã, là hình mẫu bạch mã hoàng tử trong mơ của các cô gái, có một người anh trai như vậy, lẽ ra Âm Dạ Nghiên cô phải cảm thấy tự hào thế nhưng tự hào không có ngược lại cô còn cảm thấy áp lực, hơn nữa là áp lực rất lớn!

Từ nhỏ đã có một người anh trai như vậy, đi đâu cũng bị gắn danh là “em gái của Âm Dạ Duật”, bọn họ chỉ biết cô là em gái anh chứ hoàn toàn không để mắt đến tên của cô là gì nhưng từ trước đến nay cô vẫn đem anh trai làm thần tượng, anh trai một mực sủng ái cô nên tình cảm bọn họ rất tốt, không vì chuyện này mà thay đổi. Lên cấp ba, mỗi ngày đều có con gái đưa thư cho cô, được rồi, cô khẳng định là con gái đưa thư cho cô, bất quá là nhờ cô giao lại cho anh trai, đám người đó vì anh cô mà tiếp cận, nói những lời nịnh nọt suốt bên tai cô khiến mỗi ngày cô đều bị làm phiền, Tạ Cẩm Y cũng là một trong những người đó, chỉ là cách làm của cô ta thông minh hơn bọn họ mà thôi.

Đối với những người thù đoạn, Âm Dạ Nghiên rất không thích, vì vậy lần nào gặp mặt cô cũng không cho Tạ Cẩm Y sắc mặt tốt, cuộc sống thời cấp ba của cô trôi qua thật nhàm chán, khi cô lên đại học thì anh trai đã tốt nghiệp, cuộc sống yên bình của cô khôi phục được phần nào, tuy nhiên trường học vẫn có sự hiện diện của đám háo sắc anh trai cô, đến khi bên cạnh cô xuất hiện một cô gái làm bạn với cô mà không phải vì anh trai cô, điều này khiến Âm Dạ Nghiên thập phần kinh ngạc.

Lúc đầu cô còn không tin nhưng dần dần cô mới phát hiện, con bé này thật ra là một đứa ngốc, một tiểu bạch thỏ ngây thơ trong sáng không hiểu sự đời, không biết có phải gia đình cô ấy bao bọc cô ấy quá kĩ hay không mà lại ngây thơ đến thế, thế là đối mặt với vẻ mặt vô tội của cô nàng, Âm Dạ Nghiên cũng không còn cách nào, hai người từ đó thân hơn. Vì vậy Âm Dạ Nghiên đột nhiên có một ý nghĩ, muốn con bé ngốc nghếch này thành chị dâu của cô, dù sao bộ dạng ngây thơ đó của cô nàng nếu không có người bên cạnh bảo vệ chỉ sợ sớm sẽ bị lừa đi bán mất, đúng lúc Tô gia lại có ý định liên hôn với Âm Dạ gia cho nên mẹ cô liền bắt anh trai đi xem mắt.

Âm Dạ Duật là người ôn nhu dịu dàng, Tô Khả Đồng lại là một tiểu bạch thỏ ngu ngốc, Âm Dạ Nghiên nắm chắc anh trai cô sẽ đối xử tốt với bạn thân cô, chỉ là kế hoạch hoàn mỹ đến đâu cũng có sơ hở, không ngờ người đến xem mắt không phải anh trai cô mà là Tôn Lãnh Diệt, và kết quả cuối cùng là tiểu bạch Tô Khả Đồng bị đại sói xám Tôn Lãnh Diệt lừa đi.

Đối với sự việc này Âm Dạ Nghiên vô cùng thất vọng, sau đó cô trực tiếp dẫn anh trai đi gặp bạn thân, hai người trò chuyện vui vẻ, cô còn nghĩ là có chuyển biến, chỉ là không ngờ, anh cô xem Tô Khả Đồng như em gái mà đối đãi, còn Tô Khả Đồng cũng xem anh như anh trai, hai người so ra còn giống anh em hơn là cô!

Cho đến khi gặp gỡ Mạc Từ Yên, Âm Dạ Nghiên mới kinh ngạc nhận ra, mọi chuyện có lẽ là do duyên phận, Mạc Từ Yên không giống những người khác, có lẽ một người như vậy mới xứng đứng bên cạnh anh cô.

“Đúng rồi, không biết là ai bị bệnh vậy ạ?” Gọi bác sĩ đến tất nhiên là để khám bệnh, hàn huyên một hồi rồi cuộc Tạ Cẩm Y mới vào vấn đề chính.

“À, suýt nữa là cô quên mất, đó là Duật...” Vị hôn thê.

Ba chữ “vị hôn thê” bà còn chưa kịp mở miệng đã bị lời nói của Tạ Cẩm Y cắt ngang: “Sao? Duật ạ? Để cháu đi xem anh ấy.” gương mặt Tạ Cẩm Y lộ vẻ lo lắng không thôi, bất chấp lễ nghi chạy một mạch lên phòng Âm Dạ Duật, để lại Minh Tâm ngờ ngác chưa hoàn hồn.

Âm Dạ Nghiên vốn định ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể tức giận mở miệng: “Mẹ, sao mẹ lại để cô ấy đến đây? Chẳng lẽ mẹ không biết cô ấy có tình ý với anh trai sao?”

Tạ Cẩm Y trước khi ra nước ngoài đã tỏ tình với anh trai cô nhưng đã bị anh cô khéo léo từ chối, vốn nghĩ sau bao nhiêu năm, cô ta đã từ bỏ ý định nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng lúc này, rõ ràng là tình cảm càng thêm sâu sắc, so với trước đây còn chỉ có hơn chứ không kém, nếu không một thiên kim tiểu thư như cô ta, sao lại bất chấp lễ nghi chạy lên phòng con trai người khác như thế, còn để lộ ra bộ dạng vì người mình yêu mà quên mất tất cả!

Minh Tâm thở dài: “Mẹ có thể làm gì đây, đến thì cũng đã đến, bắt quá Duật cũng đã từ chối con bé rồi.”

Đối với những lời của mẹ Ám Dạ Nghiên thật sự bị chọc tức chết, rốt cuộc cũng mở miệng nói một câu như đòn sấm sét giáng xuống giữa trời mưa to thành công khiến sắc mặt bà khẽ biến.

“Chẳng lẽ mẹ quên mất chị Yên Nhi còn đang ở trên phòng anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vị Hôn Thê

Tạ Cẩm Y ôm tâm trạng vui vẻ đi gặp anh, năm năm, thời gian khiến con người thay đổi, cô cũng không còn là một cô gái ngây ngô đi phía sau anh, bởi vì cô biết bước chân của anh luôn tiến về phía trước, nếu cô tiếp tục đi phía sau sẽ bị bỏ lại. Năm đó trước khi ra đi, cô đã dùng hết can đảm để bày tỏ với anh, thế nhưng... anh lại từ chối cô, mặc dù trong lòng sớm đã biết kết quả nhưng trái tim cô vẫn nhịn không được mà đau đớn, người hoàn hảo như anh, cô biết bản thân mình không xứng, vì vậy cô ôm tâm trạng thất tình ra đi, chỉ mong một ngày bản thân có thể trở về, khi đó cô đã xứng đáng đứng bên cạnh anh!

Ám Dạ gia không lớn cũng không nhỏ, xuyên qua dãy hành lang không bóng người, đứng trước cánh cửa phòng bằng gỗ rắn chắc, trong lòng Tạ Cẩm Y hồi hộp không thôi, dù sao cũng đã năm năm, cô thay đổi không ít, cũng không biết là anh có thay đổi hay không?!

Cô đưa tay lên gõ cửa, tiếng gõ cửa phá vỡ sự im lặng vốn có của dãy hành lang, không để cô đợi lâu, cánh cửa liền mở ra, Tạ Cẩm Y kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, một thân váy ngủ bằng lụa màu rượu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, dưới ánh đèn thân hình cô trở nên lung linh mờ ảo, mái tóc dài được thả tự do, gương mặt xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, đôi mắt trong suốt, tĩnh lặng như đáy hồ không hề gợn sóng.

Tạ Cẩm Y cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, không thể không thừa nhận đây là một cô gái xinh đẹp, là cô gái đẹp nhất trong số những người mà cô đã gặp, đối với ngoại hình của bản thân từ trước đến nay Tạ Cẩm Y đều rất tự tin, cho dù ở nước ngoài cô gặp không ít mỹ nhân nhưng giữa cô và họ đều có sự khác biệt nhưng cô gái này... ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào chiếc váy cô đang mặc trên người, váy ngủ bằng lụa mỏng dài ngang hông, trên váy còn thêu một con bướm ngay trước ngực, như ẩn như hiện càng khiến chủ nhân nó trở nên quyến rũ, nhìn đến đây mắt cô không khỏi trừng lớn.

Khoan đã, váy ngủ...?

Tạ Cẩm Y xuyên qua người qua người cô gái nhìn vào trong căn phòng, cố gắng thuyết phục bản thân đây không phải là phòng của anh, nhưng nhìn cách bố trí căn phòng thì cô liền biết là bản thân đang lừa mình dối người, so với năm năm trước nơi này cũng không có gì thay đổi, thứ thay đổi duy nhất chỉ sợ là lòng người!

Một cô gái mặc váy ngủ ở trong căn phòng chàng trai, điều này chứng tỏ cho cái gì?!

Không cần nghĩ cũng biết câu trả lời là gì, nhưng bản thân Tạ Cẩm Y không mấy tin tưởng, Ám Dạ Duật từ trước đến nay con gái theo đuổi anh không ít nhưng ở bên cạnh anh không có bất kì một cô gái nào, bộ dạng thủ thân như ngọc của anh khiến lòng cô chưa sót không thôi, nếu anh giống những nam sinh khác, hảo sắc một chút thì có lẽ năm đó cô đã không bị từ chối.

Phát hiện ánh mắt cô gái dán lên người bản thân, Mạc Từ Yên chỉ có thể âm thầm cười khổ, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn không thể nào nghĩ đến việc Ám Dạ Nghiên đưa áo ngủ cho cô, thậm chí là loại áo ngủ hai dây quyến rũ như thế này. Đứng trong phòng tắm nhìn chiếc áo ngủ trên tay một lúc rốt cuộc cô vẫn mặc nó, dù sao quần áo cô đã sớm ướt, nếu không mặc chiếc áo ngủ này thì cô chỉ có thể ôm phòng tắm trôi qua một đêm.

Bước ra ngoài dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, Mạc Từ Yên thật sự hận không thể ngay lập tức đào một cái hố để chui xuống dưới, nhìn cô quần bách thì anh mở miệng hỏi cô là đang muốn quyến rũ anh sao, cô sùng sốt sau đó nhanh chóng lắc đầu, chuyện của lúc này trong phòng tắm... ừm, là do nước quá nóng, cô không thể làm chủ được bản thân nên mới... hiện tại không giống vậy, váy là do em gái anh mang đến, cô chỉ phụ trách mặc sao lại trở thành cô muốn quyến rũ anh rồi?!

Nhưng tình cảnh trước mắt cho thấy, đêm hôm khuya khoắc, cô lại mặc một chiếc váy ngủ hai dây, chỗ cần lời đều lời ra hết, nói với người khác cô không phải cô tình muốn quyến rũ họ, bọn họ liệu có tin tưởng cô, huống hồ người đó lại là anh.

“Cô là...?” Hai người đồng thanh mở miệng, cả hai đều nghi ngờ nhìn đối phương, âm thầm suy đoán thân phận người trước mắt.

Tạ Cẩm Y trầm mặc không nói, Mạc Từ Yên cũng không có ý định mở miệng, mặc dù không có ý định mở miệng, mặc dù không biết cô gái trước mặt là ai nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được địch ý từ đối phương, trực giác của phụ nữ từ trước đến nay đều luôn luôn chính xác, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô không biết bản thân đã làm gì đắc tội cô gái này thế nhưng trong lòng cô có một cảm giác, cô không thích cô gái này!

Ám Dạ gia không phải là nơi người bình thường có thể đến, làm dâu năm năm, cô cũng xem như là hiểu rõ lễ nghi của gia đình anh, nơi này ngoại trừ những ngày lễ thì hầu như đều không tiếp khách, thậm chí cũng không tổ chức tiệc tùng gì, huống hồ Ám Dạ gia xuất thân từ quân nhân thế gia, cho dù

đến đời của Ám Dạ Duật anh không làm quân nhân thì địa vị của Ám Dạ gia ở trong quân đội là không thể thay thế, ông nội anh dù tuổi đã cao nhưng vẫn chưa giải ngũ, xung quanh biệt thự có không ít binh lính canh gác, vậy mà cô gái này lại vào được, nếu không phải có quen biết với người trong nhà này thì khó mà vào được, nhìn gương mặt trầm tĩnh của cô ta có vẻ như không phải là bạn của Ám Dạ Nghiên, vậy có nghĩa là...

Bạn của anh?!

Cả hai lâm vào trầm mặc, lúc này một giọng nói phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, Ám Dạ Duật từ trong phòng tắm bước ra, quần áo anh đã thay, chiếc áo sơ mi trắng được thay bằng áo thun đen, nhìn anh có vài phần trẻ trung và quyến rũ.

“Tạ Cẩm Y?” Tạ Cẩm Y thấy anh liền đi lướt qua người Mạc Từ Yên, bộ dạng vui vẻ khi gặp lại người trong lòng, có chút ngượng ngừng mở miệng: “Hi, Ám Dạ!”

Ám Dạ Duật sau năm năm cũng có phần thay đổi, gương mặt tuấn tú hơn trước, lại điềm tĩnh trưởng thành, nếu trước kia anh là bạch mã hoàng tử trong lòng của các cô gái thì hiện tại anh đã trở thành một người đàn ông, một người đàn ông trưởng thành khiến bất kỳ cô gái nào cũng điên cuồng khi gặp mặt. Năm đó dù bản thân bị anh từ chối nhưng lòng chưa giây phút nào quên được anh, tình yêu không thể nói bỏ là bỏ được, hướng hồ tình cảm cô dành cho anh bản thân cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ muốn buông bỏ cũng khó mà làm được.

“Cậu về khi nào vậy?” Anh có chút kinh ngạc khi phát hiện Tạ Cẩm Y đang đứng trong phòng mình, dù sao phòng anh từ trước đến nay không có bất kỳ cô gái nào được vào, Mạc Từ Yên xem như là ngoại lệ, nhưng Tạ Cẩm Y... giữa bọn họ ngoài trừ quan hệ bạn bè ra thì không có bất cứ quan hệ nào khác, hướng hồ cô ta còn là một thiên kim tiểu thư, bước vào phòng người khác mà không xin phép...

“Tớ vừa mới về nước không lâu, bệnh viện của cha tớ đang cần sự giúp đỡ của tớ.”

Mạc Từ Yên đứng một bên nhìn hai người đang trò chuyện, lúc này cô cũng đã đoán được thân phận của cô gái, cô ta không chỉ là bạn của anh, mà còn là con gái của bác sĩ Tạ - Tạ Cẩm Y, đối với vị bác sĩ này cô cũng xem như quen thuộc. Bác sĩ Tạ là bác sĩ của Ám Dạ gia, kết hôn cùng anh năm năm, thời gian này cô cũng gặp bác sĩ Tạ không ít, bất quá cô không biết là ông ấy lại còn có một cô con gái, hơn nữa quan hệ với Ám Dạ gia cũng không kém.

Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân cực kỳ dư thừa, tuy biết rõ hai người họ chỉ là quan hệ bạn bè nhưng cô vẫn nhìn không được mà khó chịu, anh có thể không rõ nhưng cô có thể hiểu rõ ràng, thái độ của anh coi không rõ, nhưng đều là phụ nữ với nhau sao cô lại không thấy được Tạ Cẩm Y là đang có ý với anh?

Tạ Cẩm Y gặp gỡ anh trước cô, cô ấy quen anh trước cô, thời gian ở bên anh cũng nhiều hơn cô... nghĩ đến đây Mạc Từ Yên có chút ghen tỵ với cô ấy, nếu không phải cô được trùng sinh thì chỉ sợ bản thân lại mất đi anh lần nữa, không có cơ hội làm lại từ đầu, thế nhưng Tạ Cẩm Y ở bên cạnh anh lâu như vậy còn không chiếm được trái tim anh, cô... liệu có thể sao?!

“Hôm nay cậu đến đây là...?” Ám Dạ gia không phải muốn đến là đến, hướng hồ nếu Tạ Cẩm Y đến thăm anh cũng không cần chọn đêm hôm khuya khoác thế này.

Tạ Cẩm Y cười gượng: “Bởi vì cha tớ bận việc nên tớ mới thay cha tớ đến đây khám bệnh, tớ nghe mẹ cậu nói cậu bị bệnh nên mới...” Không để ý hình tượng chạy lên đây.

Dù sao cô cũng thân là một cô gái, xuất thân từ gia đình danh giá, gia giáo như thế nào cô tất nhiên hiểu rõ, nhưng vì lo lắng cho anh nên cô mới bất chấp lễ nghi phép tắc mà chạy lên đây.

Ám Dạ Duật cười nhạt, ánh mắt rơi vào người Mạc Từ Yên đứng đó, bóng dáng lẻ loi khiến người khác cảm thấy đau lòng, anh đi đến bên cạnh cô, cánh tay choàng qua lưng cô, dẫn cô đi đến trước mặt Tạ Cẩm Y.

“Người bệnh không phải tớ mà là cô ấy!”

Tạ Cẩm Y kinh ngạc, nhìn cánh tay anh đang ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô gái, đáy lòng dâng lên một cỗ chua xót không nói thành lời.

“Cô ấy là...?” Tạ Cẩm Y ngáp ngừng mở miệng, ánh mắt dán chặt vào người anh, dù trong lòng sớm đã biết câu trả lời nhưng cô vẫn muốn nghe từ chính miệng của anh, chỉ như thế...

Thân hình Mạc Từ Yên bị anh ôm không khỏi cứng đờ, bàn tay ấm áp xuyên qua váy ngủ mỏng manh ôm lấy eo cô, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, cô thậm chí còn nghe rất rõ tiếng tim đập của mình, đầu cô tựa vào ngực anh như chim nhỏ nép vào người, nghĩ đến chuyện trong phòng tắm mặt cô không khỏi đỏ lên, dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp lạ thường.

“Cô ấy... là vị hôn thê của tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bà Dì Đến

“Mạc thư ký, chào buổi sáng!” Nhân viên tiếp tân nhìn cô gái bước vào cửa công ty, lễ phép mở miệng chào, cô vốn không ôm ý định Mạc thư ký sẽ chào lại mình, dù sao trong công ty mọi người đều biết Mạc thư ký là băng sơn mỹ nhân, chỉ tan chảy trước tổng giám đốc của bọn họ. Ngày đầu tiên nhìn đến cô cùng tổng giám đốc thân mật như vậy, bọn họ liền biết quan hệ của hai người không chỉ đơn giản là cấp trên cùng cấp dưới, mặc dù biết sự thật này trái tim các thiếu nữ trong công ty đều tan nát, bất quá một số người tò mò về hai người họ rất xứng đôi, đứng chung với nhau chẳng khác nào một bức tranh vẽ, số còn lại cực liệt phản đối nam thần nhà bọn họ qua lại với Mạc thư ký, thế nhưng suy cho cùng, mọi người đều giữ thái độ “phù sa không chảy ruộng ngoài”, đối với đám nữ nhân bên ngoài mơ ước tổng giám đốc bọn họ thì không bằng để Mạc thư ký cùng tổng giám đốc đến với nhau!

“Chào buổi sáng.” Mạc Tử Yên đáp lại bằng một nụ cười siêu cấp mỹ lệ, tựa như đóa hoa đào khi vào xuân gặp ánh nắng mặt trời, nở rộ vô cùng chói mắt.

Nhân viên tiếp tân kinh ngạc, mọi ngày cô cũng thường chào Mạc thư ký nhưng thái độ của cô ấy đâu giống hôm nay, cô ấy chỉ lạnh nhạt gật đầu, giữ đúng lễ phép nên có, vậy mà hiện tại... lại tươi cười đáp trả cô?!

Không chỉ có mình cô kinh ngạc, mà nhân viên trong công ty ai nấy đều lộ biểu tình không thể tin, nhìn bóng lưng Mạc Tử Yên đi vào thang máy, không ít người tùm năm gum bầy, những lời bàn tán bắt đầu nổi lên.

“Này, cậu có thấy không, hình như Mạc thư ký có chuyện vui?” Một nhân viên tinh ý nhìn ra tâm trạng của Mạc Tử Yên, mà cũng đúng thời, Mạc Tử Yên được mệnh danh là băng sơn mỹ nhân vậy mà hiện tại lại tươi cười như hoa thế này, ai lại không phát hiện ra cơ chứ?

“Tớ có thể nhìn thấy hoa đào bay đầy trời...” Cô gái mơ mộng nhìn trời.

“Mạc thư ký hôm nay đi sớm mười phút so với mọi ngày!” Một thanh niên nghiêm túc mở miệng, sau đó rước lấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

“Hay là cô ấy cùng tổng giám đốc của chúng ta chính thức qua lại rồi?” Nhân viên tiếp tân thông minh đề xuất.

“Như vậy là có chuyện hay để xem rồi!” Cô gái vẽ mặt xem kịch vui hứng thú mở miệng.

“Không thể như vậy, nam thần của tớ...”

“Cái gì mà nam thần của cậu, rõ ràng là của tớ...”

Mạc Tử Yên hồn nhiên không biết bản thân trở thành nhân vật của chủ đề bàn tán sôi nổi nhất ngày hôm nay khiến người khác vừa hâm mộ lại vừa hận, bây giờ cô đang đứng trong thang máy nhìn con số phía trên đang tăng dần, 17, 18, cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót bước ra khỏi thang máy. Dãy hành lang vắng lặng không bóng người, đây là tầng cao nhất của công ty, ngoại trừ cô cùng Trương Đình thì không có người nào được phép đặt chân lên đây, Mạc Tử Yên mở cửa đi vào trong, mặt trời đang lên, ánh sáng nhu hòa xuyên qua khe cửa chiếu vào người cô, cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, nhìn đồng hồ trên tường điểm 7:29 phút, có vẻ như hôm nay cô đến sớm so với mọi ngày.

Chuyện tối qua khiến cô mất ngủ không thôi, anh đứng trước mặt Tạ Cẩm Y hùng hồn tuyên bố cô là vợ hôn thê của anh, thế nhưng thái độ của anh đối với cô lúc xa lúc gần khiến cô không thể nào nắm bắt, băng sơn mỹ nhân như cô cũng muốn phun lửa.

Sau khi Tạ Cẩm Y làm tròn bốn phận bác sĩ của cô ấy liền nhanh chóng rời đi, bộ dạng thương tâm khiến bất kì người đàn ông nào nhìn vào liền nhin không được mà thương xót, nhưng tiếc thay Âm Dạ Duật là người vô tâm, hay nói cách khác anh chỉ xem Tạ Cẩm Y là bạn, hơn nữa bên cạnh anh còn có vị hôn thê của chính mình, lẽ nào lại vứt vị hôn thê một bên mà đi an ủi cô gái khác, cho nên đối với tâm trạng của Tạ Cẩm Y anh làm như không thấy, nhìn tình cảnh này Mạc Tử Yên không biết nên vui về hay đau lòng thay Tạ Cẩm Y, thế nhưng với lập trường của bản thân, Mạc Tử Yên vô cùng hạnh phúc khi nhìn thấy anh không muốn liên quan đến những cô gái khác.

Cô biết Tạ Cẩm Y sẽ rất đau lòng vì tình yêu của bản thân không được đáp lại, bởi vì cô cũng từng trải qua chuyện này nên có thể hiểu rõ tâm trạng của Tạ Cẩm Y, thế nhưng so với đồng cảm với cô ấy thì cô lại càng chán ghét cô ấy hơn, bởi vì xuyên qua cô ấy cô có được bản thân ngày trước, mù quáng yêu một người không yêu mình, thế nhưng cô ấy so với cô may mắn hơn rất nhiều. Khoảng khắc anh nói cô là vị hôn thê của anh, cô có thể nhìn thấy trong mắt Tạ Cẩm Y thế giới dường như sụp đổ, cô biết cô ấy yêu anh, bất quá cô dám khẳng định tình yêu của cô với anh so với Tạ Cẩm Y không hề thua kém.

“Cạch.” Tiếng động làm gián đoạn suy nghĩ của cô, Mạc Tử Yên đưa mắt nhìn về phía cửa, đôi giày da màu đen, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng không tí vết, áo vest đen bên ngoài khiến chủ nhân của nó càng thêm lịch lãm, nhìn đến gương mặt người đàn ông, Mạc Tử Yên vui vẻ mỉm cười.

“Chào buổi sáng, Duật... tổng!” Duật tổng, Duật tổng, Mạc Tử Yên lẩm nhẩm hai từ này, thật sự cái cô muốn gọi là tên của anh thế nhưng, có vẻ như... hiện tại không phải là thời điểm không thích hợp.

“Chào buổi sáng, tâm trạng Mạc thư ký hôm nay có vẻ tốt hơn?” Âm Dạ Duật đi đến bên bàn làm việc, lật lật hồ sơ rồi lại nhìn đến bộ dạng tươi cười của cô, như nghĩ đến gì đó, môi anh không khỏi nhếch lên.

“Àn, thời tiết hôm nay rất đẹp, bất kì ai cũng có tâm trạng tốt như vậy...”

“Vậy sao?” Ánh mắt anh dán chặt vào người cô khiến hai má cô không khỏi đỏ lên, như quả đào chín mọng khiến người khác nhin không được muốn

cẩn một cái. “Hôm nay... sao anh lại đến công ty sớm thế?!” Mạc Tử Yên tránh đi ánh mắt của anh, vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

“Buổi trưa có một cuộc họp quan trọng, mà tài liệu có một số cần phải chỉnh sửa lại.” Nhắc đến công việc, Ám Dạ Duật liền dời đi sự chú ý khỏi người cô, bắt đầu tập trung vào công việc.

“Vây... em có thể giúp gì cho anh không?” Nhìn anh nghiêm túc như vậy mà bản thân chỉ có thể đứng một bên nhìn, không khỏi áy náy mở miệng.

Anh trầm ngâm một lúc mới đưa cho cô một tệp văn kiện: “Phiên Mạc thư ký đưa văn kiện này đến tay Trưởng phòng Vương, cô ấy sẽ biết nên làm gì.”

Nhận lấy tệp văn kiện từ tay anh, Mạc Tử Yên nghi ngờ nhìn, rõ ràng cô thấy anh rất bận rộn, cô chỉ muốn san sẻ công việc cùng anh, đâu phải muốn cướp công việc của anh, sao lại anh đưa cô tệp văn kiện nhỏ bé này, huống hồ là chỉ là nhờ cô đưa cho Vương Hạ?!

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy!”

“...” Mạc Tử Yên đứng đó nhìn anh, gương mặt sớm đã đen, lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn bộ dạng buồn bực của cô, anh cười như không cười mở miệng: “Thân thể Mạc thư ký yếu đuối, cần tịnh dưỡng nhiều hơn.”

Đừng!

Sấm sét giữa trời quang, thân hình cô cứng đờ, tay cầm tệp văn kiện run lên, ánh mắt cô mở to, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, hai má cô so với lúc này còn đỏ hơn, không nhìn đến gương mặt của anh mà vội vàng chạy ra khỏi phòng, để lại bóng lưng khiến anh không khỏi nhếch môi.

Trên đường đi đến văn phòng Vương Hạ, Mạc Tử Yên không khỏi nghĩ đến chuyện tối qua, càng nghĩ mặt cô càng đỏ, không biết là tức giận hay xấu hổ nhưng như vậy cũng khiến đám người trong công ty suy nghĩ miên man.

Tạ Cẩm Y sau khi khám cho cô xong, xác định là cô không có vấn đề gì, thế nhưng không biết là vô tình hay cố ý mà cô ấy lại nói một câu khiến căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

“Mạc tiểu thư, cô xác định hôm nay không phải là ngày bà đi cô đến chứ?!”

Mạc Tử Yên đứng hình, Ám Dạ Duật đứng hình, Minh Tâm cùng Ám Dạ Nghiên vừa mới bước vào phòng cũng đứng hình, có lẽ bởi vì là bác sĩ nên Tạ Cẩm Y khi nói chuyện này không hề cho cô vẻ mặt dư thừa nào, bộ dạng nghiêm túc mà một bác sĩ nên có, bất quá tâm trạng Mạc Tử Yên lúc này có một loại xúc động muốn đánh người.

“Khụ khụ, tôi ra ngoài trước...” Ám Dạ Duật xấu hổ nhìn căn phòng một đám phụ nữ, chuyện này không phải chuyện tế nhị gì nên anh chỉ có thể ra ngoài, mặc dù đây là phòng của anh.

Bà đi là gì sao Mạc Tử Yên có thể không hiểu, bởi vì cô vừa mới trùng sinh, có rất nhiều việc phải làm nên mới quên mất chuyện này, lúc này Tạ Cẩm Y nhắc đến cô mới chợt nhớ, dưới thân có cảm giác ẩm ướt khiến cô xấu hổ không nói thành lời. Lúc nào không đến, lại đến ngay lúc này, đến nhà người khác, mặc quần áo của người khác mà lại xảy ra chuyện này, vậy ngủ vốn dĩ mỏng manh, cảm giác ngày càng rõ ràng, chỉ sợ drap giường cũng bị dính nên Mạc Tử Yên vội vàng chạy vào phòng tắm, để lại căn phòng cho ba người phụ nữ nhìn nhau.

Tạ Cẩm Y không cảm thấy bản thân mình đã làm gì sai, dù sao cô cũng học y, chuyện này cô gặp như cơm bữa, lúc đầu còn thấy xấu hổ nhưng quen rồi nên bây giờ cũng chẳng còn cảm giác gì.

Ám Dạ Nghiên nhìn drap giường bị nhiễm đỏ, mặt cô không khỏi hồng lên, cô năm nay mới mười chín, dù sao cũng là con gái mới lớn nên tránh không khỏi cảm thấy xấu hổ, nên vội vàng về phòng lấy đồ cho Mạc Tử Yên thay, chuyện hôm nay... nếu xảy ra trên người cô, cô chắc chắn sẽ không dám nhìn mặt người khác một lần nữa.

Minh Tâm thở dài, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, lại nhìn đến gương mặt lạnh nhạt của Tạ Cẩm Y, không biết dây thần kinh cảm xúc của con bé có bị đứt hay không mà gặp chuyện này không hề tỏ vẻ gì, bất quá cũng không thể trách con bé, quả nhiên, người tính không bằng trời tính!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngát Xỉu

“Tài liệu hội họp mà cô lại làm sai, vậy thì cô có tư cách gì bước chân vào phòng họp hả?!”

Giữa sảnh chính, một đôi nam nữ đứng đó, nam tuấn tú lạnh lùng, nữ mỏng manh yếu đuối, người đàn ông gương mặt lạnh lùng, giọng nói hàm chứa sự giận dữ cùng không kiên nhẫn, cô gái đối diện bị mắng đến đôi mắt đỏ hoe, tay cầm tệp tài liệu run run, bộ dạng vô cùng đáng thương, những người xung quanh đứng một bên im lặng nhìn không dám mở miệng can thiệp vào, chỉ có thể nhìn cô gái với ánh mắt đồng tình.

Phải biết rằng trong công ty, người đáng sợ nhất không ai khác chính là Trợ lý Trương, nếu tổng giám đốc bọn họ được xưng là nam thần lí tưởng trong lòng các cô gái thì Trợ lý Trương chẳng khác nào hung thần mãnh thú, thường ngày bộ dạng lạnh nhạt khó gần thì không nói, một khi đã tức giận lên thì so với ác quỷ còn đáng sợ hơn, bất quá Trợ lý Trương rất ít khi tức giận, vào công ty đến nay số lần bắt gặp Trợ lý Trương tức giận còn khó hơn so với gặp gỡ mình điện ảnh nữa. Thế nhưng hôm nay, không biết Trợ lý Trương ăn trúng thuốc nổ gì mà từ sáng đến giờ gương mặt lúc nào cũng khó chịu, nhân viên làm sai một chút liền bị trách phạt, tựa như cô gái đó, bị Trợ lý Trương không biết thương hoa tiếc ngọc mắng đến nước mắt lưng tròng, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt cũng bới móc ra khiến mọi người trong công ty nom mớp lo sợ.

“Xin lỗi... Xin lỗi Trợ lý Trương...” Cô gái lần đầu phạm lỗi, cũng là lần đầu tiên bị mắng nặng lời như vậy, trong lòng tuy ủy khuất nhưng không dám nói ra, chỉ sợ lại chọc giận Trợ lý Trương khiến hấn tìm cô trút giận thì công việc của cô coi như xong, công việc này khó khăn lắm cô mới tìm được, không thể dễ mất dễ dàng như thế!

Trong công ty địa vị Trương Đình không hề tầm thường, tuy hấn chỉ là một trợ lý nho nhỏ nhưng luận quan hệ giữa hấn và Ám Dạ gia, còn chưa đề cập đến việc hấn có thực lực, những thành quả mà hấn cống hiến cho công ty, tổng giám đốc tin tưởng hấn cũng là hiển nhiên, mọi vấn đề nhân sự đều do một tay Trương Đình giải quyết, nói hấn có quyền lực sau tổng giám đốc bọn họ cũng không quá chút nào.

“Còn không mau đem tài liệu chỉnh lại?”

Cô gái như được đại xá, vội vàng cúi chào Trương Đình rồi nhanh chóng ôm tệp tài liệu quay người rời đi.

“Đứng lại!”

Vừa đi được hai bước, giọng nói từ phía sau truyền đến khiến bước chân cô gái dừng lại, cô gái ôm lấy nỗi sợ hãi quay đầu lại, phát hiện ánh mắt Trương Đình không phải nhìn về phía cô mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm, một mạch quay người chạy đi, bước chân còn nhanh hơn khi nãy.

Chàng trai ngẩn ra, nhìn ánh mắt Trợ lý Trương như muốn ăn tươi nuốt sống hấn thì lòng đầy thấp thỏm, ôm một thùng tài liệu to đùng đi đến trước mặt Trợ lý Trương, khoảng cách giữa họ chỉ có 2 mét, thế nhưng chàng trai lại cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng, trên đường hấn nhận được ánh mắt đồng cảm của một số người, trong lòng không khỏi gào thét, sao bản thân lại có thể xui xẻo như thế, hấn đơn giản chỉ là người qua đường thôi, người qua đường thôi có được không?!

“Đây là gì?” Ánh mắt Trương Đình nheo lại, hành động đơn giản nhưng cũng khiến người đối diện sợ hãi đến run rẩy tay chân.

“Trợ lý Trương... đây là tài liệu cũ... mà chị Lý bảo em đưa vào kho...”

Trương Đình nhíu mày, cầm lấy một tệp tài liệu trong thùng, “soạt soạt” tiếng lật giấy vang lên bên tai, chàng trai cảm thấy như bị tra tấn, chỉ cần tiếng lật giấy dừng lại thì cực hình sẽ đến với hấn.

Quả nhiên...

“Tài liệu một năm trước của công ty mà cậu dám nói là tài liệu cũ hả?!”

Chàng trai bị nắng gương mặt khổ sở, lúc này chị Lý bảo hấn đem thùng tài liệu này đến kho hấn còn có chút không tình nguyện, muốn vào kho thì phải đi ngang qua sảnh chính, mà sảnh chính nơi đó... ôm lấy trái tim đang treo ngược mà đi đến kho chứa đồ, chỉ còn cách kho 5 mét nữa thôi là hấn liền có thể thoát khỏi không khí đáng sợ này. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, hấn biết từ trước đến nay hấn đều không được may mắn nhưng không cần phải xui xẻo như thế chứ, huống hồ hấn chỉ là nhân viên nho nhỏ, cấp trên bảo hấn làm gì thì hấn làm đó, hấn có quyền cãi lại sao?!

Bị Trương Đình gọi lại là xem như hấn xui, bị Trương Đình mắng cũng là hấn xui, bất quá tài liệu một năm trước không phải là tài liệu cũ sao...?

“Trợ lý Trương... chuyện này...”

“Trương Đình!”

Lời còn chưa nói hết đã bị một giọng nữ tính cắt ngang, giọng nói nhẹ nhàng êm dịu, mùi hương dễ nghe, nhìn đến chủ nhân của giọng nói, hai mắt chàng trai không khỏi sáng lên, vị cứu tinh đã xuất hiện.

Trong công ty người có thể trấn áp ma khí trên người Trợ lý Trương chỉ có hai người, chính là tổng giám đốc nam thần trong lòng bọn họ cùng Quản lí Vương - Vương Hạ, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện một người có nội lực không hề thua kém hai người kia, có thể trấn áp được Trợ lý Trương, người đó không ai khác chính là...

Hấn là trợ lý cấp cao của tổng giám đốc, mọi người trong công ty đều lễ phép gọi hấn một tiếng “Trợ lý Trương”, vậy mà hiện tại lại có người gọi thẳng tên hấn, trong công ty này có hai người dám gọi hấn như thế, giọng nói này không phải của Vương Hạ, bởi vì giọng nói của Vương Hạ hấn tất nhiên sẽ không lầm với bất kì ai, thế thì chỉ có thể là...

“Mặc thư ký, nơi này là công ty, với lại chúng ta cũng không thân lắm, phiền cô nên gọi tôi là Trợ lý Trương.”

Nhìn gương mặt khó chịu của Trương Đình, Mạc Tử Yên ít nhiều cũng hiểu rõ nguyên nhân, trưa nay công ty có một cuộc họp quan trọng với đối tác cho nên mọi người đều đến rất sớm, vốn dĩ cô đến tìm Vương Hạ nhưng không thấy cô ấy trong phòng làm việc, vì vậy cô quay về hoàn thành công việc của mình, qua 2 giờ đồng hồ cô quay lại vẫn không thấy bóng dáng Vương Hạ, thường ngày Vương Hạ đi làm rất sớm, cô ấy sẽ không nghỉ phép mà không xin, thăm nghĩ không biết cô ấy có xảy ra việc gì hay không, Ám Dạ Duật không gấp nhưng cô sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của mọi người nên quyết định đi tìm Trương Đình, bởi vì trong công ty, người thân thiết với Vương Hạ nhất không ai khác chính là Trương Đình!

“Anh có thấy chị Vương đâu không?” Mạc Tử Yên không hề bận tâm đến lời nhắc nhở của Trương Đình khiến mọi người xung quanh nhìn cô với ngưỡng mộ.

Trương Đình sắc mặt đanh lại: “Không thấy!”

Mạc Tử Yên sao lại không nghe ra trong lời nói của hắn có mùi thuốc súng, bất quá cô cũng không mấy bận tâm đến Trương Đình, lúc này điều cô lo lắng nhất chính là Vương Hạ, từ lúc bước chân vào công ty đến giờ cô cũng chưa từng thấy Vương Hạ đi trễ, huống hồ là nghỉ phép, vì vậy nguyên nhân lớn nhất... cô sợ rằng Vương Hạ xảy ra chuyện gì đó?!

“Ting~!” Bỗng nhiên, Mạc Tử Yên nhận được một tin nhắn từ Vương Hạ, cô ấy nói rằng cô ấy đã đến công ty và đang ở phòng làm việc của mình, nghe nhân viên nói cô đang tìm cô ấy cho nên cô ấy mới nhắn tin thông báo cho cô một tiếng.

Vương Hạ từ trước đến nay có việc gì đều gọi cho cô nhưng hôm nay lại chuyển sang nhắn tin cho cô, mặc dù trong lòng cảm thấy kì lạ nhưng cô ấy đã nhắn tin cho cô thì xem ra cô ấy đã không có xảy ra chuyện gì, tâm trạng cô buồn lòng đi nhiều, vì vậy cô quay người rời đi khỏi sảnh chính, tuy cô không nói cho Trương Đình biết Vương Hạ đã đến công ty nhưng hắn vẫn đi theo sau cô, hắn là vừa nãy khi cô xem tin nhắn của Vương Hạ hắn đã thấy được, hai người đi rồi chàng trai cũng tiếp tục nhiệm vụ được giao đi đến nhà kho, mọi người xung quanh đứng nhìn cũng quay về tiếp tục công việc của bản thân.

~~~~~

“Tử Yên, em tìm chị có việc gì không...?” Vương Hạ nghe được tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy người đến là Mạc Tử Yên thì gương mặt nhợt nhạt hiện lên một nụ cười, nhưng khi nhìn đến bóng dáng cao lớn phía sau Mạc Tử Yên thì nụ cười trên môi không khỏi cứng lại, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng trở nên trắng bệch.

Mạc Tử Yên nhạy cảm nhận ra không khí có điều gì đó khác thường, rõ ràng trong phòng không bật điều hòa nhưng cô lại cảm thấy sau lưng có cảm giác lạnh lạnh, không cần dùng não suy nghĩ thì cô cũng biết giữa hai người bọn họ nhất định là đã có chuyện gì đó.

Trương Đình trầm mặt, trong lòng hắn như có một ngọn lửa muốn bùng phát, hiện tại nhìn đến gương mặt nhợt nhạt của Vương Hạ thì ngọn lửa như muốn phun trào, con tức giận xông lên não, hắn muốn mở miệng trách cứ cô nhưng lại không nổi.

Không gian rơi vào im lặng, hai người mặt đối mặt, đôi lúc Vương Hạ muốn trốn tránh ánh mắt của Trương Đình nhưng hắn lại không buông tha mà cứ nhìn chăm chăm vào người cô, Mạc Tử Yên đứng một bên nhìn hai người, mở miệng cắt đứt sự yên tĩnh của căn phòng.

“Chị Vương, tài liệu tổng giám đốc nhờ em đưa cho chị, anh ấy nói chị sẽ biết làm gì...” Nhìn gương mặt Vương Hạ giật mình vì lời nói của cô thì Mạc Tử Yên cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, không phải cô muốn phá hoại không khí giữa hai người họ nhưng nếu cô không lên tiếng thì bọn họ sẽ bỏ quên sự tồn tại của cô mà bắn tia lửa điện khắp căn phòng, như vậy thì nguy rồi, điện trong công ty sẽ vì như vậy mà bị chạm mạch, không tốt chút nào!

“À, được rồi...” Vương Hạ nhận lấy tệp tài liệu từ tay Mạc Tử Yên, cho cô một nụ cười nhẹ.

“Chị Vương, sắc mặt chị... sao lại trắng như vậy?” Mạc Tử Yên quan tâm hỏi một câu, tuy Vương Hạ không thuộc loại nữ nhân xinh đẹp khuynh thành nhưng gương mặt thanh tú dễ nhìn, cộng thêm khí chất trên người cô ấy, mỗi lần cô ấy nở nụ cười cũng giống như hoa hướng dương vậy, vô cùng tỏa sáng, thế nhưng hiện tại... nhợt nhạt yếu đuối như bông tuyết, tùy thời đều có thể tan biến.

Nghe vậy, sắc mặt Vương Hạ trắng lại càng thêm trắng, cô đưa tay sờ mặt, ánh mắt có chút mơ màng, định mở miệng trấn an Mạc Tử Yên thì đầu óc cô chao đảo, sau đó rơi vào một mảnh tối đen, thứ cuối cùng cô nhìn thấy là gương mặt lo lắng của Trương Đình cùng tiếng gọi thất thanh của Mạc Tử Yên.

“Chị Vương!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp Lại

“Phẫu thuật?”

Bệnh viện luôn là nơi người ra vào tấp nập, hướng hồ là bệnh viện Đa khoa thành phố S, một trong số bệnh viện nổi tiếng nhất S thị, công nghệ máy móc hiện đại, bác sĩ chuyên nghiệp đến từ nước ngoài, vì vậy cho dù là mới sáng tinh mơ hay buổi tối hoang vắng thì nơi này vẫn luôn có không ít người.

Lúc này giữa hành lang bệnh viện, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú kéo lấy tay áo người mặc đồ bác sĩ, bộ dạng cầu xin, dường như đang níu kéo gì đó, người đàn ông mặc đồ bác sĩ lộ vẻ bất đắc dĩ, khó xử nhìn cô gái bên cạnh, bộ dạng như bị vợ mình bắt gặp cảnh ngoại tình, cô gái đứng một bên phức tạp nhìn hai người đàn ông đang dây dưa, khiến người đi đường không khỏi hiểu lầm, bác sĩ kinh ngạc nói không nên lời, y tá thì vẻ mặt xấu hổ, người già thì lắc đầu cảm thán, người trẻ thì nhìn hai người đàn ông với ánh mắt ái muội, song lại nhìn cô gái với ánh mắt đồng cảm, nhất thời nơi này trở thành điểm thu hút nhất trong bệnh viện.

“Trương Đình, anh bình tĩnh một chút đi...” Nơi này là bệnh viện, hai người ông đứng đó dây dưa với nhau, cho dù là người trong cuộc như cô cũng sẽ không tránh khỏi hiểu lầm về mối quan hệ của hai người, huống hồ là những người ngoài cuộc không biết gì.

Bất quá người thăm nhất là Mạc Từ Yên cô đây, đường đường là đại tiểu thư của Mạc thị, lại bị người khác nhìn với ánh mắt đồng cảm, nếu là ánh mắt đồng cảm thì cô đây cũng chẳng nói gì, vậy mà họ lại nhìn cô với ánh mắt oán phụ bị bỏ rơi khiến cô có chút buồn bực, nếu không phải vì Vương Hạ... nghĩ đến Vương Hạ, ánh mắt Mạc Từ Yên trầm xuống, kiếp này cô và Vương Hạ gặp nhau chỉ là tình cờ, nhưng nhờ vậy mà Mạc Từ Yên cô mới có thêm một người bạn, giữa cô và Vương Hạ tuy không phải rất thân nhưng cô cảm thấy Vương Hạ là một cô gái tốt, hơn nữa nhờ có một người bạn như cô ấy mà cô cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trước đây Mạc Từ Yên không thích kết bạn với người khác, tính tình lạnh nhạt xa cách, những người muốn đến gần cô đều không thể, thế nhưng bởi vì đã sống một kiếp, suy nghĩ của cô đã thoáng hơn, Vương Hạ là người bạn duy nhất của cô ở kiếp này, nếu bỏ lỡ thì cô sẽ hối hận, giống như anh, cô... không muốn buông tay, kể cả tình bạn lẫn tình yêu.

“Bác sĩ, anh nhất định phải cứu cô ấy... bác sĩ...” Trương Đình nắm lấy ông tay áo người đàn ông, bộ dạng vô cùng khổ sở.

“Vị tiền sinh này anh hãy bình tĩnh một chút, đây chỉ là một ca tiểu phẫu, sẽ không nghiêm trọng đến tính mạng của cô ấy, nhưng anh cứ ngăn cản không cho tôi đi thì tôi không thể đảm bảo được tính mạng của cô ấy có gặp nguy hiểm hay không?”

Trương Đình trầm mặc một lát rồi mới buông tay, đi đến bên ghế ngồi xuống, bộ dạng vô hồn khiến Mạc Từ Yên đứng bên cạnh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Tuy cô không biết giữa Vương Hạ và Trương Đình xảy ra chuyện gì, sáng nay nhìn Vương Hạ thần sắc tái nhợt đến đáng thương cô liền hiểu rõ Trương Đình nhất định đã làm gì đó kích động đến Vương Hạ, nếu không... bất quá hiện tại nhìn Trương Đình như vậy, dù cho cô muốn truy cứu cũng không còn quan trọng, Vương Hạ hiện tại đang nằm trong phòng phẫu thuật, điều quan trọng nhất là hiện tại phải cứu cô ấy trước.

Bác sĩ được thả tự do, vội vàng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn tuy chưa có vợ nhưng cũng không phải thuộc loại người thích nam nhân, bị một người đàn ông nắm tay dây dưa ở giữa hành lang bệnh viện, chưa kể đến sẽ ảnh hưởng bệnh viện thế nào, chỉ riêng thanh danh của hắn thôi cũng sẽ bị hủy hoại, lần này viện trưởng nhất định sẽ mắng hắn một trận, hơn nữa lúc này mấy cô y tá nhìn hắn với ánh mắt như vậy thật khiến hắn hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống, xong rồi, xong rồi, con đường lấy vợ của hắn chỉ sợ rất gian nan đây!

Bác sĩ rời đi với tâm trạng đau khổ, y tá bên cạnh định gọi Trương Đình làm thủ tục thì bị Mạc Từ Yên ngăn cản, hiện tại cho dù trời có sập xuống chỉ sợ Trương Đình cũng không muốn rời phòng bệnh Vương Hạ nửa bước, làm người tốt phải làm đến cùng, huống hồ luận vào quan hệ giữa cô và Vương Hạ so ra cũng kém xa Trương Đình, vì vậy Mạc Từ Yên đành đi theo y tá làm thủ tục nhập viện.

Kí tên xong, Mạc Từ Yên định rời đi, không ngờ lại bị y tá gọi lại, đang mơ hồ không biết bản thân cô có kí thiếu thủ tục nào không thì cô y tá đã mở miệng.

“Chào chị, chị là bạn gái của vị tiền sinh khi này sao?” Lúc này cô cũng có mặt tại nơi đó, tất nhiên biết rõ mọi chuyện không như mọi người nghĩ rằng bác sĩ Lâm và vị tiền sinh đó có quan hệ... khác thường.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên nhanh chóng liền hiểu rõ vấn đề, là người từng trải cho nên đối với ánh mắt này Mạc Từ Yên thập phần quen thuộc, Trương Đình khôi ngô tuấn tú, tuy không tuấn mỹ như Âm Dạ Duật nhưng cũng là một mỹ nam có một không hai, có người thăm thương trộm nhớ vốn là chuyện thường tình, vì không muốn làm tổn thương tâm hồn của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên thành thật trả lời.

“Không phải.”

Y tá nhỏ thần sắc vui mừng, gương mặt có chút thẹn thùng, còn chưa kịp mở miệng hỏi tiếp một câu thì đã bị Mạc Từ Yên tạt một xô nước lạnh.

“Nhưng vị tiểu thư trong phòng phẫu thuật kia là bạn gái của anh ấy.”

Tuy hiện tại không phải nhưng cô tin rất nhanh liền trở thành.

Nhìn bộ dạng Trương Đình rõ ràng hận không thể nhanh chóng đóng gói Vương Hạ mang về nhà, người thông minh đều có thể nhìn ra, chỉ có mình Vương Hạ bộ dạng mơ mơ hồ hồ không rõ, nghĩ rằng quan hệ giữa hai người rất trong sáng, đơn thuần chỉ là bạn bè.

Y tá nhỏ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền chuyển sang thất vọng, song lại nhìn cô với ánh mắt lên án, dường như cô đã làm ra chuyện xấu xa gì, đôi mắt lấp lánh như có lệ, tùy thời đều có thể chảy ra, nếu là đàn ông chỉ sợ sẽ vội vàng an ủi, thế nhưng rất tiếc, Mạc Từ Yên cô là phụ nữ, hơn nữa còn là loại phụ nữ sắc đá không dễ đồng cảm với người khác, kiếp này cô đã nhận định Vương Hạ là chị em tốt của mình thì tất nhiên không muốn bất kì ai cản trở con đường tình duyên của cô ấy.

Trở lại đây hành lang, từ đằng xa Mạc Từ Yên đã thấy bóng dáng màu trắng đứng đó với Trương Đình, chiếc áo khoác trắng dài tới đầu gối, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ trắng nõn, bóng dáng nhỏ nhắn, bóng lưng tinh tế, đôi bông tai bằng hồng ngọc đập vào mắt cô, bởi vì cô gái đưa lưng lại với cô nên Mạc Từ Yên cũng không biết được đó là ai, cứ nghĩ là bác sĩ bình thường, thế nhưng càng đến gần bóng lưng lại càng trở nên quen thuộc.

Tiếng giày cao gót va chạm vào nền gạch tạo nên thanh âm phá vỡ không gian yên tĩnh giữa hành lang, cô gái lúc này mới quay người khiến Mạc Từ Yên nhìn rõ gương mặt người trước mắt, đường nét xinh đẹp, đôi mắt trong suốt, mảy như họa, khí chất lạnh nhạt khiến người khác không dám đến gần, đây là lần gặp gỡ thứ hai của hai người họ, thế nhưng cô không thể không thừa nhận sự xinh đẹp của cô ấy.

“Bác sĩ Tạ.” Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Trương Đình, lễ phép gật đầu chào, nơi này là bệnh viện, Tạ Cẩm Y lại là bác sĩ, cho dù có gặp mặt ở nơi này thì cũng là chuyện bình thường.

“Mạc tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.” Ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào người Mạc Từ Yên rồi nhanh chóng lướt qua người Trương Đình, năm năm này tuy cô không có trở về S thị nhưng cô cũng biết rõ Trương Đình là cánh tay đắc lực bên người anh, phụ nữ đối với người trong lòng luôn rất để ý, huống hồ là loại phụ nữ lí trí như Tạ Cẩm Y, muốn lấy được trái tim người đàn ông, đầu tiên phải tiếp cận người bên cạnh họ.

Mạc Từ Yên là vị hôn thê của anh, sớm hay muộn cũng sẽ vào công ty anh làm việc, nhận thức Trương Đình cũng là hiển nhiên, cho nên Tạ Cẩm Y cũng không có biểu hiện gì.

“Đúng vậy, thật là tình cờ.”

“Không biết thân thể Mạc tiểu thư đã tốt hơn chưa?”

Người nói vô tình, người nghe có ý, mặc kệ Tạ Cẩm Y cố ý hay không cố ý nhưng cô ấy quả thật đã thành công chọc giận cô!

“Bác sĩ Tạ lo lắng dư thừa rồi.”

Tình địch gặp nhau, tia lửa điện bắn tung tóe, Mạc Từ Yên so với ngày thường càng lạnh lùng, Tạ Cẩm Y cũng không muốn đem mặt nóng đi dán móng lạnh của người khác nên hành lang bệnh viện lúc này lại khôi phục sự yên tĩnh.

Đối với quan hệ giữa hai cô gái này Trương Đình hẳn không phải người trong cuộc nên cũng chẳng muốn xen vào, thế nhưng hắn không biết rằng nơi này lần nữa trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Bác sĩ Tạ, nữ bác sĩ trẻ tuổi vừa từ Mỹ về, gương mặt xinh đẹp, gia thế lại tốt, tài năng thì tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều đã chứng kiến qua, tài sắc vẹn toàn đặt lên người cô ấy không phải là nói quá, tránh không khỏi có không ít nam bác sĩ sinh ra yêu thích với cô nàng.

Bất quá cô gái bên cạnh cũng không kém, dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất trần, tuy không biết xuất thân thế nào nhưng nhìn bộ dạng xem ra cũng không phải loại người tầm thường, chỉ nói dung mạo thôi cũng đã cướp đi không biết bao nhiêu trái tim nam nhân.

Mỗi người một vẻ, khó cân khó bì, trong lúc nhất thời mọi người cũng lâm vào khó xử, trong lòng suy nghĩ không biết người đàn ông đó sẽ chọn ai trong hai người.

Bị ánh mắt mọi người đổ dồn vào ba người trong cuộc tất nhiên là không vui, kìm nén cơn buồn bực của bản thân, Trương Đình mở miệng: “Bác sĩ Tạ khi nào mới có thể tiến hành phẫu thuật?”

“Thủ tục đã làm xong, ngay bây giờ liền có thể.”

“Vậy thì phiền bác sĩ Tạ!” Nghe nói hiện tại có thể làm phẫu thuật, tâm trạng Trương Đình tốt hơn nhiều, Tạ Cẩm Y là bác sĩ chuyên nghiệp vừa mới về nước, năng lực có lẽ không tồi.

Mạc Từ Yên có chút bất ngờ, cô vốn nghĩ người đàn ông khi này sẽ làm phẫu thuật cho Vương Hạ nhưng không ngờ lại là Tạ Cẩm Y.

“Mạc tiểu thư dường như không mấy tin tưởng tôi?” Nhận thấy ánh mắt của Mạc Từ Yên, Tạ Cẩm Y không khỏi mở miệng.

“Bác sĩ Tạ hiểu lầm, Trương tiên sinh cũng đã nhờ cậy vào bác sĩ, tôi có quyền không tin tưởng sao?”

Tạ Cẩm Y nhìn cô không nói gì rồi nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật, cánh cửa phòng đóng lại không gian liền rơi vào yên lặng, Trương Đình trầm mặc, Mạc Từ Yên đứng một bên cũng không mở miệng, trên hành lang người người không ngừng qua lại nhưng tâm trí của hai người họ chỉ đặt vào người đang nằm bên trong.

“Ring ~~~ Ring ~~~!”

Lúc này chuông điện thoại của Trương Đình vang lên, hắn vốn không định nghe máy bởi vì tâm tình của hắn hiện tại đặt hết lên người Vương Hạ, thế nhưng nhìn đến tên người gọi, ánh mắt Trương Đình ngưng đọng một lúc rồi mới bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Trác Lân

“Tổng giám đốc...” Vương Hạ hiện còn đang trong phòng phẫu thuật, Trương Đình tất nhiên không có tâm trạng quan tâm đến những chuyện khác, cho nên giọng nói so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều.

“Trương Đình, cậu có thấy Vương Hạ đâu không?” Hôm nay có một cuộc họp quan trọng, tối qua hắn cũng đã bàn giao công việc cho Vương Hạ, vậy mà hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng cô ấy đâu. Trong công ty người hiểu rõ về Vương Hạ không ai khác ngoài Trương Đình, hắn không biết quan hệ giữa hai người họ thế nào nhưng hắn biết Trương Đình có ý với Vương Hạ, thái độ Trương Đình rõ ràng như thế mà Vương Hạ vẫn duy trì thái độ mơ hồ, chưa nói đến Vương Hạ liệu có tình cảm với Trương Đình hay không, thì Vương gia cũng sẽ ngăn cản hai người đến với nhau.

“Vương Hạ cô ấy...” Trương Đình trầm mặc, không nói tiếp, hắn phải nói thế nào, hiện tại tâm tư của hắn đều đặt trên người Vương Hạ, đối với nghi vấn của Âm Dạ Duật, hắn thật sự không muốn trả lời.

Vương Hạ sắp đính hôn theo lệnh của gia đình!

Hắn sớm đã dự đoán được nhưng khi nghe chính miệng cô nói, hắn vẫn nhịn không được mà tức giận, vì vậy hắn đã thổ lộ lòng mình, hắn biết cô sẽ rất kinh ngạc, dù sao trong lòng cô hắn đơn thuần chỉ là một người bạn, nhưng bảo hắn im lặng nhìn cô rời xa hắn, hắn không làm được, thả lựa chọn tôn thương cô, cũng không muốn cô rời xa bản thân.

Trương Đình là người cực đoan, hắn không xuất thân cao, nhưng vì hắn có đầu óc nên được Âm Dạ Duật trọng dụng, hắn đã cố gắng phấn đấu để xứng đáng với cô, nhưng đến cuối cùng giữa bọn họ vẫn luôn có một bức tường hình, ngăn cách hai người họ.

Lúc đưa cô vào bệnh viện, bác sĩ đã hỏi người thân của cô, khi đó hắn thật sự bối rối, đúng vậy, hắn không phải người thân của cô, người nên ở bên cạnh chăm sóc cô hẳn là gia đình cô, suy cho cùng đối với cô, hắn cũng chỉ là người qua đường.

“Để tôi nói chuyện với anh ấy.” Mạc Tử Yên vươn tay về phía Trương Đình, ý đồ muốn thay hắn nói chuyện điện thoại, Trương Đình nhìn cô một lúc mới đưa điện thoại cho cô, Mạc Tử Yên là vị hôn thê của anh, để cô ấy nói vẫn tốt hơn là hắn.

Đợi một lúc không thấy Trương Đình trả lời, Âm Dạ Duật dường như đã nhận thấy có gì đó không đúng, đang lúc anh muốn mở miệng hỏi thì một giọng nói dịu dàng của cô gái truyền vào tai anh, khiến bàn tay đang cầm bút không khỏi dừng lại, nhưng rất nhanh liền tiếp tục viết.

“Là em”

“Mạc thư ký, sao lại là em?” Giọng anh không nóng không lạnh khiến cô không cảm nhận được sự khác thường.

“Em đang ở bên cạnh Trương Đình...” Nhìn Trương Đình đang mất hồn ngồi đó, Mạc Tử Yên chỉ có thể thờ dài, lúc này hắn vẫn còn tâm trạng trợn cãi với cô vậy mà hiện tại lại trở nên như vậy, dù muốn an ủi cô cũng biết phải làm thế nào, hiện tại người có thể khiến Trương Đình phấn chấn chỉ có Vương Hạ!

Bên này Âm Dạ Duật sau khi nghe lời nói của cô xong liền triệt để buông bút, anh rời ghế đi đến bên cửa kính, hôm nay là một ngày đầy nắng, mây trắng bay lượn trên bầu trời tạo thành những hình thù kì quái, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, người người đều bận rộn không ngừng. Nhìn những tòa nhà cao tầng xếp chồng lên nhau, thành phố S vốn dĩ đất chật người đông, bên ngoài xe cộ không ngừng qua lại, tiếng còi xe ồn ào đến nhức tai, trong phòng vẫn là một mảnh yên tĩnh, ánh mắt anh nhìn về phương xa có chút âm trầm không rõ.

“Hai người từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy?”

Mạc Tử Yên kinh ngạc, không nghĩ anh lại nói một câu như vậy, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như ngày thường nhưng cô vẫn cảm phát hiện có gì đó kỳ lạ, khiến cô có chút bối rối, đối với hiểu biết của cô về anh, anh sẽ không quan trọng vấn đề nhỏ nhặt như vậy, thế nhưng hiện tại... sợ anh hiểu lầm nên Mạc Tử Yên vội vàng giải thích.

“Lúc này Vương Hạ ngắt xiu nên em cùng Trương Đình đưa chị ấy vào bệnh viện, anh đừng hiểu lầm...”

“Hiểu lầm, tại sao tôi phải hiểu lầm?” Gương mặt anh vẫn bình tĩnh như nước hồ thu nhưng ánh mắt lại hàm chứa ý cười không rõ.

“Em...” Mạc Tử Yên trầm mặc, đúng vậy, tại sao cô lại nghĩ rằng anh sẽ hiểu lầm hai người bọn họ, ghen sao, cô không biết, từ trước đến nay anh vẫn duy trì bộ dạng lạnh nhạt như thế, có lẽ lúc này anh chỉ tình cờ hỏi, hẳn là... do cô suy nghĩ nhiều?!

“Tình hình cô ấy thế nào?” Trong lúc cô đang bối rối thì Âm Dạ Duật nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

“Chị ấy đang ở trong phòng phẫu thuật, không nghiêm trọng lắm...” So với Vương Hạ, tình trạng của Trương Đình còn nghiêm trọng hơn.

“Chiều nay có một cuộc họp quan trọng, Vương Hạ lại nhập viện, em bảo tôi đi đâu tìm người thay thế cô ấy đây?” Âm Dạ Duật cầm lấy tách cà phê trên bàn uống một ngụm, mọi ngày đều là Trương Đình pha cà phê cho hắn, nhưng Trương Đình đang ở bệnh viện với Vương Hạ nên hắn tùy tiện bảo một nhân viên pha cho hắn một tách cà phê, quả thật không phải là hương vị hàng ngày, bất quá vào miệng cũng không đến nỗi nào. “Vậy... vậy phải làm sao?” Mạc Tử Yên sững sờ, mặc dù cô lo lắng cho bệnh tình của Vương Hạ nhưng chuyện trong ty... Mạc Tử Yên xoa trán, hôm nay rốt cuộc là ngày gì thế, chuyện này chưa giải quyết xong thì chuyện khác lại lần lượt kéo đến.

“Không thì... em thay Vương Hạ chủ trì cuộc họp lần này đi?”

“Sao?!” Mạc Từ Yên kinh ngạc, có chút không kìm chế được âm thanh, dọa Trương Đình ngồi đó không khỏi giật mình, ánh mắt tìm tòi nhìn cô.

~~~~~

“Tổng giám đốc, cà phê của anh...” Cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót màu đen bước vào, váy công sở ôm lấy đôi chân dài trắng nõn, thu hút ánh mắt người khác, áo sơ mi trắng ôm lấy thân hình đầy đặn, mái tóc cô xõa tự nhiên, để lộ gương mặt diễm lệ khiến đàn ông phải ngoái nhìn.

Cô đi đến bên bàn làm việc, đặt tách cà phê lên bàn liền thẹn thùng liếc mắt nhìn gương mặt nghiêm nghị của người đàn ông, đáng tiếc cho cô là hai mắt người đàn ông lúc này dán chặt vào màn hình máy tính, thân hình cô ấy có chút cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ cô không tin cô không thu phục được người đàn ông này!

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô nhanh chóng vươn tay, bộ dạng muốn sắp xếp lại tài liệu, bộ ngực vô tình hay cố ý cọ xát vào tay người đàn ông, lúc này hần mới ngược mắt lên nhìn cô, còn chưa để cô gái kịp vô mừng thì người đàn ông đã mở miệng: “Ra ngoài!”

Giọng nói lạnh lùng không chút lưu tình khiến cô gái nhất thời xấu hổ không nói nên lời, lúc này cánh cửa lần nữa mở ra, Bùi Văn bước vào, nhìn cô gái với ánh mắt cảnh cáo.

“Nhân viên trong công ty dạo này rảnh rỗi lắm sao?! Còn không mau đi làm việc?!” Gương mặt Bùi Văn thập phần khó coi, từ ngày cô ta bước chân vào công ty cô sớm đã lưu ý đến, quả nhiên chưa đến một tháng cô ta nhiều lần đến quyền rũ Trác Lâm, vừa mới đo một Mạc Từ Yên thì một tiện nhân khác lại xuất hiện, đám nữ nhân này đúng là loại hạ đẳng, suốt ngày chỉ biết đi quyền rũ nam nhân!

Cô gái bị Bùi Văn cảnh cáo gương mặt vẫn bình tĩnh như nước, hừ lạnh một tiếng rồi mới bước ra ngoài, trước khi đi còn không quên cho người đàn ông một cái nháy mắt, song lại nhìn Bùi Văn với ánh mắt đặc ý, khiến cô nàng tức giận một trận.

Cố gắng kìm nén cơn tức giận, Bùi Văn đi đến bên cạnh người đàn ông, ôn tồn mở miệng: “Trác tổng, chiều nay có một cuộc họp với đối tác, anh...”

“Tôi đã biết!”

Bùi Văn cắn môi, nhìn người đàn ông với ánh mắt đáng thương, rốt cuộc thì tại sao hần lại không chịu cho cô dù chỉ là một ánh mắt, bản thân cô tự nhận mình không hề thua kém Mạc Từ Yên hay cô gái vừa nãy, thế nhưng tại sao hần lại không để mắt đến cô?!

Lúc đầu cô tiếp cận hần quả thật là có mục đích, nhưng dần dần cô đã yêu phải hần, nhìn Mạc Từ Yên ngày ngày quẩn luyến hần, khi đó cô thật sự chán ghét cô ấy, nhưng cũng hâm mộ cô ấy vì có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh hần, người đàn ông đó nói đúng, cô không dám xuống tay với Trác Lâm, bởi vì cô sớm đã quên mất bản thân mình là ai mà chìm đắm trong tình yêu của bản thân.

“Trác tổng... cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, anh... anh có muốn ăn gì không?!” Bùi Văn cố gắng níu kéo một chút thời gian ở bên cạnh hần, chỉ cần được ở bên cạnh hần, cô cũng mãn nguyện.

“Tôi không đói.”

Đáp lại cô vẫn chỉ là sự lạnh lùng của người đàn ông, Bùi Văn cảm thấy chua xót thay bản thân mình nhưng cũng không nói gì nữa mà quay người đi ra cửa, trước khi đi không quên nhìn lại người đàn ông lần cuối, bất quá cô cũng giống như cô gái kia, người đàn ông chưa từng cho cô một cái liếc mắt.

Cô chán ghét Mạc Từ Yên nhưng không thể không thừa nhận, giữa cô và cô ấy có một điểm rất giống nhau, đó là tình yêu dành cho Trác Lâm, yêu đến điên cuồng, yêu đến mù quáng... bất quá so với cô, Mạc Từ Yên may mắn hơn rất nhiều, ít nhất thì... cô ấy vẫn được Trác Lâm nhớ đến.

Không gian rơi vào yên tĩnh, người đàn ông lúc này mới rời mắt khỏi màn hình rơi vào khung hình được đặt bên cạnh máy tính, trong hình là một cô gái đang đứng dưới biển hoa nở nụ cười, nụ cười của cô rực rỡ sáng chói so với bất kì loài hoa nào, chiếc váy trắng theo làn gió lay động, mái tóc dài không chút trĩu buộc, hình ảnh được chụp cực kỳ sinh động, đôi mắt cô trong sáng như sao, nhìn vào khiến người khác không khỏi bị hút vào, khoảng khắc xinh đẹp trong nháy mắt của cô liền được máy ảnh lưu lại.

Mạc Từ Yên nếu có ở đây hần sẽ không hề ngạc nhiên khi thấy người trong khung hình là bản thân cô, bởi vì khung hình này là do cô một tay sắp xếp để trên bàn làm việc của Trác Lâm với ý đồ muốn mỗi ngày chỉ cần ngược mắt, hần đều nhìn thấy gương mặt cô, nghĩ về cô.

Trác Lâm ánh mắt âm trầm, không tiếng động đưa tay lật úp khung hình xuống, nháy mắt nụ cười tỏa sáng liền biến mất, xua đi hình ảnh trong đầu, hần lại tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp Mặt

“Là như vậy sao?” Cô nghiêng đầu, quay sang nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, đường nét không tì vết như tượng thần Hy Lạp, mày kiếm nghiêm nghị, thần sắc lạnh lùng, so với hình ảnh điện ảnh còn muốn đẹp hơn, khí chất nho nhã trên người anh càng khiến người khác muốn đến gần, nhìn ở góc độ nào anh cũng là một con người hoàn mỹ, chỉ cần một ánh mắt của anh cũng khiến tất cả cô gái trở nên điên cuồng, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Anh là con người hội tụ đầy đủ yếu tố để trở thành người đàn ông lí tưởng của tất cả các cô gái, chưa nói đến gia thế, Ám Dạ gia là một gia tộc trong những gia tộc có địa vị nhất S thị, chỉ cần gả vào đó, cuộc sống sau này không lo cái ăn cái mặc, về ngoại hình, chỉ sợ Dạ Thiên vương cũng không thể so sánh với anh, về tài năng không cần bàn đến, tuổi còn trẻ đã nắm quyền hành điều khiển cả một công ty lớn phát triển như ngày hôm nay, các lão nhân gia còn khâm phục nữa là, về nhân cách, anh không chỉ có vẻ ngoài ôn nhu hơn người, mà còn biết quan tâm, chăm sóc người khác, điển hình là người đàn ông hoàng kim của xã hội ngày nay, khiến bất kì cô gái nào đều ôm tâm tư muốn gả cho anh.

Nếu cô gặp anh trước Trác Lâm thì có lẽ cô đã không làm tổn thương anh cùng gia đình.

Nơi đẹp nhất là nơi chúng ta chưa từng đi qua, khoảng thời gian đẹp nhất là khoảng thời gian không thể quay trở lại.

Cô biết bản thân mình không xứng với anh, nhưng khoảng thời gian bên cạnh anh cũng chính là khoảng thời gian đẹp nhất đối với cô, mặc dù giữa họ không tồn tại cái gọi là tình yêu, thế nhưng đối với tính cách của người kia họ đều hiểu rõ ràng, có thể nói, trên đời này ngoại trừ cha mẹ cô ra thì anh là người hiểu cô nhất.

“Em lại nhìn lên tôi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô giật mình, phục hồi tinh thần nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn là gương mặt tuấn tú nghiêm nghị nhưng sâu trong mắt anh, như ẩn như hiện ý cười khó hiểu.

“Không có...” Mạc Từ Yên bối rối dời mắt, cô khi nào thì nhìn lên anh, cô rõ ràng là quanh mình chính đại nhìn anh!

Ám Dạ Duật cười như không cười mở miệng:

“Đúng, em không nhìn lên tôi, em là quang minh chính đại nhìn tôi, tôi nói có đúng không?”

“Ách?” Thân thể cô cứng đờ, nghĩ đến anh lại biết suy nghĩ trong đầu cô liền không khỏi quay sang nhìn anh, bắt gặp ánh mắt hàm chứa ý cười không rõ khiến cô có cảm giác bản thân bị đùa giỡn, mắt tự nhiên lảng tránh ánh mắt của anh.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, cô dời ánh mắt về phía cửa, đi vào là một cô gái nhìn khá quen mắt, cô ấy dường như không hề kinh ngạc khi thấy cô trong phòng làm việc của anh, có thể nói đây là việc thường xuyên xảy ra hàng ngày trong công ty, thế nhưng ánh mắt cô ấy nhìn hai người bọn họ có phần kì lạ khiến cô có chút khó hiểu.

Mạc Từ Yên không biết rằng tư thế hiện tại của hai người thập phần ái muội, trong mắt của người khác, cô gái nghiêng đầu, mái tóc xoăn dài xõa xuống che hết một bên mặt nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự xinh đẹp khó tả, mi dài cao vút, rú xuống che đi đôi mắt sáng như sao, bên này người đàn ông nhìn cô, gương mặt lạnh lùng nhưng trong mắt hàm chứa ý cười dễ nhận thấy, từ xa nhìn lại hai người như đôi tình nhân, nếu nhìn không rõ còn tưởng rằng họ đang hôn nhau!

Cô gái có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ có phải bản thân đến không đúng lúc, phá hỏng chuyện tốt của tổng giám đốc, như vậy thì cô nguy rồi!

“Tổng giám đốc...”

“Có việc gì?” Anh vẫn không lạnh không nhạt trả lời như ngày thường nhưng vẫn không khiến nổi bất an của cô gái giảm đi tí nào.

“Giờ... giờ nghỉ trưa đã đến, mọi người đều ra ngoài ăn trưa, không biết ngài có muốn mua gì không?” Tổng giám đốc bọn họ là người tốt, có trách nhiệm với công việc lại hết lòng quan tâm với nhân viên, thế nhưng vào những ngày trọng đại, tổng giám đốc thường vì công việc mà bỏ lỡ buổi trưa, điều này không tốt cho sức khỏe, Trợ lí Trương tuy nhiều lần khuyên can nhưng tổng giám đốc đã quyết định, bọn họ cũng không thể thay đổi được gì.

“Không cần đâu, mọi người ăn trưa vui vẻ.”

Biết được kết quả cô gái chỉ có thể gật đầu, nhanh chóng quay người rời đi, tính cách của tổng giám đốc, bọn họ cũng biết được ít nhiều, vì vậy cô gái cũng không muốn nói nhiều.

Mạc Từ Yên nghe vậy liền nhủ mảy, cô biết anh nhiều lần vì công việc mà bỏ qua bữa ăn trưa, nhưng duy trì như vậy thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của anh, cô sẽ nhịn không được mà đau lòng mất.

“Chiều nay còn có cuộc họp quan trọng, nếu anh không ăn trưa thì làm sao có sức để làm việc?”

“Em là đang quan tâm tôi ư?”

Mạc Từ Yên tròn tròn mắt, sau đó nhanh chóng mở miệng, bộ dạng thần nhiên không chút ngại ngùng trả lời: “Đúng vậy, chẳng trách sao anh lại gầy như vậy, so với Trương Đình còn muốn gầy hơn.”

Cô đưa tay chọc chọc vào da thịt anh, thật ra anh không tính là gầy, thân hình cao lớn, cơ ngực rắn chắc, so với đá còn cứng hơn, mặc dù anh không thường xuyên tập thể dục nhưng có thể nói, thân hình anh là thân hình hoàn mỹ không hề thua kém gương mặt anh, nghĩ đến chuyện anh nhay xuống hồ

cứu cô, để lộ thân hình khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải ghen tỵ thì cô nhận không được đó mặt.

“Em nói tôi so với Trương Đình còn muốn gầy hơn? Làm sao em có thể khẳng định như thế?” Anh đưa tay nắm lấy cằm cô, buộc cô phải đối diện với ánh mắt của anh, giọng nói anh vẫn nhu hòa như thường nhưng ánh mắt anh nhìn cô, có chút gì đó khiến cô sợ hãi.

“Em...” Mạc Từ Yên cố gắng nặn chữ, nhưng nửa ngày vẫn không thể nặn ra được một chữ, đối với câu hỏi của anh, cô thật sự không hiểu! Âm Dạ Duật thờ dãi: “Đi, tôi đưa em đi ăn trưa.”

Mạc Từ Yên được anh đưa đến nhà hàng trước kia anh thường xuyên đến, đối với nhà hàng này cô cũng thập phần quen thuộc, hai người tùy tiện tìm một chiếc bàn, nhà hàng được trang trí sang trọng, trong lúc đang chờ đợi, cô chống cằm ngắm đóa hoa hồng được trang trí trên bàn, đóa hoa hồng đỏ nở rộ rõ vô cùng hoa lệ, khiến cô không rời mắt.

“Xin lỗi Trần tiên sinh, tôi có việc phải đi rồi, đã làm tốn thời gian quý báu của anh.”

Giọng nói dịu dàng của một cô gái vang lên, thu hút tầm mắt của Mạc Từ Yên, nếu đổi lại là người khác, khẳng định cô sẽ không có hứng thú tìm hiểu chủ nhân của giọng nói này, nhưng giọng nói này quen thuộc đến bản thân cô lầm tưởng mình quen biết người đó.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bóng lưng của cô gái, khoác lên người chiếc váy trắng dài đến gối, mái tóc dài được xõa để lộ vẻ đẹp nữ tính dịu dàng, từng bước chân của cô đều thể hiện nét đẹp tự nhiên, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng Mạc Từ Yên có cảm giác bản thân đã từng gặp cô gái này ở đâu rồi.

~~~~~

Đồng hồ điểm hai giờ, mọi người bắt đầu tích cực làm việc, đang lúc chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc họp thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, kèm theo đó là tiếng nói nịnh nọt của người đàn ông.

“Trác tổng, mời anh đi về phía này.”

“Trác tổng, lần họp tác này có thể thành công hay không đều nhờ cả vào anh...”

“...”

Suốt đường đi chỉ có người đàn ông mở miệng nói ngừng, đối với gương mặt lạnh lùng của Trác Lâm, người đàn ông vẫn là một bộ dạng lấy lòng cười hi hi, nhân viên dẫn đường của công ty đứng một bên nhủ mào, nhưng vẫn không mở miệng.

Đội đoàn người biến mất ở dãy hành lang, mọi người trong công ty bắt đầu nghị luận, có chút hiếu kỳ đối với thân phận người mặc đồ vest đen mà người đàn ông mập mạp nịnh nọt, người đàn ông đó bất luận là gương mặt hay khí chất đều không hề thua kém tổng giám đốc nhà bọn họ, bắt quá lại quá lạnh lùng, khiến không ít trái tim thiếu nữ như bị vỡ tan, còn người phụ nữ đi bên cạnh, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng rõ ràng là thuộc loại người cao ngạo, so với loại dong chi tục phấn này, Mạc thư ký nhà bọn họ vẫn là đẹp nhất.

“Người đàn ông lúc này thật sự quá đẹp trai.” Sắc nữ bắt đầu lên tiếng.

“Đẹp thì đẹp nhưng quá lạnh lùng, so với băng còn muốn lạnh hơn.” Người phụ nữ lắc đầu, không chút đồng tình với đám thiếu nữ háo sắc này.

“Lạnh lùng mới gọi lên lòng chinh phục của phụ nữ.”

“Chinh phục được hay không là cả một vấn đề.”

“Theo tôi thì tổng giám đốc của chúng ta mới là mẫu đàn ông lí tưởng...”

“Cô gái vừa này cũng không tệ...” Vừa dứt lời, cậu liền nhận được ánh mắt sắc bén của đám nữ nhân trong công ty, còn đang không hiểu tại sao thì đã bị một cô gái tức giận đến lời đi, nhìn rõ người con gái trước mắt trong lòng cậu không khỏi mặc niệm.

Mọi người đồng loạt nhìn cậu với ánh mắt: “Đáng đời”!

Lúc này, trên tầng cao nhất của công ty.

“Tổng giám đốc, người đã đến.”

“Vào đi.” Âm Dạ Duật buông văn kiện xuống, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa khiến Mạc Từ Yên bên cạnh không khỏi tò mò nhìn theo.

Dẫn đầu là người đàn ông mặc áo vest đen, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng, gương mặt tuấn mỹ không cảm xúc, ánh mắt sắc bén như ưng khiến người khác không dám đến gần, so với Âm Dạ Duật ôn nhu như nước thì người đàn ông này so với băng còn muốn lạnh hơn, bắt quá đàn ông càng lạnh lùng thì lại càng thu hút phụ nữ.

Gương mặt quen thuộc của người đàn ông khiến thân thể cô không khỏi cứng lại, đôi mắt cô mờ to, bàn tay run lên khiến cô nắm chặt lại, hơi thở cô bắt đầu dồn dập khiến Âm Dạ Duật bên cạnh cũng có thể cảm nhận được, cô cắn môi cô gắng kìm chế thân hình sắp ngã mình, môi mấp máy hai chữ.

“Trác Lâm?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đối Mặt

“Mạc Từ Yên?!”

Giọng nói người đàn ông không hề che giấu được kinh ngạc khiến Mạc Từ Yên như bừng tỉnh trong cơn mê, cô đưa mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy chưa sót thay bản thân trước kia.

Cô yêu hắn nhiều thế nào, chẳng lẽ hắn không hề nhận ra sao? Cô vì hắn trả giá thanh xuân của bản thân, dù giữa họ không có tình nhưng nghĩa vẫn còn đó, vậy mà sau khi chia tay cô, hắn thậm chí không biết xấu hổ còn quay về lừa dối cô, vì cô gái đó mà lựa chọn gạt cô lần nữa, thậm chí còn cướp lấy gia sản của cô, khiến cô mất đi tất cả!

Hiện tại gặp lại, hắn vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, một tiếng “Mạc Từ Yên” từ đôi môi lãnh bạc của hắn nói ra, cảm giác như giữa bọn họ không hề quen biết, tựa như người xa lạ, tình cảm bao năm qua của cô dành cho hắn, đến cuối cùng cũng chỉ có như vậy!

Ánh mắt Trác Lâm lóe lên tia sáng kì lạ, nhìn bóng dáng đơn bạc của cô gái nơi đó, lòng hắn có một loại xúc động lạ thường, nhưng nghĩ đến lí do cô xuất hiện tại nơi này thì sắc mặt hắn đành lại, nhanh chóng che giấu chán ghét trong mắt, hắn vốn nghĩ cô đã từ bỏ hy vọng, vậy mà không ngờ...

Bùi Vân vừa bước vào đã nhìn thấy Mạc Từ Yên nơi đó, trong lòng thấp thỏm không thôi, cô vội vàng quay đầu nhìn Trác Lâm, thấy gương mặt hắn bình thản, sâu trong ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét thì cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng biết rõ Trác Lâm sẽ không thể nào quay lại với Mạc Từ Yên nhưng hiện tại thấy Mạc Từ Yên xuất hiện tại đây thì lòng cô vẫn sinh ra một nỗi sợ hãi, có lẽ bởi vì tình yêu của Mạc Từ Yên đối với hắn quá lớn cho nên cô mới sợ sẽ có ngày Trác Lâm bị cô ta làm cho rung động!

Bùi Vân thấy được sự chán ghét trong mắt Trác Lâm thì Mạc Từ Yên sao lại không thấy?!

Làm mi rừ xuống che đi cảm xúc trong mắt, hết thấy những việc bản thân làm chẳng là gì đối với hắn.

Ám Dạ Duật yên lặng thu hết mọi thứ vào mắt, gương mặt anh vẫn duy trì nụ cười đầy phong độ, bộ dạng như chưa có chuyện gì xảy ra, mở miệng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

“Vị này... hắn là Trác tổng của Trác thị?!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Trác tổng, vị này chính là tổng giám đốc của Ám Dạ thị - Ám Dạ Duật!” Người đàn ông mập mạp vội tiếp lời Ám Dạ Duật, bộ dạng lấy lòng nhìn về phía anh giới thiệu.

“Nghe danh đã lâu, rất vui được gặp mặt.” Trác Lâm gật đầu, không bận tâm đến người đàn ông mập mạp, hắn đưa mắt nhìn về phía anh, ấn tượng đầu tiên của hắn về người đàn ông trước mặt này chỉ tóm gọn trong hai chữ: Ôn hòa!

Bên ngoài vẫn luôn đồn rằng, tổng giám đốc của Ám Dạ thị là thần long trong truyền thuyết, không thường hay xuất đầu lộ diện, trong các bữa tiệc lớn còn chưa hẳn anh đã tham gia, không phải anh không được mời mà bởi vì anh không có hứng thú với các bữa tiệc tẻ nhạt đó, nếu muốn gặp được anh, chỉ có thể dựa vào vận may của bản thân. Hướng hồ, người đàn ông trước mặt còn được mệnh danh là người đàn ông hoàng kim của S thị, luận gia thế hay ngoại hình, đời này hiếm có người có thể so sánh, hơn nữa tiểu sử của anh vô cùng trong sạch, chưa bao giờ tạo scandal để lên được trang nhất, điển hình là mẫu người hoàn hảo trong lòng các cô gái.

Là một người đàn ông, Trác Lâm đánh giá Ám Dạ Duật bằng con mắt của người đàn ông, người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới đều lộ vẻ ôn nhu nho nhã nhưng trong lòng Trác Lâm lại cảm thấy anh không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của mình. Tuổi còn trẻ như thế mà lại có thể nắm hết quyền hành của công ty, cổ đông không những không phản đối mà còn ủng hộ, người như thế thì tâm cơ vốn dĩ sẽ không hề đơn giản.

“Hân hạnh.”

“Lần hợp tác này mong hai vị tổng giám đốc giúp đỡ.”

Lần hợp tác này vốn dĩ là của Trần thị với Ám Dạ thị, thế nhưng Trần thị chỉ là một công ty nhỏ, vốn không có khả năng hợp tác với Ám Dạ thị, bất quá có đại thụ là Trác thị phía sau chống đỡ nên hắn mới có thể đặt chân vào cao ốc của Ám Dạ thị, còn có thể hợp tác hay không thì không ai có thể đoán trước được.

“Trần tổng quá lời.” Ám Dạ Duật cười nhạt không nói, nhìn gương mặt bình thản của anh Trần tổng có chút yên tâm thờ ra.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ bắt đầu cuộc họp.”

Giọng nói trong xanh như nước hồ thu êm dịu vang lên, thu hút sự chú ý của ba người đàn ông, nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy bên cạnh Amd Dạ Duật là một cô gái xinh đẹp, so với Bùi Văn còn muốn đẹp hơn vài lần.

Cô mang trên người vẻ đẹp lạnh lùng, nhưng sâu bên trong là vẻ kiêu sa, đầy quyến rũ, Trần tổng suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, mắt nhìn phụ nữ tất nhiên có vài phần sâu xa, mặc dù cô gái trước mặt không ăn mặc hở hang như những người hầu rượu trong hộp đêm nhưng chỉ cần nhìn đường cong thân thể liền có thể đoán được.

Hai mắt Trần tổng sáng lên, cẩn thận đánh giá Mạc Từ Yên từ trên xuống dưới, mập mờ mở miệng:

“Duật tổng thật biết chọn người, cô thư ký này của ngài thật tinh tế.”

Lời nói ái muội của hắn khiến Mạc Từ Yên không vui nhíu mày, mặc dù cô không đặt chân vào giới kinh doanh nhưng không có nghĩa là cô không biết người trước mặt là ai, vị Trần tổng trước mặt này điển hình là tên phá gia chi tử, bởi vì hắn là cháu trai duy nhất trong gia tộc nên mới có thể tiếp quản Trần thị, tiếp quản Trần thị chưa đến hai năm đã đưa Trần thị đến bờ vực phá sản, hơn nữa ở Trần gia ngày ngày đều có người đến nhận là có con với hắn, phẩm hạnh như thế cũng đoán được hắn là người như thế nào!

Thế nhưng may mắn thay, Trần thị tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng lại có Trác thị ở phía sau chống lưng, nếu không có Trác thị thì Trần thị sớm đã sụp đổ, nói ra cũng tức cười, Trác Lâm là người thông minh, làm sao hắn có thể để bản thân chịu thiệt? Trần thị tuy là nhà mẹ đẻ của bà Trác nhưng vì bản thân, chỉ sợ hắn đã được lợi không ít từ Trần thị đi? Vậy mà Trần tổng vẫn còn bày ra vẻ mặt “các người mê, chỉ mình ta tỉnh” khiến không ít người chê cười.

Hắn ý lóe qua mắt Ám Dạ Duật, trên môi vẫn duy trì nụ cười nhạt, khiến người khác không nhìn ra cảm xúc.

Trác Lâm không tránh khỏi nhíu mày, nhìn gương mặt bi ối của Trần tổng đột nhiên cảm thấy khó chịu, chuyện Mạc Từ Yên từng là bạn gái của hắn không có với ai, dù sao giữa họ cũng không có tình cảm, đơn giản hắn chỉ xem cô là người thay thế, nhưng hiện tại nhìn thấy Trần tổng có ý đồ đen tối với cô thì lòng hắn nhin không được mà tức giận.

Trác Lâm quả thật không thể nào lí giải được cảm xúc của bản thân?!

Có lẽ...

~~~~~

Cuộc họp kết thúc suông sẻ, họp đồng cũng đã được kí kết, bất quá đây là họp đồng giữa Ám Dạ thị và Trác thị, mặc dù lúc đầu là Trác thị thay mặt Trần thị cho vụ họp tác lần này, thế nhưng thay mặt thì người kí họp đồng với họ vẫn là Trần thị, tài chính của Trần thị hiện tại không được ổn định, cổ đông bên đó cũng đang bất mãn với việc làm của Trần tổng, tổng giám đốc Trần thị tùy lúc này đều có thể thay người khác. Nếu hiện tại bọn họ kí họp đồng, giữa chừng cổ đông rút ra, như vậy phần thiệt hại ai sẽ chịu trách nhiệm?

Vì vậy, để đảm bảo cho hai bên cùng có lợi, vụ này vẫn là để Trác thị tiếp nhận đi, còn lô đất đó Trác thị muốn dùng thế nào thì dùng, muốn đưa cho ai thì đưa, bất quá dựa vào tính cách của Trác Lâm, hắn tất nhiên không để lợi ích bản thân rơi vào tay người khác, cho dù đó là người nhà của hắn.

Mạc Từ Yên từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lúc nhất thời đụng phải thân hình của người đàn ông, cô vội vàng lui về phía sau, mặc kệ người đàn ông trước mặt là ai thì Mạc Từ Yên cũng không cho phép bản thân đến gần, bởi vì cô không nghĩ được mùi trà xanh quen thuộc.

Thế nhưng, giày cao gót lùi về phía sau quá nhanh khiến thân hình cô mất thăng bằng, một cánh tay rắn chắc đưa ra, ôm lấy eo cô, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng nhưng lại quen thuộc đến lạnh người.

“Mạc Từ Yên...?”

Bị gọi, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần, tránh khỏi lòng ngực người đàn ông, bình ổn tâm tình xong cô mới đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Trác tổng, cảm ơn anh vì đã giúp đỡ.”

Thái độ xa cách nhưng đầy khách sáo khiến Trác Lâm cảm thấy bản thân như nằm mộng, trước kia cho dù hắn chán ghét cô thế nào, cô vẫn duy trì thái độ ngọt ngào lấy lòng, vậy mà hiện tại... cô đang đứng trước mặt hắn, nhưng giọng nói khách sáo mà lại xa cách khiến hắn có cảm giác cô đang ở một nơi... rất xa?

“Mạc Từ Yên, cô là yêu không được liền sinh hận?” Trong lúc nhất thời Trác Lâm không hiểu được Mạc Từ Yên lại muốn giở trò gì.

Hận?!

Đúng vậy, cô là người, tất nhiên sẽ hận người khiến bản thân rơi vào ngục sâu tăm tối, mỗi đêm vô đều mơ thấy ác mộng, thấy những việc sai trái mà bản thân đã làm kiếp trước, mẹ cô rời xa cô, cả anh cũng rời xa cô... chỉ cần nghĩ đến, cô liền nhin không được mà tức giận, cô hận bản thân ngu ngốc, cũng hận chính Trác Lâm khiến cô mất đi tất cả.

Bất quá khi gặp lại hắn, bản thân cô cứ nghĩ cô sẽ nhin không được mà nhào đến cầu xé hắn để thỏa mãn cho sự tức giận của bản thân, thế nhưng không phải. Ngoại trừ như cảm xúc dư thừa như xúc động, kinh ngạc... thì lòng cô tĩnh như nước, bình tĩnh đến đáng sợ, khiến Mạc Từ Yên cảm thấy người

đứng trước bản thân cô chỉ là người xa lạ mà không phải kẻ dồn cô vào bước đường cùng!

“Trác tổng nói đùa, nếu đã không yêu thì làm sao lại có thể sinh hận?”

Có lẽ... tình yêu của cô dành cho Trác Lâm đã kết thúc theo năm tháng, kể từ đó hấn vốn dĩ không có tư cách đặt chân vào lòng cô!

Vừa dứt lời Mạc Tử Yên liền quay người rời đi, để lại một mình Trác Lâm đứng đó, nếu cô còn ở lại chỉ sợ sớm đã thấy được, trên gương mặt lạnh lùng không cảm xúc của hấn đã xuất hiện vết nứt.

“Đã không yêu thì làm sao có thể sinh hận?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.